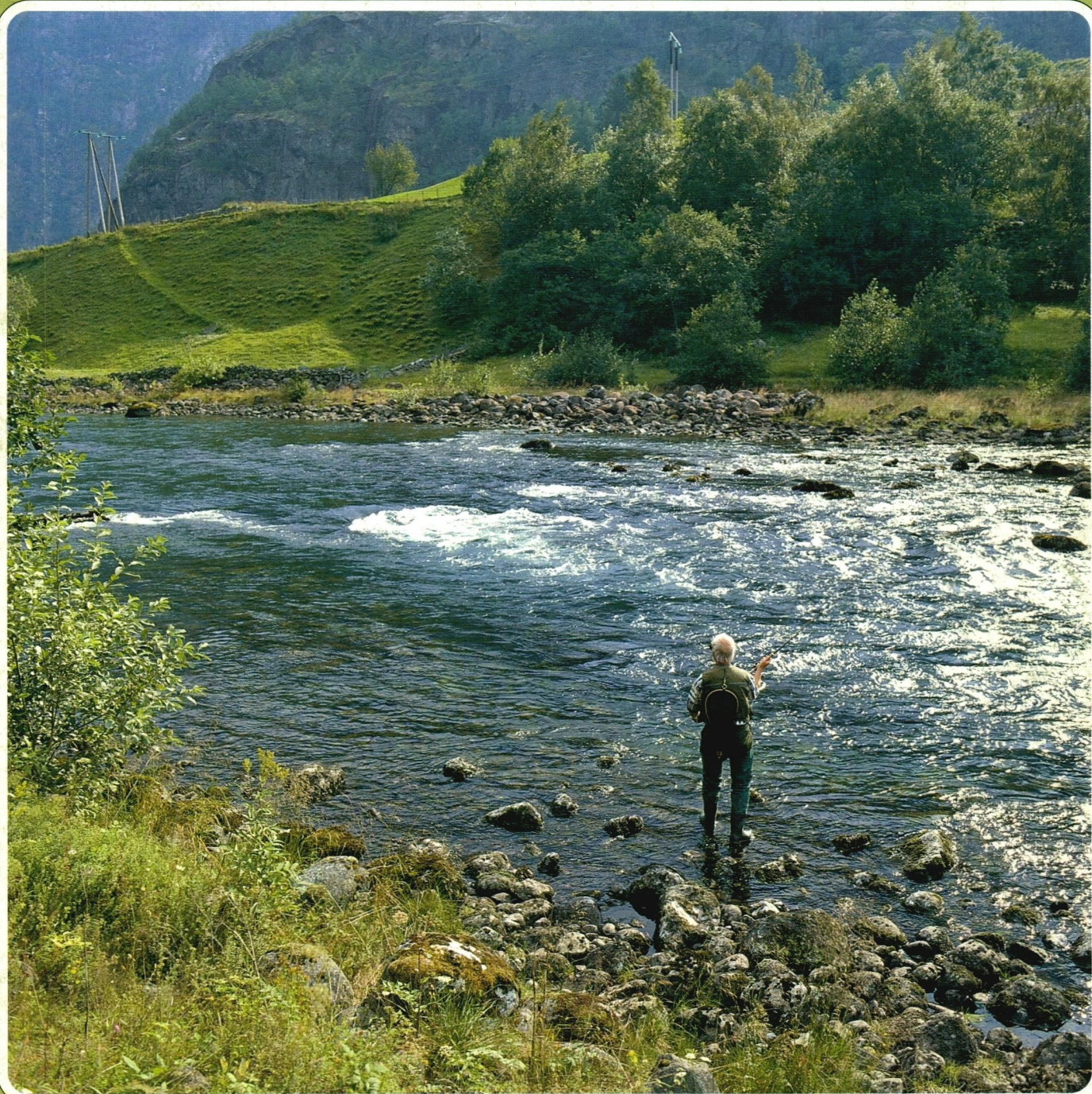

NR 3 juni 2000

Sverige & Norge: 59:-
Danmark: 55:-
Finland: 44 mk

Flugfiske i Norden

Fjällfiske Binda vid strandkanten Havsöring
Gotland Med TKK i Tjuonajokk Hasar-fiske

Hur vinner man fiskeprylar för 15.000?

Busenkelt!

Inför premiären av fjellbekk.com har vi en tävling på Internet. Du har möjlighet att vinna fiskeprylar till ett värde av 15.000 kronor! Gå in på www.fjellbekk.com och anmäl dig så talar vi om när tävlingen startar!

Vad är fjellbekk.com?

Tänk dig att du står vid älvkanten med fiskeutrustningen i högsta hugg och blickar ut över älven. Du vet att det är avgörande att du finner rätt plats längs älven för att kvällen runt elden skall bli just så som du fantiserat om innan du kom hit. Vi är den platsen, längs älven, fast på Internet. Vi på fjellbekk.com har en vision om att skapa rätt förutsättningar för dig och ditt fiske, vi vill helt enkelt att du lyckas! Det är därför vi erbjuder diskussionsgrupper där du kan ta del av andras tips och åsikter eller varför inte delge andra dina egna. Det är därför vi publicerar artiklar, tester och produktnyheter och det är därför vi har ett stort sortiment av produkter som du kan välja bland. Kort sagt vill vi vara en del av din fiskelycka!

Inom kort kommer vi att starta upp nordens största portal för jägare och fiskare! Kom in och registrera dig idag!

Vi finns på Internet:
www.fjellbekk.com

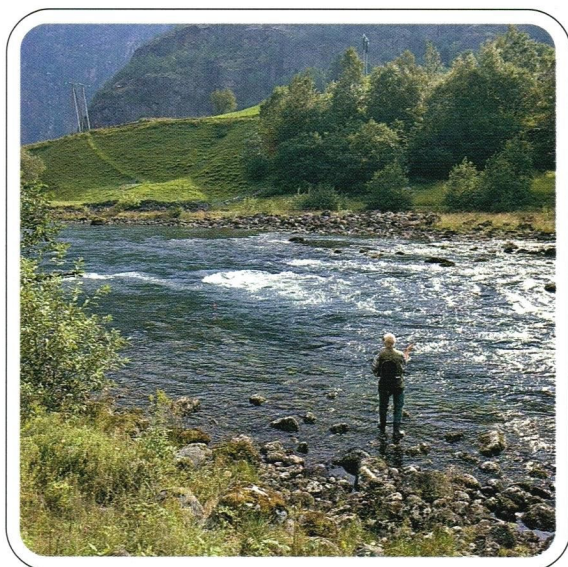
fjellbekk.com

- Jaktshop - Fiskeshop - Community - Resor - Försäkringar - Fjellbekk Magazine -

Flugfiske i Norden

NR 3 juni 2000

Innehåll i detta nummer:	Sid
Ledaren	5
Gäckad av fisken men knockad av fjällen	6
Flugfiska eller fiska med fluga?	10
Nytt fra Norge	14
"Lägerrättan"	15
Midsommar	16
Nyt fra Danmark	18
Välj en styrande knut	19
Hasar-fiske med torrfluga	20
Västkustens sommaröring	24
Tips inför fjällfisket	28
Packa lätt och rätt	31
Med TKK i Tjuonajokk	32
Binda vid strandkanten	36
Jag minns mitt 70-tal	40
Junilaxen	41
Marknadsnytt	44
Laxflugor i regnbågens färger	48
Nytt från Sverige	52
Köp, sälj & byt	56
Flugkast från gotländsk kalkstenshäll	58

Omslagsbilden:

Foto: Lennart Bergqvist

Battenkill Large Arbor.

Orvis nya storspölerulle har redan blivit en succé. Samma fina bromssystem som i den vanliga Battenkill. Fungerar lika bra vått som torrt, i sötvatten som saltvatten. 5/6:an tar in hela 27,5 cm vid enbart ett spolvarv. Snabbblås vid spolbyte.

Large Arbor 3/4 2395:-

Large Arbor 5/6 2495:-

Large Arbor 7/8 2695:-

Large Arbor 9/10 2950:-

Wonderline har kommit för att stanna. Denna succélina kommer nu även i intermediate. Wonderline kastar längre och lättare än någon annan lina.

Flytande

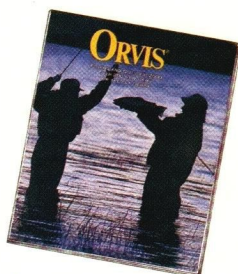
WF3-WF8 675:-

Flytande Salmon

WF9-WF12 750:-

Intermediate

WF3-WF13 595:-

Beställ nya Orvis katalogen. 155 sidor med svensk prislista. Lägg 20:- i ett kuvert eller sätt in på pg 14 38 66-2

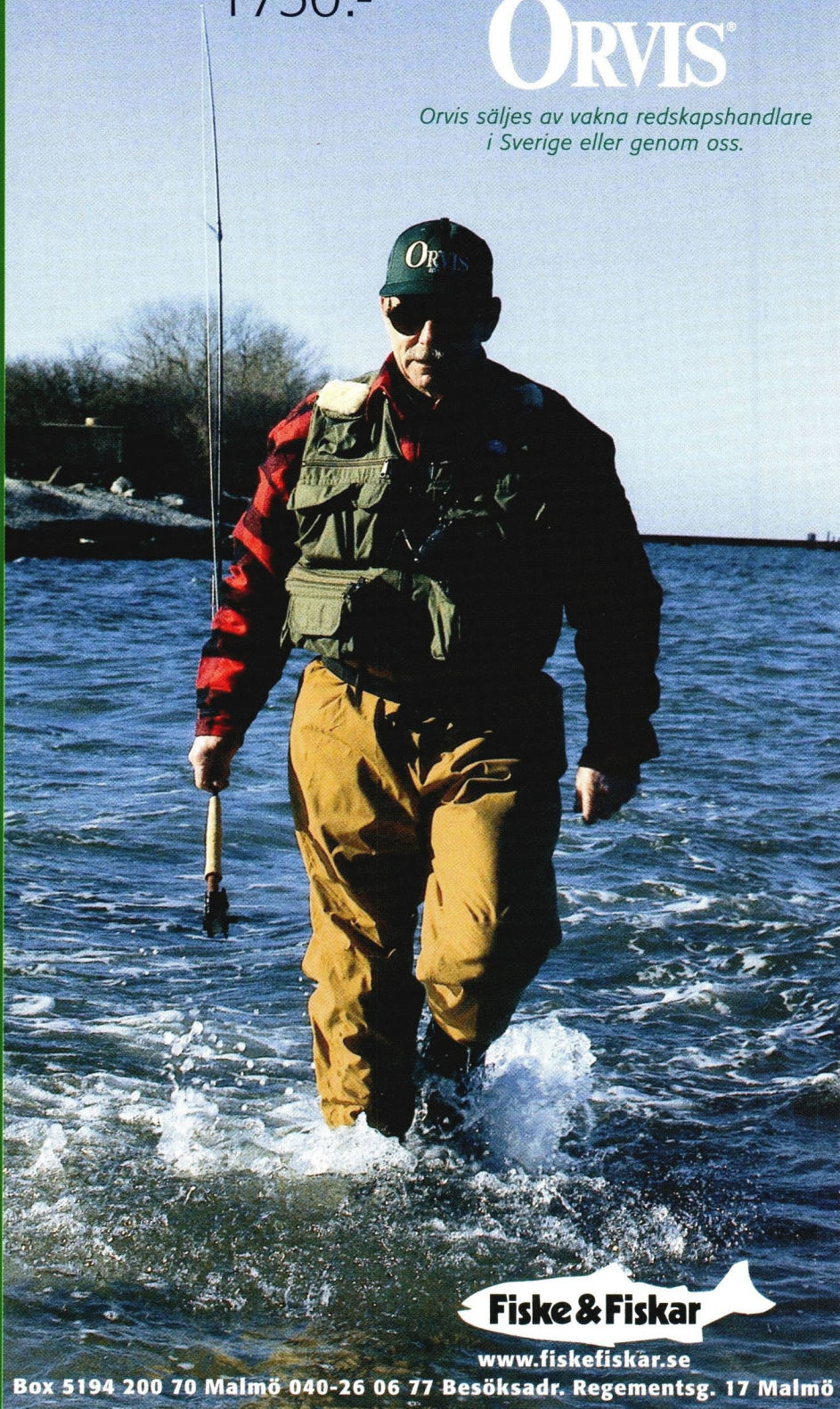
Å R E T S S T O R A O R V I S N Y H E T E R

SUCCÉN FORTSÄTTER

ORVIS andasvadare
bäst i test. Finns i flera
modeller från 1750:-

ORVIS®

*Orvis säljes av vakna redskapshandlare
i Sverige eller genom oss.*

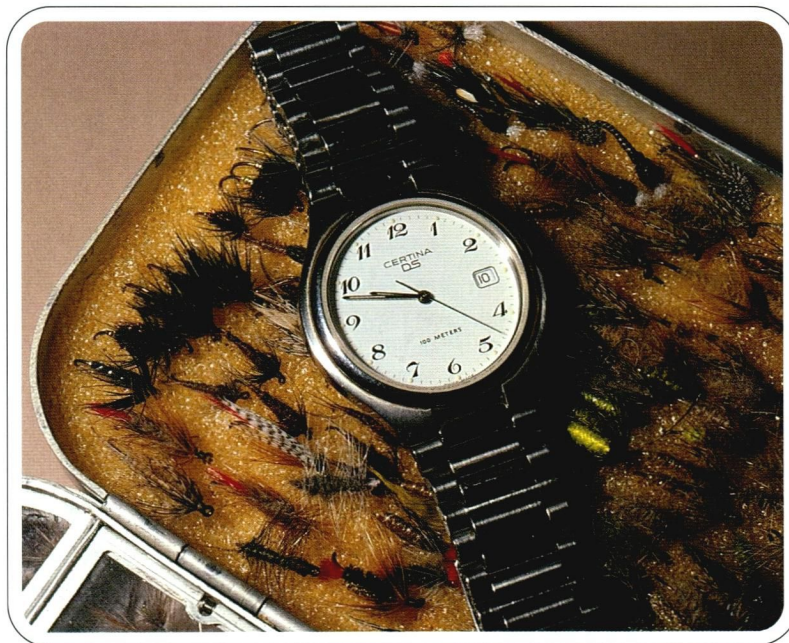

Fiske & Fiskar

www.fiskefiskar.se

Box 5194 200 70 Malmö 040-26 06 77 Besöksadr. Regementsg. 17 Malmö

Att äga sin tid...

I novellen "Midsommar" berättar Stellan Johansson hur han lämnar sin armbandsklocka hemma på köksbordet medan han åker ut för att möta midsommarnatten vid sin öringtjärn. Det kan tyckas vara en liten obetydlig detalj, men är i själva verket det centrala i hans berättelse. Han markerar att han äger sin tid.

Symbolhandlingen med klockan gör att hans fot vilar lätt på gaspedalen, och redan på väg ut till tjärnen känner han genom den nedvevade bilrutan dofterna från träd, gräs, blommor och jord. När han kommer fram är han redan i fas med naturen. Kropp och själ är ett...

I vår vardag styrs det mesta av klockan, och stressen från alla "måsten" i arbetslivet har en tendens att följa med också på vår fritid, som vi försöker utnyttja så effektivt som möjligt och fylla med aktiviteter, där tiden tycks bli en allt viktigare värdemätare.

"Nuet är en tillfällig uppehållsort. Ändå är det där vi hela tiden befinner oss", läste jag någonstans. Det är en sanning som ger tidsaspekten ett nytt perspektiv. Nog har vi råd att lämna klockan hemma i sommar..?

Det finns en tendens i dagens friluftsliv att naturen allt mer förvandlas till en kuliss för äventyrsindustrin som ock-

så smittat av sig på flugfisket. Det lågmälda närmandet till naturen har fått ge vika för mer prestationsinriktade aktiviteter. Bergsklättring, offpist åkning, kajakpaddling i forsar och att ta sig nerför fjällsidan på mountain bike ligger i tiden. Överallt står "det häftiga äventy-

ret" i centrum. Att kunna stanna upp för att se "det stora i det lilla" är knappast någon premierad egenskap i vår tid. Ändå är just förmågan att stanna upp, sitta ner och komma nära naturen fundamental för flugfiskaren.

Som flugfiskare bedriver vi nämligen alltid vår sport på naturens villkor, eftersom fisken knappast låter sig lockas med av dagens samhällsrytm utan lever efter samma förutsättningar som gällt sedan urminnes tider. Ger vi oss inte tid att sitta ner och i lugn och ro studera vattnet, fisken och insekterna, utan låter oss ryckas med av vardagslivets rytm och stress, så resulterar det bara i misslyckande och frustration.

Stellan är inte rädd för tystnaden och stillheten. Och när han kommer fram till sin öringtjärn färdas hans tankar i takt med naturen. Han vet nämligen att han måste anpassa sig till fiskens egen rytm och inte låta sig provoceras av några trender i tiden.

Låt oss alla möta våra fiskevatten på samma sätt. Lämna klockorna hemma och visa att vi var och en äger vår tid...

Gunnar Johnson

Gäckad av fisken, men knockad av fjällen

Skulle flugfisket helt spolieras av den envisa nordanvinden? Bara ett par dagar återstod av fjällveckan och rödingfisket hade varit en katastrof. Men så en morgon slog vädret om, vinden mojnade och solen tittade fram...

Text & foto: Lars-Göran Halvdansson

Än en gång stördes nattsömnen av något. Handleden med klockan lirka- des med viss möda ut ur sovsäckens varma innandöme. Halv tre. Därute jagade vindarna allttjämt varann likt vilda gaster. Jag kröp ihop för att finna lite värme och komma bort från den kylande tältduken som trycktes mot sovsäcken.

Tankarna som hemsökte mig i natten jagade runt i huvudet lika vilt som vinden därute. Skulle hela fjällfisket spolieras av en envis nordanvind? Bara ett par dagar återstod av vår vistelse vid den avlägsna rödingsjön och det fiske- mässiga resultatet så långt hade varit en fullständig katastrof. Än en gång gled medvetandet långsamt över i orolig sömn.

Vi befann oss vid rödingsjön Målitjaur i Gällivare kommun, belägen några kilometer väster om Kaitumjau- re. De vanliga frågorna till flygaren i Stora Sjöfallet, som via helikopter skulle föra oss in i den otillgängliga fjälldalen, hade föranlett en något sned blick från densamme. Det fiskevatten vi valt kanske inte var det mest välbe- sökta, och inte heller det som gav det största fångstuttaget.

"Målitjaur? Ska man vara säker, då ska man åka till Tjirtjam. Där får de så mycket att det till och med finns de som sagt att de blivit less på att dra fisk."

De världsberömda Tjirtjamström- marna som förbinder Övre och Nedre Kaitumjau- re var oss allom bekanta. Enligt flygaren var där heller inte speciellt mycket folk vid det vittomtalade fiskevattnet.

Men när vi på vår väg över fjällen

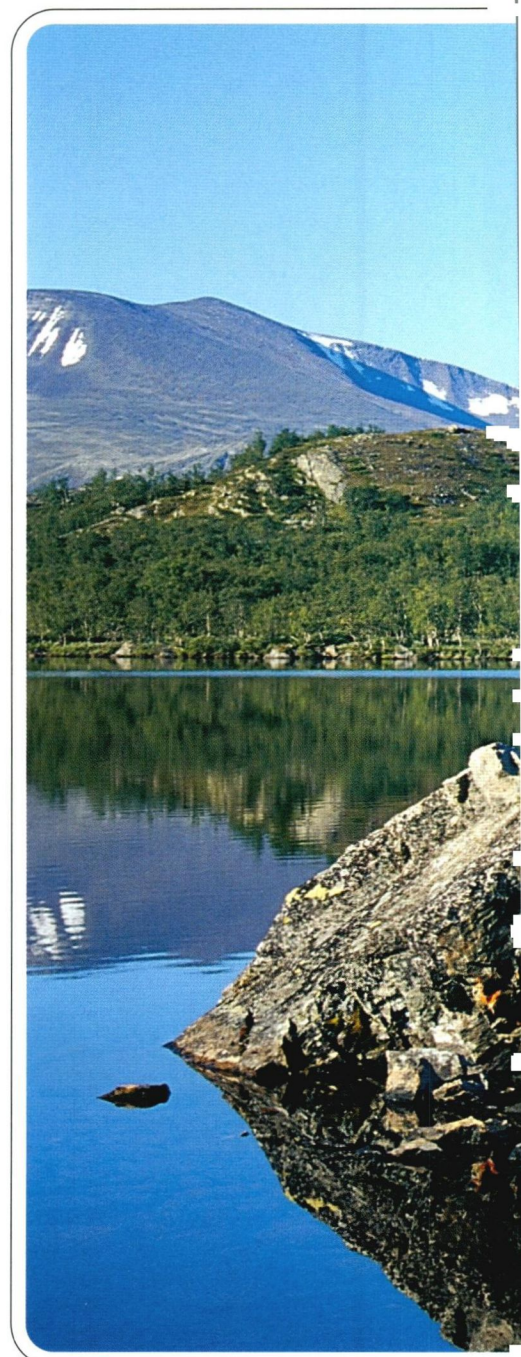
flög över strömmarna räknade vi redan vid den första av de tre forsarna till inte mindre än sex stycken fjälltält. Vi konstaterade snabbt att vi knappast skulle funnit det vi sökt med vår fjäll- resa om vi valt det säkrare fiskevattnet framför vårt nuvarande val. Vad vi eftersträvar med våra fjällresor är tyst- nad, ensamhet och de fria fjällhedarna någorlunda för oss själva.

Drömresan, som skämtsamt brukar komma på tal, ska gå till ett vatten fullt av fisk, inte en människa inom synhåll och sist men inte minst ska det vara myggfritt! Naturligtvis är en sådan plats en utopi. Vanligtvis brukar man få ge avkall på åtminstone ett av kra- ven, och för övrigt är ett rikt insektsliv en förutsättning för ett lyckat flugfis- ke.

Att det resmål vi valt ingalunda var något dåligt fiskevatten visste vi där- emot med ganska stor säkerhet. Målit- jaur innehåller röding, gott om röding, och även en del öring. En titt på kartan visar också på ett flertal andra mycket intressanta tjärnar i området.

Trots att jag nu oroligt skruvade på mig i sovsäcken, hade det faktum att fisket så långt slagit helt slint inte kom- mit som någon överraskning. Fisket i fjällen, framförallt i de höglänta delar- na, kan vara mycket nyckfullt och är ytterst väderberoende, risken att en hel vecka blåser eller regnar bort är all- tid överhängande.

Den envisa kallblåsten visade heller inga tecken på att vilja ge sig när mor- gonen randades, men en tydlig ljus- fläck på insidan av tältduken vittnade om att solen lyste från en klarblå him- mel även denna dag. Den olust som

kunnat förnimmas under nattens tim- mar försvann som buren av den vind som piskade fjällsjöns yta i samma stund som min kroppsliga lekamen ålades ut ur tältöppningen. I öster lyf- ter sig solen över fjällkanten, och skickar sitt livgivande ljus över allt le- vande. Nedåt skymtar Kaitumdalen med dess fiskrika strömmar. På min vänstra sida breder en fjällhed, glest bevuxen med hårt pinad fjällbjörk, ut sig.

Mot norr och väster, bortom sjöns yta, inramas vykortet av de nära två ki- lometer höga fjällen, en del dekorera-

Den tidigare så vindpinade rödingsjön låg stilla, och de snöklädda fjälltopparna speglade sig nästen överjordiskt vackert i den blanka ytan.

de med en vit hätta av den eviga snön. Vetskapen om att vårt mäktigaste fjäll ligger bara milen bort, men ändå osynligt för våra ögon, kittlar tanken.

Ansiktet och överkroppen fick en, trots allt skön, avrivning i det iskalla vattnet. När jag nymornad återvände hade tonläget inifrån tältet ändrats. Storsnarkarna hade tystnat och Janne, Tommy och Kjell var på benen. Någon brist på medhavd skaffning existerade definitivt inte, och frukostbordet var snart dukat i den sänka vi valt ut. Vinden fick blåsa bäst den ville, nere i vår skyddade grop var klimatet sådant att

det anstod en kunglighet. Trots vår närmast fisklösa belägenhet mådde vi som rävar i ett hönshus, vi hade allt vi kunde önska oss inom bekvämt räckhåll.

En mäktig rovfågel, som svävade på majestätiska vingar över fjällheden, avbröt tillfälligtvis hårdbröds mumlandet. Artbestämningen var något komplicerad på grund av det långa avståndet, men när den stora fågeln vände upp sin breda silhuett blänkte de vita stjärtfjädrarna till. Tänk att få ynnesten att vakna på morgonen och kliva rakt ut i ett vykortsliknande landskap

och sedan få se en havsörn från frukostbordet.

Blåst över Skartajaur

När kaffepannan kokat över och den bruna drycken fått livsandarna på plats började strategierna för dagens aktiviteter så smått att läggas upp. Dagens tänkta mål blev ett vatten som låg dryga halvmilen bort, Skartajaur, en sjö som tappade sitt vatten i den bäck som rann strax utanför vår "stug-
forts på nästa uppslag

Målitjaur håller gott om röding, men även en del öring.
Inom området finns också ett flertal andra intressanta fjäll-
tjärnar och dessutom jokkar med djupa hålor som lämnade
ifrån sig några skapliga öringar.

Mitt på den grågröna fjällsidan låg en röd renvaktarstuga som en liten tärning ditkastad av en jättes hand. Ett litet spår av civilisation i allt det ursprungliga...

forts från föreg uppslag

knut". Färdvägen blev inte den rakaste, men var ett klart trevligt alternativ. Vi skulle fiska oss via bäcken upp till sjön.

Stadda på vandring med spön och en lättare packning ramlade vi snart på det lilla flödet. Kristallklart vatten och en del ganska djupa hålor inbjöd till några spännande stunder, och ett par matöringar hamnade också i fiskekorren. Men en bit upp efter bäcken började min upptäckarlust göra sig gällande. Alls inget ovanligt och alltid ett föremål för gliringar från mina kamrater. På andra sidan bäcken låg en inte alltför avlägsen men ändå hög topp. Som ett litet halvfjäll. Därifrån skulle jag säkert ha en gudabenådad utsikt över omgivningarna.

Vandringen gick lätt till en början, men innan högsta punkten var nådd liknade promenaden mer bergsklättring. Det visade sig likväl vara mer än mödan värd, då min utsikt från toppen var bedövande. Nedanför fötterna stupade en brant klippkant. Huvudet gungade till av svindel och jag drog mig undan på säkert avstånd. Om vinden var frisk där nere, så var den i stormfas här uppe. Ryggsäcken fick läggas fast för att inte blåsa över kanten. Därnere övergick dalgången i en ny fjällbrant. Fjällsidan hade en grågrönaktig ton, och mitt i allt det grågröna låg en röd renvaktarstuga, som en liten tärning ditkastad av en jättes hand. Ett litet spår av civilisation i allt det ursprungliga. En bra bit bort urskildes Skartajaur. Men sjöns yta var närmast svart, med en del vita inslag. På ömse sidor om sjön stupade höga branter varför vattnet låg i en veritabel vindtunnel.

Som tre små prickar strävade kamraterna vidare på andra sidan bäcken. Jag fann för gott att återvända och kanske överlägga om en omvärdering av de ursprungliga planerna. En riphona rultade plötsligt iväg i lappvidet framför mig. Åt andra hållet sprang de som honan ville locka uppmärksamheten ifrån, hennes vid det här laget tämligen välväxta ungar.

En liten rökpelare ledde mig så småningom rätt. Runt en gemytligt sprakande fjällbjörksbrasa halvlåg mina tre vänner. "Nödprovianten", som alltid ingår som en del i packningen var

redan satt på värmning, ett par burkar med varmkorv som ställs direkt på elden efter att locket sprättats upp. Korven fick snart sällskap genom törstiga strupar av en dryck bryggd på malt och humle...

Som väntat var inte heller någon av mina vänner speciellt entusiastisk över att fortsätta vandringen upp till den vindpinade sjön, så vi bestämde helt sonika att gå tillbaka till tältet. Kvällen som följde såg otäck likadan ut som de som varit. Blåsigt och fisklös. Natten blev heller inte mindre orolig än de som förevarit. Men denna natt var, trots allt, någonting annorlunda. Jag vaknade flera gånger och kände, snarare än hörde, att något hade hänt. Det var – alldeles tyst. Inte kunde det väl vara så lyckligt att det slutat blåsa? Morgonen randades och – jo, det var fortfarande helt tyst, tältduken rördes knappt och det vinande och fräsande ljud som tidigare följt oss var helt borta.

Fantastisk morgon

Om landskapet varit vackert tidigare så bleknade det jämfört med den syn som nu låg för mina ögon. Rödingsjön låg stilla och blank, de snöklädda fjällen fanns i dubbla kopior då de speglades i ytan. Längst ner på tältduken glänste en frostig kant. Morgonen var vacker, men kall. Kamraterna låg kvar i sina sovsäckar, ovetande om den scenförändring som ägt rum.

Jag släntrade iväg de fåtal metrar som låg mellan mig och strandkanten. Några hjortron fick stilla det värsta morgonsuget. Ett svagt knastrande både hördes och kändes när jag bet i det första – bären var fortfarande frusna. Vi skrev den fjortonde augusti i almanackan; växter och djur lever under hårda villkor på dessa breddgrader där allt måste hinna med att födas, utvecklas och bli färdigt bara under ett fåtal veckor på sommaren.

Länge blev jag sittande på en sten invid stranden. Ögonen tycktes inte kunna se sig mätta på det fulländade konstverket. Tankarna på fiske var länge förpassade långt bak i hjärnans vindlingar, det kändes litegrann som att störa den fridfulla idyllen att kasta med flugspöet. De försiktiga, eggande

ringar som långsamt började breda ut sig spände dock den ena efter den andra av fiskenerverna och snart kom också spöet fram. Men rödingen vaknade långsamt i denna sjö, och de stim som börjat visa svaga livstecken höll sig på säkert avstånd, långt utom kasthåll. Vi fiskade och njöt av omgivningarna men de rödbukade invånarna i fjällvattnet lyckades gäcka oss hela dagen.

Mot kvällen började oron återigen sprida sig i kroppen. När fisken visat tecken på aktivitet i denna sjö, så borde även detsamma ha hänt i Manakjaur. Vi hade vid ett flertal tillfällen vandrat upp till det vattnet, som var beläget ett par kilometer från vårt tält. Sjön ser närmast perfekt ut, men trots detta hade våra försök inte ens resulterat i så mycket som en dragning i linan. Men nu om någon gång fanns möjlighet att få ett definitivt svar på om sjön innehöll någon fisk eller ej. Någon kamrat fick jag inte med mig, så snart vandrade jag ensam iväg genom dalgången. Manakjaur ligger som i en gryta, omsluten på tre sidor av höga fjällbranter. Vattenytan låg närmast stilla, bara ett svagt krus rörde om lite. En storlom tog vatten med en landning värdig ett sjöflyg, och simmade sedan lugnt vidare. Med en sådan storfiskare i nejen kunde väl vattnet inte vara dött?

Solen hängde strax över den branta muren av fjäll så temperaturen var fortfarande behaglig. En liten fisk som blivit skrämmd av min framfart pilade plötsligt ut från stranden. Se där, då fanns det ändå liv i sjön. Men ännu syntes inga andra livstecken på den svagt krusade ytan. Jag valde position vid en relativt djup kant, ett ställe om något i detta mystiska vatten som borde kunna bjuda på angenäma fiskeupplevelser. En torrfluga lades ut lite på prov. Snart började de svagt krusade vågorna anta en mer mjuk form. Minuterna senare låg sjön helt blank.

Försiktiga vak

En svag ring som sakta bredde ut sig över ytan följdes snart av en till. Inte långt därefter vakade försiktiga fiskar överallt. Det kändes både lite förunderligt, men samtidigt skönt, att få

forts på sid 23

Flugfiska eller fiska med fluga?

Lyckas fånga öringen eller inte är underordnat hur man går till väga, enligt den uppfattning jag sympatiserar med. En hållning som gör att kärnan i flugfisket förblir intakt och inte av tider och trender omvandlas till något annat...

Text & teckningar: Thommy Gustavsson

Flugkast är en skön konst, om än inte i lika hög grad med flöte och förtyngda beten.

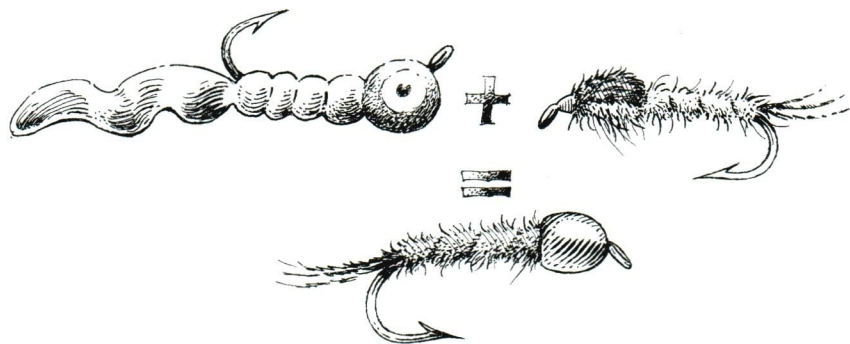
Vattenglidet är som skapt att klåfingrigt peta i, det där rent osannolikt släta frestar till att repas och är olikt, nästan väsensskilt, ett stilla vattens strama skinn. En böljande föränderlig spegel jämförd med sjövattnets stillbild.

Flugfiskaren av stilla vatten känner sig hemma när han hittar ett stycke platt vatten i strömmen men överrumplas av den fart ett sånt flöde kan ha och försöker för sent rädda ett uns fri-drift åt flugan efter kastet tvärs strömmen. Ett kast för all del utmärkt till både längd och sträck, men inte passande här; det parti som såg så bedrägligt enkelt ut att fiska en fluga på – låta drifva snyggt och prydligt, långt och fint. Just ett sträckt kast på tvärs är väl ungefär lika med det värsta man kan hitta på med en fluga som är tänkt drifva naturligt med strömmen och urartar i stort sett omgående till att fräsa en brutal skåra i stillheten som undgår ingen levande vattenvarelse, får fisk att fly och fiskare att rodna. Kast mer på skrå upp- eller nedströms minskar problemen.

Ett av flugfiskets fina moment hittar jag i att sitta eller ligga i nära plan med slätströmmen, se dagsländor segla fram för att när som helst riskera plockas ned av en fisk. Jag tror sländorna i vissa lägen uppfattar den fisk som närmar sig underifrån att döma av hur ofta de lättar precis innan en

fisk öppnar ytan under dem.

Ytspänning, i dubbel bemärkelse, som vilket ögonblick som helst kan brista i ett förlösande vak där en öringnos följd av rygg och stjärtpaddel trolar bort flugan. Kanske upptakten till en stund med frekvent vakande öring som ger oss chansen att pröva vår för-

Utveckling eller degeneration?

måga, fiska i samklang med kläckningen, "match the hatch", och *kanske* lyckas få den till torrflugan.

Alternativt – rätt och slätt ta till medel som behövs för att med vad som kan benämnas fluga helt enkelt fånga fisken.

Var och en som fiskat svårhanterlig ström är varse att man där inte ens under riktigt gynnsam kläckning eller svärmning krokar fisk i mängd. Varje framgång tronar högt i kurs om den nåtts genom ett *med* situationen anpassat fiske, blir värd att minnas och gotta sig åt. Flugan som äntligen landades i linje med öringen, tajmad exakt rätt i vakintervallet, slacket i tafsens medgav just så lång fridrift att öringen tog flugan som bara en i raden av sländor. Krokningen, ögonblicket av förvirring och så plogen efter en

vettstkrämd öring.

Så kan flugfiske vara (om man får önska sig).

Eller jag kan välja en antagligen säkrare och snabbare väg att sätta kroken i fiskkäften. Den öring som för stunden äter i ytan försmår sällan en nymf som möter på komfortabelt djup medan torrflugan är lättare att tveka inför, det vet vi. Och för att tala med en av nymffiskets legendarer – tvekar man huruvida fisken verkligen tar något på, i eller just under ytan så knyt på en nymf, den tas i *alla* lägen. Fiska produktivt – undvik torrflugor, skulle man lätt illvilligt kunna vantolka innerbörden.

Alltså, den rationelle flugfiskaren med krav på mätbara resultat tvekar inte inför flugvalet utan knyter direkt på en förtyngd nymf eller klämmer fast blyhagel framför en för lätt fluga och skickar ut. Slipper så problem med att tafsens lägger sig störande eller riskerar stripspår i ytan. Fisken accepterar mer okritiskt ett byte i sitt våta element och syftet blir uppnått utan krus, fångsten i hamn. Effektivitet framför krusiduller, straffspark framför spel-mål.

Ingen tid/fångst att förlora

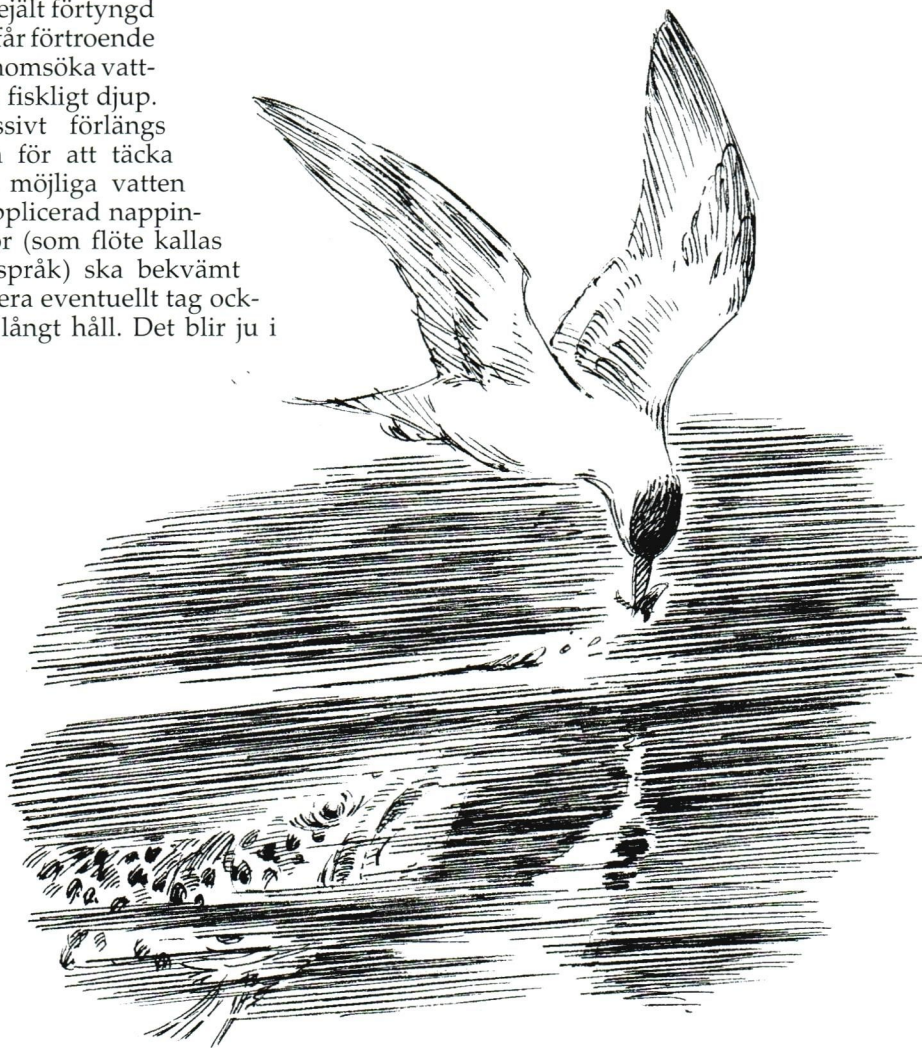
Ett fåtal sländor kläcks, någon snapas elegant av en tärna vars näbbspets ristar ett lika distinkt som snabbt läkande sår i ytan. Men ännu inga vak. Frågan är om detta kan vara början till en kläckning som verkligen blir något av, något att fiska efter. Tillräckligt om-

fattande att den förmår hämta upp det vajande bottengräsets öring till ytan.

Valet står mellan att avvakta och invänta ett läge med fisk i ytan – eller skrida till verket genast, "produktivt" söka fisken där den troligen finns för tillfället. Det blir det senare, för säkerhets skull. Arbetet dras igång:

En rejält förtyngd nymf får förtroende att genomsöka vattenet på fiskligt djup. Successivt förlängs kasten för att täcka mesta möjliga vatten och applicerad nappindikator (som flöte kallas på ff-språk) ska bekvämt signalera eventuellt tag också på långt håll. Det blir ju i

kula genom strömmens besvärliga ytvatten och sveper så fram över stenblock, gropar och vajande bottenvegetation. Fiskar av stora områden med strömmens press på flytlinan och hjälp av handtvist. Visserligen färdas kanhända flugan inte riktigt som de förebilder, dagsländenymferna, den är

En repa i glidet...

längden jobbigt att hålla koll på den del av tafsens som flyter under den systematiska avfiskningen med ett otal kast.

Kasten blir rätt slagiga, inte minst på grund av den långa tunna tafsens, men med god vilja och glatt humör ska det gå, hej och hå. Om man bara hänger med bakåt i kastet med spöt... försöker vänta ut betet som strävar mot moder jord... och så pressar framåt...

– Hm, några blyhagel till och så backingen direktkopplad till tafsens istället för fluglinan vore väl när allt kommer omkring inte alldeles fel?!

– Vaddå yviga rörelser – flugfiske är väl ingen toffelbalett!

Blyet klätt med dubbing slår som en

tänkt att likna, men när allt kommer omkring så finns säkert rekordsnabba simmare också bland de rara små livet. Utfiskningen blir mer till ett traditionellt våtflugesvep än tålmodigt nymffiske med hemtagning och nya utlägg. Flötets, ursäka nappindikatorns, bärkraft räckte visst inte så det får kanske bli ett extra eller större nästa gång.

Alltnog – ett och åtta vägde den – öringen som setts vaka här de senaste dagarna men som varit så motsträvt besvärlig att komma till tals med. Bara slutade vaka när man närmade sig den.

Nymfen däremot dunkade den på
forts på nästa sida

De flesta av oss är faktiskt intelligentare än fiskar, när allt kommer omkring, och kan välja att spela efter de oskrivna regler som gör fiskelyckan oförutsägbar

forts från föregående sida

direkt och torskade just där man kunde förvänta sig. Tveklöst! Krokande sig själv med full kraft. Flöte överflödigt, inget tjafs med torrflugor heller.

Nymfens gyllne metallhuvud glimmade långt nerifrån svalget. Öringen borde vägt ett par hekto till, säkert hamnat över tvåstrecket, om det varit senare på säsongen. Tiden med ymnig tillgång på nymfer lättillgängliga för en hungrig öring hade inte varit så länge än.

Så blev den gäckande praktöringen avmystifierad, fångad, på ett rationellt vis. Vilket väl var det viktigaste i fisket med fluga på den? Eller...?

Puppa bland puppor eller kupp med streamer

Jag fiskade en storöringälv där restriktioner beträffande fiske på natten rådde. Tio på kvällen. Så sent på dessa breddgrader kan i juli innebära nästan dagsljus men är ungefär den tidpunkt fisken börjar intressera sig för de nattsländepuppor som stiger mot och drifftar i ytan om himlen är mulen. Försiktigt och nogräknat börjar öringen vaka någon halvtimme före avslut denna kvällen. Läge för intressant fiske, om än under tidspress.

Valet står mellan att med fina mått och steg presentera öringen små puppor i ytan – vilket kan innebära att jag helt enkelt riskerar att inte hinna kroka någon fisk före klockan slår – eller ta till verksammare medel.

Och det finns förvisso genvägar: Stor öring tvekar inte inför rejäla byten om de serveras över ståndplatsen gärna i dämpat ljus och på ett provocerande vis. Jag knyter på en stor streamer, lägger linan vinkelrätt tvärs älven och låter flugan svepa fram just under ytan i hög fart under jämn hemtagning av linan. Öringen, eller öringarna – för det blev fler inräknade under den halvtimmen – reagerade säkert rent reflexmässigt på flugan; brakade på utan att egentligen för tillfället vara i färd med att jaga småfisk.

Effektivt och fångststatistiskt sett en suverän metod att fiska med fluga, men genuint flugfiske...?

Annorlunda kunde man värderat saken om jag valt att fiska en småfiskimi-

tation därför att observationer talade för att öringen de här veckorna verkligen var inriktad på småfisk, vilket undersökningar av maginnehåll inte i något enda fall indikerade.

Under den här turen, nån gång på åttio-talet, "roade" sig somliga av oss tillfälligt med att försöka fånga stor öring (1–3 kg) på "flugor" tillverkade av helst annat än fjäder och garn. För att bara nämna något exempel så fiskade ett stycke (avätet) kotlettben fastgjort vid kroken med snöre och snabblim lika väl, i betydelsen effektivt, som förmodligen varje annat föremål av lämplig storlek och form skulle gjort – under förutsättning förstas att det fick svepa fram i hög fart provocerande nära öringen och som sagt helst under dämpade ljusförhållanden.

Personligen tycker jag det smakar litet avslaget att trumfa hem en grann öring med ett sånt där svep, kotlett eller fluga, (även om det heller tack och lov inte alltid funkar) – inte är värdigt så fin fisk på något vis.

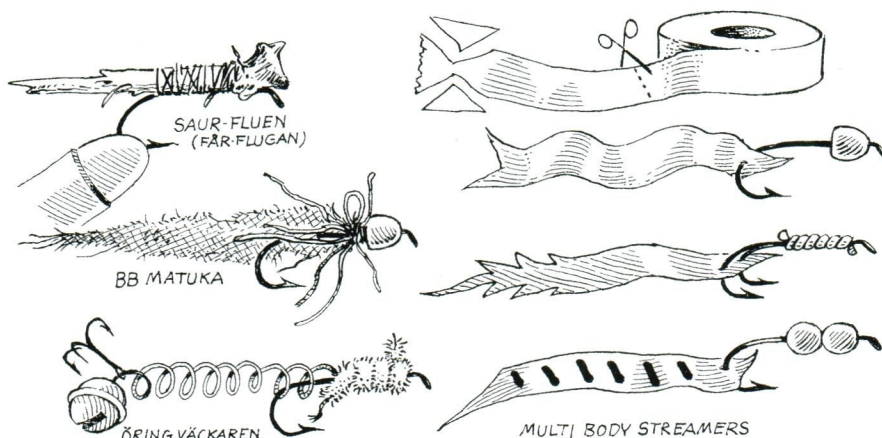
Kanske är jag bara anstucken av avundsjuka och missunnsamhet, brister i framåtanda och kreativitet. För tänk bara exempelvis vilka smaskigt koloretrade flugbindarböcker ytterligare vi skulle kunna berikas med om vi lättade också på flugbinderiets konventioner, kastade fjär och dubbing och valde material utifrån fantasi och öppna sinnen. Fick bindbeskrivningar i stil med:

Klipp din gamla Billy Butt-kalsingar (eller var de Björn Borgs?) till vimpelformade strimlor, ca 7 cm långa, sno sedan fast en härva gummi-sårer bakom guldhuvudet och säkra med ett kläm snabblim. Skulle du ha kallingarna i fluoriserande färg är de verkligen hotta, men det måste vara infärgad textil, tvätt och nyinfärgning tar nämligen bort eller förstör bärarens organiska så fiskliga rests substanser som avsatts under strävsamt vardagsbruk...

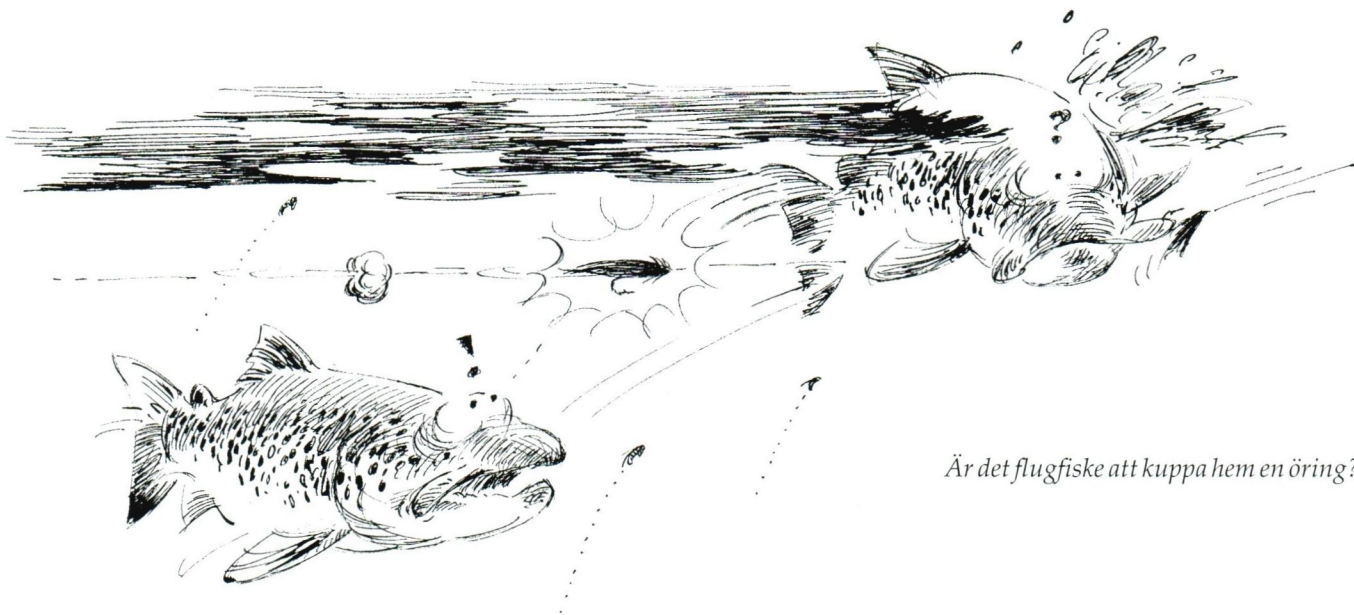
Flugfiske med integritet

Så vad med detta att flugfiske innefattar både godbitar och vardagsmat? Det är ju inte något vi kan styra särskilt mycket, i vart fall inte i en ordinär fritid och ekonomi. Man får väl ta det man kan få i form av förutsättningar (olika bra vatten, bästa möjliga tid, etc) för ett mer eller mindre sofistikerat flugfiske?

I grund och botten är nog de strävanden som emellanåt visar sig i form av nygamla trender en önskan att flugfiske ska vara något mer, något utöver fritidsfiske, fångstfiske. Något särskilt där man kan spela på mer finstämda och möjligen till och med skönare strängar än i den övriga sportfiskejakten på fenat villebråd.

Innovativa öringkillers; för den okonventionelle flugfiskaren?

Är det flugfiske att kuppa hem en öring?

Exemplen ur flugfiskets historia att bygga regelverk är dessbättre lika få som falerade, med Halfords rörelse som det mest omtalade, och i modern tid på åttiotalet några insomnade ansatser i USA att definiera och reglera flugfisket i fålla. Halford har ju tyvärr mest fått stå fram i dålig dager tack vare detta, sina i övrigt strålande kvaliteter till trots. Fiska enbart uppströms "drai flai" på en utvald öring är väl i sig något inte många kan ha så mycket emot att pyssla med, men i praktiken skulle det resultera i mindre än få fiskedagar om man tillämpade detta som dogm. Och det finns ju som väl är andra intressanta metoder att dryga ut kosten med.

Saker och ting blir vad man gör dem till och var och en må bli salig på sin tillämpning inom lagens och lokala reglers skrank. Varje försök att snärja nytänkande och idéutveckling har framstått och kommer alltid att framstå som patetiskt i alla mänskliga sammanhang.

Gäller det att hålla flugfiskets fana högt, försvara sportens integritet, blir det att lita till mer oprecisa värden än torra regelverk. Regler innebär i sin sämre tolkning att man enas kring principer för att därefter slippa engagera sig så mycket. Det kollektiva ansvaret får ta över och individen behöver inte fundera. Kunskap och livshållning baserad på en med tiden mognad övertygelse styr förstås bättre vårt agerande, man känner var rågångarna går. Får en känsla för sånt som högtidligt kan sammanfattas som ett slags flugfiskets etik.

Etiskt korrekt flugfiske låter till lika delar fint som besudlat av annan ännu

tristare korrekthet. Det går att inordna sig i en sådan trend och på så vis *vara rätt*, underförstått åtminstone delvis avlastad personligt ansvar. Som med bokstavligt anammande av catch-and-release framför släpa-hem-en-massa-död-fisk.

I grund och botten vettigt, men fel tillämpat en styggelse åtskilligt värre än vanlig catch-and-kill av vissa påstås vara, och som med rätta upprör folk i gemen betydligt allvarigare, eftersom det inte automatiskt *kan* finnas förståelse för sånt handlande. Fånga för att äta är begripligt, men fånga för att släppa tillbaks och låta plågsamt självdö...

Och för att plocka fram gamle gode Halford för ännu ett ögonblick, tycker jag nog det låg mer än en poäng i hans resonemang om att fiska på *en utvald fisk*, när detta låter sig göras. Personligen vill jag gärna i mitt fiske komplettera C&R med att fiska selektivt och helt enkelt avstå att kasta på varenda jävla möjlig öring som råkar sticka upp nosen eller inte. Dels för att undvika skada alltför många när sådana tillfällen bjuds, dels för att jag tycker nöjesfaktorn mattas i paritet med antalet krokade fiskar.

Vad kan vara målet med flugfisket om inte att fånga fisk? Någon har nästan sagt ungefär så att vederbörande flugfiskar inte bara för att detta är den mest intressanta formen av sportfiske utan för att det också faktiskt är den mest effektiva. För min del skulle jag gärna vända på sentensen. Ibland kan faktiskt flugfiske vara synnerligen effektivt, men personligen fiskar jag fluga primärt därför att det är möjligt att göra på så *intressanta* vis. Och därmed

är det underförstått att det egentligen är *sättet* att flugfiska och *förmågan* jag som individ med tiden lyckas utveckla att eventuellt kunna fånga en öring som är viktigaste behållningen. Underordnat är huruvida fisken fångades, var riktigt stor eller om jag kunde räkna in så värst många krokade fiskar.

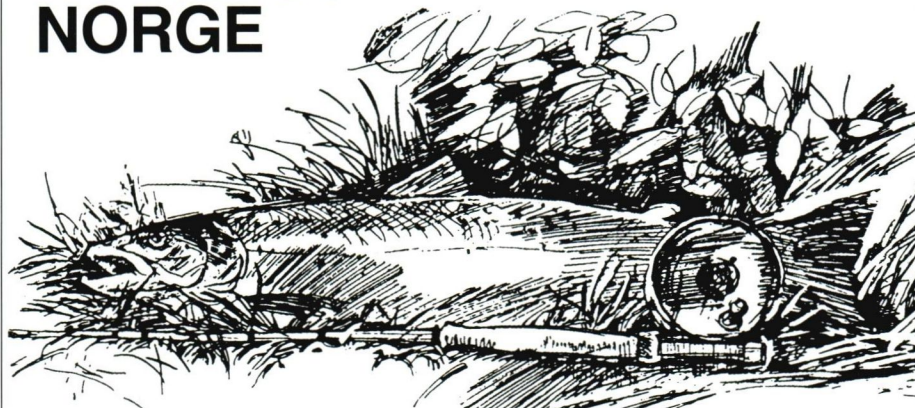
Jag vet att detta är ett fungerande hållningssätt som erfarna flugfiskare tillämpar och som är skonsamt mot vatten, fisk och faktiskt om man så vill även den egna ekonomin. Det är tillåtande; vi kan utveckla grejor och köpa på oss dem i mängd och glädjas åt kringverk och teknikframsteg om vi så vill – alternativt vara lika mycket tillfreds med det allra enklaste och fokusera på det som är hjärtat i flugfiske – utvecklandet av vår *egen skicklighet*. Att fånga öring kan vi vässa oss på genom skaffa oss allt bättre biologiska kunskaper, suveräna grejor och metoder som närmar sig spinnfisket mer eller mindre.

I grund och botten handlar väl flugfiske ändå inte om att skaffa sig ett allt större *övertag* gentemot öringen genom att gå utanför vissa ramar. Utmaningen ligger i att vi med flugfisket valt och därmed accepterat begränsningar i möjligheten att fånga öring. Samt att vi genom att utveckla vår egen förmåga kan övervinna samma begränsningar.

De flesta av oss är ju faktiskt intelligentare än fiskar, när allt kommer omkring, och väljer att spela efter de oskrivna regler som gör fiskelyckan oförutsägbar.

Inga nyheter, men kanske nåt att påminna sig när huggstressen sätter in...

NYTT FRA NORGE

Redaktør Terje Bomann-Larsen

Fiske i Norge? – sjekk nettet!

Nei, jeg mener ikke håvnettet, men de mange stedene på internett som kan gi verdifull informasjon til sportsfiskere som planlegger en Norgestur. For å hjelpe deg et lite stykke på vei, skal jeg gi en oversikt over noen av de viktigste. Mest er det nok å finne for dem som er ute etter anadrom fisk, som laks, sjørret og sjørøye.

Et utmerket utgangspunkt kan være www.villmark.com. Her finner du en nesten fullstendig statistikk over fangstene i norske elver i 1999. Du kan selv velge om du vil ha dem rangert etter total-, laks- eller sjørretvekt, eller om du spesielt er ute etter storfisk; etter gjennomsnittsvekt på laks. Om du bare er interessert i spesielle områder, kan du også søke fylkesvis. Vær imidlertid oppmerksom på at når det gjelder de nordligste fylkene, så er sjørøye tatt med i statistikken over sjørret. Om statistikken for 1999 viser lovende tall for ei bestemt elv, kan du også gå nærmere inn på denne og få tallmateriale helt tilbake til 1991. Da kan du vurdere stabiliteten i fangstene, og se om elva har en god eller dårlig utvikling. For noen elver er det lagt ut mer omfattende beskrivelser, bilder mm. Ellers finner du faktaopplysninger om fiske-tider og regler, sykdomstrusler, samt mange nyttige linker.

www.finnmark.net er stedet for deg som skal til vårt nordligste fylke. Her finner du en samlet statistikk over Finnmarkselver med laks, sjørret og sjørøye. Pr.20.03 er denne statistikken ikke oppdatert lenger enn til

1998, så du finner ferskere tall på villmark.com, men her er sjørøyefangstene spesifisert med egne tall, og du finner også en statistikk som forteller om antall solgte fiskekort og innleverte fangstrapporter for hver enkelt elv. Denne statistikken gir deg et visst bakgrunnsmateriale for å vurdere hvor mye fisk som tas pr. stang. Antallet fiskere pr. elv kan variere svært mye i et tynt befolket fylke med store avstander. Dertil får du opplysninger om prisnivå, fisketider, kortseltgere etc. Finnmarknet har dessuten mye generell turistinformasjon, men vi savner bedre dekning av det attraktive innlandsfisket i fylket.

Innlandsfisket på østlandet er imidlertid svært godt dekket på www.glommaguiden.com. Disse sidene er entusiastene OT Ljøstads verk, og anbefales alle som legger sin fiskeferie til Glomma og Rena. Prosjektet omfatter dessuten bokverket "Glommaguiden" og en CD-rom med 400 bilder som skal komme i løpet av året. På nettstedet finner du daglige rapporter over vannføring, insektsliv og fangster. OT er allerede nå (mars) i gang med den daglige oppdateringen, og utover i sesongen kommer det også jevnlig rapporter fra andre fiskere. Du kan også sette deg på en "mailing list" og få oppdateringer via e-post.

Både innlands- og laksefiske finner du på www.flyshop.no. Beskrivelsen av fiskeområdene kan variere en del hva gjelder kvalitet og informasjonsmengde, men det er ingen tvil om at folkene

bak "flyshop" har ambisjoner. Her er også mange gode linker, f.eks. til det populære "Brufossfisket" i Numedalslågen, hvor du gjennom hele sesongen blir oppdatert med vannføring i meter pr. sek., vanntemperatur og daglige fangstrapporter. Andre elver som er fyldig beskrevet, er Namsen og Driva. Utvalget virker ellers noe tilfeldig, og geografisk er det en viss skjevhet, hvor sørlandet, østlandet, sørlige fjellstrøk og til dels Finnmark er godt representert, mens det finnes store hvite flekker på kartet i midt-Norge og nordlige fjellområder. Men sidene er under stadig utvidelse, så det er verd å følge med!

Ellers vil du under alle disse nettstedene finne interessante linker som det vil føre for langt å gå inn på her. Men husk: Det viktigste er å komme seg ut og fiske selv!

1999 – status quo?

1999-statistikkene for norske lakseelver foreligger, og kan ved første øyekast se ut til å være oppmuntrende lesning. Etter en årvisst tilbakegang som foreløpig kulminerte i "katastrofeåret" 1997, viste 1998 en gledelig økning fra fattige 236 til 331 tonn. Når tallet for 1999 er 328 tonn, kan det se ut som 98-resultatet ikke bare var et blaff, men går vi litt inn i materialet, viser det seg at situasjonen likevel ikke er rosenrød. De fleste større laksevassdragene viser nemlig en nedadgående tendens. At det ikke slår nevneverdig ut på totalkvantumet skyldes at mektige Tana etter tre svake år er tilbake på godt nivå med imponerende 85 tonn. Det er en framgang på 26 tonn siden i fjor. Mest negativ er den vanligvis stabile Numedalslågen, som blir stående med vel 9 tonn, en tilbakegang på mer enn 5 tonn fra ifjor, og ca halvparten av et "normalår". Men det finnes lyspunkter: Den vellykkede kalkingen ser ut til å ha ført Tengs-, Bjerkreimselva i Rogaland opp på fast plass blant Norges ti beste elver, og statistikken for sjørret og sjørøye viser jevn og stabil framgang over de tre siste sesongene. Her kunne vi notere et totalkvantum på 85 tonn i 1999, mot 74 tonn i fjor, og 67 tonn i 1997. Tallene er hentet fra Statistisk sentralbyrå, www.ssb.no.

"Lägerråttan"

Det finns en självvald avskildhet som inte alls har med ensamhet eller isolering att göra. Tvärtom kan den ge möten med helt nya kompisar...

Text & teckning:
Gunnar Johnson

Ån var sig lik, men på den gamla lägerplatsen fanns betydligt fler tält än under tidigare år och i strömmen nedanför huserade allt för många flugfiskare för att kunna erbjuda ett någorlunda ostört fiske. Efter en kort paus och en kåsa varmt kaffe gjorde jag därför det enda rätta; axlade ryggsäcken och vandrade vidare nedströms längs den knappt skönjbara stigen. Fram till den populära lägerplatsen var stigen märkbart vältrampad, men bara några hundra meter längre ner längs ån fick jag bana mig egen väg genom strandvidet och valde därför att gå längre upp längs fjällsidan, där det var betydligt mer lättvandrat.

Trängseln har under senare år blivit stor vid populära vatten, men märkligt nog tycks de flesta ändå ha svårt att gå någon längre sträcka. Man stannar vid den etablerade lägerplatsen, medan jag fann en lämplig plats endast knappt två kilometer nedströms, där jag kunde slå upp mitt tält i ett vindskyddat läge med bästa utsikt över vattnet. Under de fem dagar jag fiskade här, hade jag ån helt för mig själv. Endast en enda gång passerade två vandrare med stora fjällryggsäckar. De stannade till och småpratade några minuter och visade sig då vara ute i helt andra ärenden än att fiska...

Det är idag ett stort privilegium att få fiska ett ostört strömvatten ensam. Att få sitta och vänta ut fisken, utan att den skräms undan av ett ohejdat vadande. Och personligen känner jag sällan ensamheten plågsam. Jag fiskar gärna tillsammans med någon god vän, men mitt idealfiske har sällan några sociala förtecken. Men den här gången kom jag ändå att få en lägerkompis, skulle det visa sig...

Det började med att någon tullade på mitt brödförråd, som lite slarvigt låg i en plastpåse i tältabsiden. Först misstänkte jag sork eller möss. Jag hade sett deras vintergångar i fjolårsgräset i närheten. Brödpåsen knöts till lite bättre och stuvades ner i ryggsäcken, och för säkerhets skull kontrollerade jag också de matvaror som låg på kylning i en porlande liten bäck ett trettiotal meter upp i fjällslutningen. Men de var orörda.

Men redan samma eftermiddag avslöjades "lägerråttan". Det visade sig vara en ekorre, en årsunge, som helt orädd kom fram när jag satt och åt. Den lät sig gärna bjudas på en brödkant, och redan vid första besöket tog den maten nära nog ur handen på mig. Det är en fantastisk känsla när ett djur visar sådant förtroende.

Att det var en ung ekorre kunde jag se på den relativt tunna svansen, den runda och lite "barnsliga" kroppsformen och på öronen, som saknade riktiga tofsar. För övrigt var den relativt stor och nästan fullvuxen. Ekorrhonan kan föda flera kullar, den första redan på vårvintern, så den var kanske ett halvår gammal.

Samma orädda tillit till människan kan svartmesen och lavskrikan visa, och en gång för många år sedan hade jag en orädd och närgången fjällämmel i lägret. Men den var inte särskilt vänligt inställd, utan visade tänderna och skällde mest som om den ville utmana mig på duell.

Då är svartmesen betydligt trevligare. Detsamma gäller lavskrikan, som i äldre tider ofta var kolarens och skogshuggarens sällskap vid kaffeelden. Själv minns jag ett möte med en hel lavskrikefamilj vid ett vatten utanför Jokkmokk, där jag offrade en god del av min måltid i glädjen över att få dela den med de pigga och orädda fåglarna.

Det är sådana händelser och möten som berikar mina fisketurer och gör dem till något mer än bara att kroka fisk. Vistelsen vid vattnet har betydligt fler dimensioner än så. Men då måste man kanske söka det som många förmodligen ser som ensamhet och isolering, men som egentligen är en självvald avskildhet, där möten med nya "kompisar" i själva verket kanske blir betydligt fler än bland alla sportfiskare på den etablerade och populära lägerplatsen...

"Lägerråttan" höll mig för övrigt sällskap hela fiskeveckan. Emellanåt försvann han, men var aldrig långt borta, utan kom genast skuttande varje gång jag återvände från ån eller då jag drog upp dragkedjan och kröp ut ur tältet på morgonen.

Sådana kompisar minns man...

Midsommar

Från dansbanorna ljuder dragspelsmusiken. Festklädda människor roar sig. Men själv befinner jag mig bland myggsurr, prästkragar och blåklockor vid en öringtjärn där för övrigt bara tystnaden och stillheten råder...

Text: Stellan Johansson

Foto: Gösta Fries

Midsommar – denna sägenomspunna högtid. Över hela vårt land reses midsommarstänger. Dragspel, fiol och gitarr spelar upp till dans. Gammelvals och polska trollbinder firande människor i ett landskap klätt i sommarskrud. Hon och han går hand i hand.

Själv vaknar jag tidigt denna morgon. Efter en snabb frukost plockar jag till mig flugspöet och lämnar lägenheten med snabba steg. Bilen är redan packad. Tält, sovsäck, liggunderlag och en välfylld rygsäck fyller baksätet. Lukten av varm asfalt och bilavgaser byts snart mot naturens egna, dofter från träd, gräs, blommor och jord. Med nedvevad ruta sitter jag bak ratten, foten vilar lätt på gaspedalen. Jag har inte bråttom. Tids nog når jag mitt mål. Inga tider har jag att passa. Klockan ligger hemma på köksbordet.

Så ser jag den välbekanta avtagsvägen – den som leder till mitt alldeles egna fiskeparadis. Asfalterad riksväg blir till mjuk skogsväg med en gräsbevuxen vall mellan hjulspåren. Några kilometer senare parkerar jag bilen i den lilla gläntan vid skogstjärnen. Här brukar jag fira min midsommar. När andra söker gemenskap, söker jag en självvald ensamhet.

Jag reser tältet och plockar fram stormköket. En kåsa nykokt kaffe hör till traditionen. Själva fisket får vänta. Så här tidigt på dagen är öringen inte på hugget. Först när kvällen kommer börjar den jaga. Det vet jag sedan gammalt.

Medan jag väntar går jag omkring och bara njuter av naturen. Solsken, fågelsång och markens grönska gör mig sällskap. I en öppen glänta blommor prästkragar och blåklockor. Jag går varligt fram. Vill inte sätta min fot på något ömtåligt. När kvällen kommer tar jag mitt flugspö och söker mig ner till vattnet. Luften är varm...

Midsommarnatt. Jag sitter vid den lilla öringtjärnen och ser ut över vattnet. Ser hur småkrypen dansar på vattenytan. På min bara arm sitter en mygga. Det sticker till lite och jag ser hur myggan fylls av mitt blod. Jag låter det lilla kryptet dricka sig mätt. En midsommarnatt som denna måste även det minsta lilla liv har rätt att leva. När myggan fått sitt flyger den sin väg. Jag följer hennes vingliga väg genom luften. Det verkar nästan som om hennes blodfulla kropp är för tung för de tunna vingarna.

Plötsligt prasslar det till i skogen bakom mig. Skrämd vänder jag mig om. Ljudet kommer så plötsligt. Men snart

återvänder lugnet igen. Det är bara ett litet rådjur som söker sig ner till vattnet för att dricka. Rådjuret släcker sin törst och återvänder till skogens trygghet.

Så sitter jag åter ensam i midsommarnatten och ser på småkrypens fortsatta dans över vattnet. Några fiskvak har jag ännu inte sett. Flugspöet får ligga orört på grästuvan vid min sida.

Lite senare ser jag det första vaket. En liten, nästan osynlig ring uppstår när fisken plockar till sig något från vattenytan. Jag sitter kvar, men min blick söker sig till spöet vid min sida. Snart, snart ska jag göra mitt första kast, tänker jag.

En ny ring på vattnet, nu lite kraftigare. Min hand söker sig automatiskt till flugspöets korkhandtag. Nu är det nog dags, tänker jag och reser mig försiktigt upp. Jag drar ut lösline från rullen och göra några luftkast. Sedan låter jag linan löpa ut. Jag behöver inte kasta långt för att nå platsen där fisken vakat.

Flugan landar ljudlöst på vattnet. Linan ligger spikrak på vattenytan. Spänd väntan. Inget händer. Försiktigt lyfter jag upp flugan och gör ett nytt kast, nu lite längre ut.

Plask!

Det låter som ett pistolskott. I nattens tystnad ekar ljudet i skogen bakom mig. Jag lyfter spötoppen och krokar fisken där ute. Det rister till i spöet. Mitt hjärta slår hårt i bröstet. Fisken gör ett luftsprång och jag hoppas att flugan inte ska lossna. När fisken landat gör den en rusning mot tjärnens mitt. Jag låter linan löpa ut. Rullen får bromsa. Snart vänder fisken och jag vevar in linan på rullen igen. Kampen fortsätter. Men nu börjar fiskens krafter avta. Snart kommer den glidande in mot håven. Landningen blir helt odramatisk.

Jag går upp på land och avlivar min fångst. Två slag med "prästen" och tjärnen är en öring fattigare...

Framåt morgonen sitter jag utanför mitt tält och steker öringfilé. En härlig doft sprider sig i den friska morgonluften. Och när midsommarnatten blir midsommardag tar jag den första tuggan och sköljer ner den med nykokt kaffe. Och när bakfulla midsommarfirare vaknar med huvudvärk och andra plågor, kryper jag ner i min sovsäck efter en minnesvärd midsommarnatt...

NYT FRA DANMARK

Redaktør Steen Ulnits

100 000 havfugle dør årligt i garn

Så lykkedes det endelig! I flere år har vi savnet undersøgelser, der kunne dokumentere den uønskede "bifangst" af havfugle i danske garn. Men forgæves. Der fandtes helt enkelt ingen undersøgelser herom.

Men nu har Dansk Ornitologisk Forening (DOF) netop offentliggjort resultaterne af en undersøgelse over den mængde fugle – primært edderfugle og andre dykænder – der hvert år fanges og drukner i danske fiskeres garn. En af anstødsstenene var gentagne rapporter om op til 500 druknede havfugle i en enkelt fiskers last.

DOF når i sin undersøgelse frem til, at det årligt drejer sig om 100 000 fugle, der lider en langsom og pinefuld druknedød i de usynlige monofile nedgarn, som driver omkring overalt i danske farvande. Hertil skal så lægges de op mod 8 000 marsvin (tumlare) årligt, der ikke mindst tages som bifangst under garnfiskeri – primært efter pig-hvar.

Der må efterhånden være samlet rigeligt med dokumentation til en gennemgribende revurdering af det danske garnfiskeri, dets berettigelse og præmisser. Hatten af for DOF for dette initiativ. Bedre sent end aldrig.

Landsforbundet Danske Lystfiskere (LDL) har udarbejdet et forslag til fremtidens fiskepleje af de større danske søer. Forslaget er sendt til Fødevarerministeriet, hvorunder jo fiskeriet hører, samt Skov- og Naturstyrelsen,

Amtsrådsforeningen, diverse Folketingsudvalg samt flere andre relevante organer. Det lyder i uddrag således:

"Udviklingen de senere år har vist, at det er blevet stedse sværere at klare sig som erhvervsfisker på søerne og kunne opretholde en indtægt, det er muligt at leve af.

Denne tendens til svigtende indtjeningsmuligheder har mange steder ført til uholdbare tilstande i vore søer. Konkret har erhvervsfiskere i en del tilfælde blot givet op, eller man har prøvet at klare sig ved at fiske hårdt på arter, der i perioder – især på eksportmarkedet – har kunnet opnå gode priser (fx aborrer).

Begge muligheder for at komme ud af problemerne har betydet forringelser i vore søers almene tilstand, eller at forbedringer ikke er opnået så hurtigt som ønskeligt, når man betænker, at der de senere år er investeret store summer fra kommunernes side i avanceret rensning af spildevand.

Som efterhånden alment kendt er det de store tilledninger af plantenæringsstoffer (især fosfor fra byspildevandet) der er vore søers hovedproblem og det løses for mange søers vedkommende ikke umiddelbart ved den moderne rensning, der fjerner næringsstofferne, idet der takket være "fortidens synder" findes store lagre af fosfor i søbunden.

Disse lagre frigøres over en ofte meget lang årrække med stadig stærk opblomstring af søens alger til følge, og den "onde cirkel" med uklart vand, algedød om efteråret og iltvind ved bunden i sommerperioden kører lystigt videre. Desuden spærres det uklare vand for sollys til søens højere planteliv.

Den "onde cirkel" kan dog brydes, såfremt der på søen foregår et fornuftigt erhvervsfiskeri, der først og fremmest koncentrerer sig om at reducere de ofte særdeles store bestande af skaller og brasen. Disse fisk (samt andre såkaldte "skidtfisk") tolder nemlig slemt af de planktondyr, der kunne begrænse algevæksten, og i det uklare vand har søens vigtigste rovfisk – gedder og aborrer – der jagter ved hjælp af synet, svært ved at fange deres byttedyr blandt skidtfiskenes.

Problemet er blot, at der ikke er penge i skidtfiskenes, og at den trængte erhvervsfisker derfor forsømmer dette fiskeri for i stedet at kaste sig over gedder, aborrer og evt sandart, hvilket blot forringer forholdene i søen yderligere, eller han vælger at holde op definitivt.

Fra LDL vil vi derfor foreslå, at der for alvor tages fat på en samfundsmæssig indsats for at sikre, at der foregår et fornuftigt erhvervsfiskeri på vore søer med det hovedsigte at forbedre søens almene tilstand og sørge for, at borgerne får det fulde udbytte af de store investeringer i rensning af spildevandet. Med henvisning til, at der reelt er tale om en miljøindsats, vil vi foreslå, at det offentlige går ind med midler til at garantere, at interesserede, der kunne tænke sig at drive erhvervsfiskeri på søerne (helheds eller deltids) fik en indtægt, det er muligt at eksistere på.

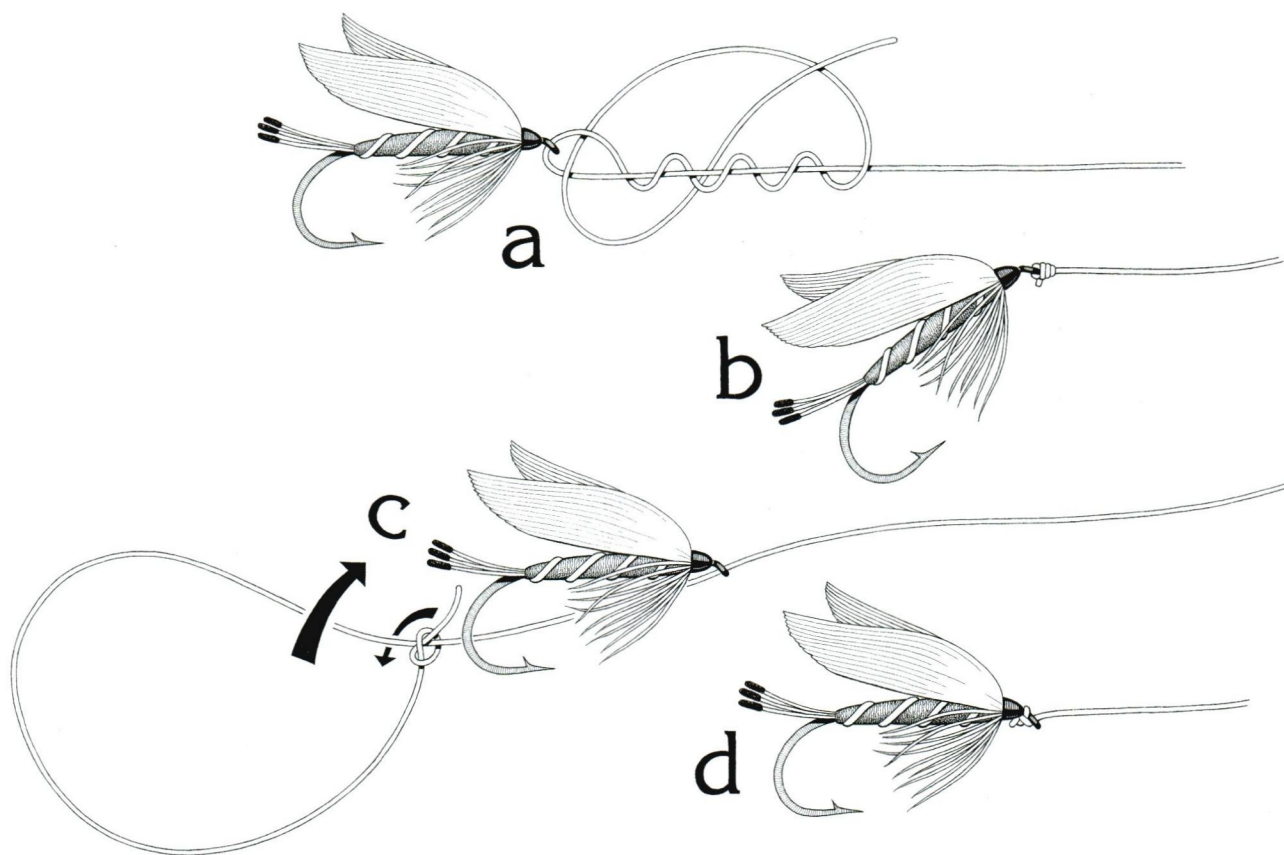
I LDL mener vi, at de (andetsteds red) skitserede retningslinier for "moderne søpleje" principielt bør gælde samtlige danske søer af en vis betydning, men her vil der naturligvis være en vis vanskelighed m h t afgrænsningen, idet en snæver hektargrænse nok vil være uhensigtsmæssig. I stedet må der ses på søernes type og mulige potentiale (med støtte i evt. gamle fiskeriundersøgelser). Endvidere må amtskommunernes oversigter over søernes tilstand ind i billedet, når det skal vurderes, hvor en indsats først og fremmest er påkrævet.

Vi håber i LDL, at vore forslag til en bedre "håndtering" af de danske søer vil blive taget seriøst op og nyde fremme til gavn og glæde for de brede kredse i befolkningen, der ønsker gjort en indsats for natur og miljø."

LDL's forslag er i første omgang blevet positivt modtaget af Skov- og Naturstyrelsen, der som bekendt administrerer omkring en meget stor del af de danske søer.

Årets sæsonstart ved den sønderjyske Hoptrup Å var den bedste i mands minde – hvis man altså ser på fangsterne af regnbueørreder eller "steelheads", om man nu kan kalde dem sådan.

forts på sid 56

Väljen styrande knut

Om knutens betydelse för presentationen

Av Erling Gustavsson

Allt fler flugfiskare talar om presentationens betydelse och lägger stor vikt vid sin kasteteknik och hur de styr linan på vattnet och fiskar ut kastet. Däremot hör man sällan någon diskutera val av knut för att flugan ska presenteras på rätt sätt, trots att detta är en nog så viktig detalj.

Laxfiskare brukar fästa flugan på tafsen med en styrande knut. Men bland harrfiskare och öringfiskare är detta inte lika vanligt. I min bekantskapskrets är jag ensam om att använda en styrande turleknut (c) medan alla jag känner knyter fast sin fluga med en så kallad betesknut (a). Men enligt min erfarenhet kan man inte lita på den senare. Allt för ofta glider knuten i krokögat och flugan kan sticka ut från tafsen i nära nog vilken vinkel som helst (b).

En turleknut styr däremot flugan så att den blir en direkt förlängning av tafsen (d), vilket innebär att den alltid går rätt. Det hjälper ju knappast om man lägger stor möda på kastpresentationen – men sedan använder en betesknut som gör att flugan riskerar att gå helt fel!

Det finns även andra styrande knutar, men turleknuten är mycket enkel att knyta och har bra hållfasthet för ordinarie öringfiske. Trä helt enkelt tafsen framifrån genom krokögat. Bilda en stor ögla och knyt en vanlig överhandsknut (c). Trä den stora ögla bakifrån över flugan, fukta knuten med saliv och dra åt den stora ögla runt krokskafet omedelbart *bakom* krokögat (d). Vik samtidigt den korta tafsspetsen bakåt, så att den hålls in av den åtdragna ögla. Klipp av överskottet.

Presentationen måste alltså omfatta hela kedjan från hur vi binder vår fluga, hur vi fäster den vid tafsen, med vilken typ av kast vi presenterar den till hur vi sedan styr lina och tafs vid utfiskningen av kastet. I denna kedja är troligen den styrande knuten en oftast förbisedd detalj, medan vi ägnar valet av fluga stort intresse och dessutom lägger stor möda på att träna in olika presentationskast – medan i själva verket den minsta detaljen kan ha den största betydelsen.

Ingen kedja är ju starkare än sin svagaste länk...

Hasar-fisket fungerar bäst där strömmen bryter vattenytan, så att rörelsen från tafsens inte lika lätt skrämmar fisken.

Hasar-fiske med torrfluga

Att en torrfluga alltid måste fiskas med fridrift utan att stripa är en regel med undantag

Text & foto: Johan Klingberg

V isst är det märkligt att man alltid minns sin barndoms somrar med ett sådant välbehag. Kanske har det att göra med de långa och bekymmersfria sommarloven då livet lekte. Just en sådan varm och grönskande sommarkväll hade jag cyklat ut till ån för att fiska.

Öringen stod som vanligt mellan storstenen och nacken, strax till vänster efter där strömmen snirklade sig fram i två grenar på var sin sida av gräsön. De kantande mörkgröna algrenarna nästan snuddade vid vattenytan och utgjorde ett utmärkt skydd för de öringar som ställde sig där. Men som tolvårig, ovan flugfiskare vållade grenarna mig problem, eftersom de kast efter kast slukade mina flugor.

Men som för de flesta tolvåringar kom fantasin att lösa situationen. Jag lät helt enkelt flugan driva in under

grenverket och höll sedan kvar den över fisken. Om det varit fråga om våtflugefiske, så skulle säkert de flesta gillande nickat sitt bifall, men nu var fisket riktat efter vakande fisk med torrfluga – och därmed mot "regelboken".

Varför fisken tog mina hasande nattsländeimitationer den kvällen kan säkert förklaras på flera olika sätt; som tur, engångsföreteelse eller kanske som en variant på det välkända fenomenet "induced take" – fast med torrfluga!

Erfarenheter från fiske i många liknande situationer under senare år har emellertid raderat bort "tur" och "engångsföreteelse" som orsak till att fisken tar trots att flugan stripas och hasar på vattnet. Tvärtom har metoden fungerat både för mig och mina fiskekamrater vid upprepade tillfällen. Vad är det då som talar emot metoden? Jo,

helt enkelt en generellt utbredd uppfattning, nämligen den att en torrfluga aldrig får "dragga" på vattnet.

Denna något puristiska regel härstammar från den tid då den legendariske torrflugefiskaren F M Halford tillsammans med likasinnade flugfiskevänner utformade de oskrivna reglerna kring torrflugefisket vid södra Englands kalkströmmar. Dessa är som regel ganska lugnflytande, klara och grunda, till skillnad från våra egna strömvatten, vilka istället oftast är snabba och humusfärgade.

En flyende insekt

De strömvatten jag oftast fiskar ligger på det småländska höglandet öster om Jönköping. Dessa strömmar är i jämförelse med de engelska kalk-

strömmarna ganska näringsfattiga. I mina vatten har öringen helt enkelt inte råd att låta bli en munsbit som hastigt rör sig förbi. Det är här som hasarfisket med torrfluga har sin poäng!

Hasar-fisket går nämligen ut på att imitera en flyende insekt på vattenytan. Metoden är enkel; flugan place-ras strax uppströms fiskens stånd-plats, men istället för att sträva efter att låta flugan driva fritt ner mot fisken, så mendas linan uppströms. På så vis undviker man slack på tafs och lina. Samtidigt höjs spöet och sänks sedan bitvis tills flugan nått sitt mål. Efter-som spöet sänks med jämna mellan-rum kommer linan att sträckas upp och flugan draggar. Själv brukar jag lå-ta flugan fiska av ytterligare en bit bak-om fiskens ståndplats för att vara på den säkra sidan. Oftast tar fisken nat-urtligtvis strax framför sin ståndplats på vanligt sätt, men många gånger har det hänt att hugget kommer på "hem-vägen" när jag tar tillbaka flugan över fisken.

Ett annat enligt regelboken något su-spekt sätt att presentera flugan är att, istället för att som ovan låta flugan ha-sa på vattnet, lyfta den så att den mer eller mindre studsar på ytan. Denna metod, imiterar nattsländornas rörel-ser på ett helt fantastiskt sätt. För att göra detta krävs emellertid ett något längre spö än vid hasar-fisket.

Personligen tycker jag att metoden fungerar bäst där strömmen har lite fart, till skillnad mot i höljor eller blankstryk där nylontafs eller fluglina kan rista upp ett allt för märkbart sår på ytan och därmed riskerar att skräm-ma fisken. Eftersom detta fiske kräver hundraprocentig kontroll är det sällan tal om några långa kast. I mina små-strömmar räcker det oftast med kast på 4–5 meter. Själv använder jag ett 8 fot långt spö, vilket klarar de flesta si-tuationer.

Induced take

Som jag redan nämnt kan tekniken påminna om induced take, det vill sä-ga ett "framprovocerat" eller "fram-kallat" hugg, till exempel Leisenring's lift, vilket är ett ypperligt sätt att lura fisken till hugg. Framgången med in-duced take är att alla predatorer reage-rar på ett byte som flyr eller skiljer sig från mängden. Tänk bara på kattens lek med snöret. Hur den väntar med att attackera tills snöret rör på sig. In-duced take, Leisenring's lift eller ha-sar-fiske lockar fisken till hugg på samma sätt, även om det senare sker uppe på vattenytan, nämligen genom

Några personliga favoritflugor för hasar-fiske: Green Peter, Wickham's Fancy, Stensjösländan och Black Gnat.

att man ger flugan en rörelse som fi-sken upptäcker och då försöker ta flu-gan då den är på väg bort från fisken.

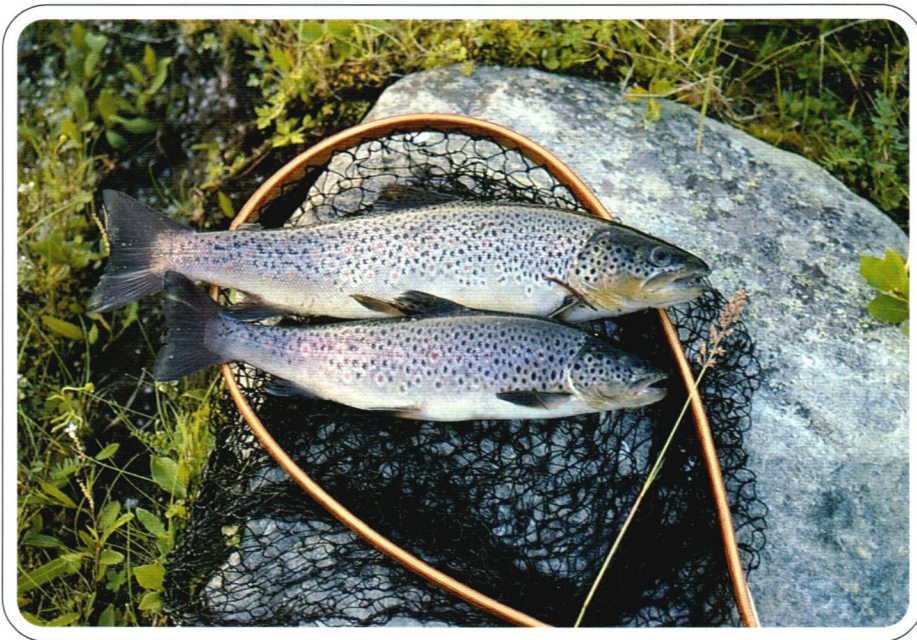
Tekniken fungerar även när ingen fisk visar sig och baseras då på rent blindfiske. Många gånger händer det att fisken lockas av flugans rörelse men vänder utan att ta betet. Är man då vaksam har fisken avslöjat sin ståndplats, antingen genom att bilda en vakrörelse på vattnet eller genom att man ser en reflex från fiskkroppen under ytan. Om situationen upprepas utan resultat kan det vara en god idé att istället fiska av platsen med tradi-

tionellt fridriftsfiske med torrfluga el-ler nymf.

Ett speciellt minne från fisket i min å återvänder ofta i mina tankar. Händel-sen inträffade för några år sedan i bör-jan av maj månad. Vattnet gick högt över det normala flödet och inga ten-denser till ytaktivitet under hela dagen tydde på att något skulle ske. Jag hade fiskat av en av de vanligtvis mest fisk-rika höljorna med både djupnymf och skaters utan att känna någon fisk.

Eftersom dagen gick mot sitt slut för-flyttade jag mig för att pröva de under

forts på nästa sida

Bäcköringar tagna med hasar-metoden.

forts från föreg sida

normala förhållanden fiskfattigare strömmarna högre upp i systemet. Inte heller där visade fisken intresse för mina fridriftande nymfer. Det var dags för "sista kastet" innan jag skulle åka hem. En stor och buskig bäckslände-imitation fick bli sista försöket. Medan flugan fiskade av mittströmmen hände inget. Men när flugan kom in mot kanten såg jag en försiktig liten plog. Händelsen upprepades ett par gånger utan att fisken tog. Jag bytte då ut min hasande "fish-finder" mot en fasanstjärtsnymf, och när jag placerat flugan där fisken visat sig kom hugget. Denna gång var det rejält och resolut, kampen varade några minuter och den tidiga våröringen visade sig bli hela säsongens största.

Leonard M Wright Jr

Att fisket under mina barndoms somrar skulle komma att likna vad den amerikanske fiskeförfattaren Leonard M Wright Jr beskriver i sin bok "Fishing the Dry-Fly as a Living Insect" redan 1972 hade jag naturligtvis ingen aning om. Nästan tio år efter mina fisketurer kom jag över ett exemplar av boken.

Leonard Wright beskriver inte bara

hasar-fiskets grunder utan också hur fiske med "fish-finders" praktiseras. Naturligtvis har även andra kända flugfiskeförfattare beskrivit tekniken, och den har också nämnts tidigare i FiN, så hasar-fisket är alltså inget nytt begrepp. Därför är det ännu mer förbryllande att denna metod att presentera flugan inte fått den naturliga förankring den förtjänar.

Kanske har det att göra med vad jag nämnde inledningsvis; att vårt skandinaviska flugfiske fortfarande i mångt och mycket bygger på traditionerna från det engelska kalkströmsfisket. Men var inte rädd att bryta traditionen med den fritt driftande torrflugan till sommaren, och prova istället att provocera fisken till hugg på en hasar-fluga!

Flugvalet

Trots att fisken oftast endast har ett fåtal sekunder på sig att upptäcka och stiga till flugan, så har utseendet på denna en nyckelroll för att hasar-tekniken ska fungera. Men då gäller det inte det "estetiska" utseendet hos flugan utan snarare materialval och hur den är bunden. Flugan måste klara att fiskas mot strömmen utan att bli dränkt. Det betyder att man måste binda den med material som är anpassade att flyta bra.

Personligen föredrar jag naturmaterial. Dessa innehåller ofta ett naturligt fett, vilket bidrar till att de lättare stöter ifrån sig fukt. Dessutom tar naturmaterial lättare till sig och behåller impregnering än vad glatta syntetmaterial gör.

Hackel till torrflugor har diskuterats åtskilligt under senare år. Många upplever säkert att de haft problem med de så kallade "superhacklen" och upplevt att dessa ofta är för styva, vilket gör att de tvinnar tafsens då man kastar. Flugor för hasar-fiske bör vara hackelförsedda och ha både kropps- och fronthackel. Problem med tvinnade tafsar uppstår sällan, eftersom det aldrig är tal om några långa kast.

De flugmönster jag själv föredrar till detta fiske är tämligen vändresserade med mycket "hackel och spret". Ett gott tips är att förse flugorna med CdC-fibrer i något bindmoment, till exempel i vinge eller kropp.

Du väljer själv flugmönster efter vad som fungerar bäst i dina egna vatten, men i min egen ask har jag alltid med några "ess" som jag inte vill vara utan. I några fall är det välkända mönster, som jag ibland bundit som varianter genom att förse dem med kroppshackel, till exempel Green Peter, Wickham's Fancy, Black Gnat och Stensjösländan.

Favoritmönster för hasar-fisket

Green Peter

Krok: 10–14.

Palmerhackel: Brun tupp.

Fronthackel: Brun tupp.

Kropp: Olivegrön dubbing.

Rib: Tunn guldwire.

Vinge: Brun teal.

Stensjö-sländan

Krok: 12–18.

Bakkropp: Orange bindtråd.

Framkropp: Ginger dubbing.

Rib: Oval, tunn guldtinsel endast över framkroppen.

Palmerhackel: Brun tupp, endast över framkroppen.

Vinge: Grå CdC, binds in som en bunt mellan bakkropp och framkropp.

Wickham's Fancy

Krok: 10–16.

Palmerhackel: Brun tupp.

Kropp: Flat guldtinsel.

Vinge: Vingpenna från gräsand eller stare.

Black Gnat Variant

Krok: 8–16.

Stjärt: Svarta tupphackelfibrer.

Kropp: Svart dubbing.

Palmerhackel: Svart tupp.

Vinge: Vingpenna från gräsand eller grå CdC.

Gäckad av fisken, men knockad av fjällen

forts från sid 9

bekräftat det som jag hela tiden haft på känn. Men att en sjö som bevisligen innehöll så mycket fisk kunde vara så fullkomligt stendöd som den tidigare varit under flera dagar!

De försiktiga vaken, där ibland en rygghena bröt ytan, sökte sig sakta närmare stranden. På ytan flöt både nattsländor och en del dagsländor, men om dessa tog fisken inte mycket notis. Sannolikt åt de något mindre som fanns strax under ytan.

Fast klockan inte var mer än sex på kvällen försvann solen i en sista brinnande kaskad bakom den höga branten. Temperaturen sjönk märkbart. Natten kom tidigt vid detta förunderliga vatten.

På tafsens satt en liten svart torrfluga, för synbarhetens skull försedd med en vit polyvinge. Om det var röding eller öring som vakade visste jag ännu inte.

Plötsligt bröt en fisknos ytan och flugan försvann – men krokningen misslyckades. Alltför många dagars iver hade fått mothuggsreflexerna att rosta ihop totalt. Den fisk som tagit min fluga fortsatte sin väg längs kanten, och tre av de nattsländor som naturen föredömligt placerat i fiskens väg försvann i snärtiga plaskvak. Sannolikt en öring ändå.

Aktiviteterna ute på sjöytan fortsatte, men fortfarande var de flesta utom kasthåll. Någonstans borta mot den andra sidan bröts tystnaden ibland av rejäla plumsvak. Här fanns tydligtvis stor öring också. En mörkare ton började sakta sprida sig från den bortre stranden. Vinden kom tillbaka och i och med detta upphörde all aktivitet. Sjön var återigen lika död som tidigare.

Långt senare tvingades jag konstatera att något svar på om det var öring eller röding, eller bådadera, som fanns i sjön hade jag inte fått. De korta perioder av blankt vatten som förekommit hade inte varit tillräckligt långa för att fisken skulle söka sig inom kasthåll. Ändå nöjd med att ha konstaterat att detta var ett alldeles utomordentligt fiskevatten sökte jag mig tillbaka till mina kamrater nere vid vårt läger.

Röding i korgen

Grabbarna hade tagit paus i fisket och slagit sig ned vid en eld, och det

kändes nästan lite tjatigt när jag frågade hur det gått. Ty svaret blev exakt detsamma som vid en tidigare fjällfiskefärd:

"Titta i fiskekorgen!"

I den flätade korgen låg två rödingar.

Fisket i Målitjaur

Fiskflyg AB i Stora Sjöfallet erbjuder helikopterflyg in till Målitjaur. Aktuella prisuppgifter kan erhållas på bokningstelefon 0973-102 46 (vintertid) eller 0973-400 32 (sommartid. Vid helikopterstationen säljs även fiskekort till sjön. Stora Sjöfallet når man med bil via Porjus i Norrbottens län.

Tillåten fisketid är i skrivande stund inte fastställd för år 2000. Information lämnas av Länsstyrelsen i Norrbottens län, telefon 0920-960 00.

Den ena röd som blod och så vacker att det överträffade det mesta jag dittills skådat i fiskväg. Det var Janne som till slut lyckats lura rödingarna till sin fluga.

Jag slog mig ned vid elden, värmdes mina frusna fingrar och blev serverad några varma mackor av mina omtänksamma kamrater. Kjell hade som brukligt tagit med sitt smörgåsjärn, en pryl som gör det möjligt att göra varma smörgåsar direkt över öppen eld. Två frallor ihop, smör, skinka, ost och senap, in i järnet och sedan över elden en stund.

Nedsköljt med svart kaffe smakade anrättningen himmelskt, och nya krafter började snart återvända i kroppen. Försedda med både toppluva och handskar fortsatte vi sedan vårt fiske en bra bit in på natten. Fluglinan blev allt stelare, och snart började isen att frasa från densamma.

I dunklet i den intilliggande viken satt Kjell nedhukad och hade tydligen något intressant för sig. Den spegelblanka vattenytan bröts ibland av pytesmå, försiktiga vak. Vi smög oss fram mot den hukande silhuetten. Den lilla bruna nattsländan på vännens tafs skönjdes bara med viss möda i det sva-

ga ljuset. En rörelse fick flugan att försvinna. Kjell höjde sitt spö och krokade en skaplig öring! Fisken landades relativt snabbt och återutsattes varsamt. Sedan började Kjell berätta:

"Det går ett helt stim av fisk därute, många av dem är små, men bland dem finns också en del som är större. För en stund sedan försvann flugan i ett försiktigt vak. Men när jag gjorde mot-hugget, så blev det bara en kraftig välvning i vattnet, sedan gick tafsens av."

Den natten fiskade vi tills vattnet frös till is i spöringarna, men vaken avtog i takt med att kylan gjorde sig allt mer påmind. Nattens sista avläsning på termometern innan vi huttrande kröp ner i sovsäckarna visade på fyra minusgrader...

Morgonen efter försökte till och med självaste naturen överträffa sig själv. Sjön låg blank, krusad endast tidvis av en vind som nu vänt till sydlig, och flera rödingstim patrullerade ytan i sin jakt på föda. Men tiden var knapp innan flygaren skulle anlända och lägret måste rivas. Snart hördes också bullret från helikoptern som kom för att hämta oss.

Vi fick inte mycket fisk på vår resa, men ett övermått av naturupplevelser från det kanske vackraste landskap som detta land har att erbjuda. Sköna minnesbilder att plocka fram närhelst vardagen därhemma känns alltför grå och tung.

För även om jag ibland blir gäckad av fisken, så är jag för alltid knockad av fjällen.

Renbetesfjällen

Som framgår av texten i rutan här intill, så fastställs regler och fisketider för statens vatten på renbetesfjällen ibland tämligen sent vilket kan försvåra planeringen inför den kommande sommarens fiske. Reglerna ändras också emellanåt år från år, varför det inte går att lita på uppgifter i tidigare artiklar i FiN eller andra fisketidskifter.

På sidan 50 finns i detta nummer en spalt med information om de nya reglerna för fisket i norrbottensfjällen, och i Gunnar Westrins artikel med tips inför fjällfisket finns på sidan 30 en rad värdefulla telefonnummer till våra nordligaste länsstyrelser och kommuner för dig som planerar ett fiske i fjällvärlden.

Till sommaren har vårens slanka kustöring ätit sig i god kondition. (Foto: Björn Hell)

Västkustens sommaröring

Sommarens havsöring bjuder på ett spännande flugfiske. Under kvällen, natten och tidig morgon går den dessutom mycket strandnära och kan lätt nås med korta kast

Text: Niclas Andersson

Foto: Björn Hell & Niclas Andersson

Teckning: Gunnar Johnson

Den första mars sker varje år en märklig "folkvandring" till många av västkustens vikar. Det är havsöringspremiär och en efterlängtat tid för vintertrötta flugfiskare, trots bister kyla och slanka, utlekta fiskar. Egentligen är det hela väldigt märkligt; under mars månad och en bit in i april kan det många gånger tyckas omöjligt att hitta en enda vik fri från andra fiskare. Men i maj, juni, juli och augusti är situationen den omvända, då tycks varje människa utrustad med flugspö ha gått i dvala. Ju längre fram på säsongen vi kommer, desto starkare och större blir havsöringen, men samtidigt blir det färre antal flugfiskare som tar sig an dem. Det hela kanske beror på minnen från det tidiga vårfisket; man minns bara den ruggiga kylan och de tråd-

smala havsöringarna som tycks hugga på allt som är stort och orange. Och när värmen sedan blir allt mer påtaglig börjar också andra fiskarna konkurrera om den knappa fritiden, så man försöker glömma minnena av de slanka havsöringarna och fiskar istället efter nyinsatt regnbåge, vakande bäcköring eller småharr i Klarälven...

Många kanske också tror att havsöringen ger sig av från de strandnära kustområdena och därmed blir omöjlig att nå med flugspöt. Även om en del havsöringar gör detta, så stannar många kvar och förvandlas från huggvilliga "slipsar" till selektiva krutpaket när den riktiga sommaren gör sitt intåg. Att sommartid fiska efter havsöring på den svenska västkusten är därför något av det mest intressanta

och spännande man som flugfiskare kan prova på. Det är en tuff utmaning som ställer stora krav både på förmågan att välja rätt fluga och presentationsteknik, men ett försök är väl värt besväret...

Sommarens föda

Till skillnad mot vårens tidiga fiske, så kräver sommarhavsöringen en helt annan fluguppsättning, långt bort från rosa Maraboustreamers och röda Dog
forts på nästa uppslag

*Under sommardygnet mörka timmar går havsöringen mycket strandnära.
(Foto: Niclas Andersson)*

forts från föreg uppslag

Nobblers. Precis som för sötvattenlevande fiskar, som bäcköring, harr och röding, så ökar tillgängligheten och variationen på födan också för havsöringen under sommaren. Värmen skapar liv och rörelse under vattenytan och fisken får ett rikligt utbud av bytesdjur att välja på. Men vad många flugfiskare missar i sin jakt efter västkustens sommaröring är just kunskapen om vad fisken äter under denna tid. Man förknippar ofta kustfisket med stora, färgglada streamers och tänker inte på alla de små bytesdjur som finns alldeles framför fötterna.

Men ruskar man om lite i tången, så kommer man mycket snabbt att se att där formligen sjuder av liv. Tusentals små märlor, tångloppor, räkor och andra djur söker skydd inne i tången och utgör en viktig del i havsöringens sommarföda. Dessa smådjur äts av alla havsöringar oavsett storlek, men i första hand är det mindre till medelstora öringar, upp till 45–50 centimeters längd, som föredrar denna typ av föda. Större fisk, den som är över 50 centimeter, kräver ett större energiintag och söker istället efter större räkor eller småfisk. Framför allt spelar hästråkan en stor roll i dessa öringars sommarföda. Hästråkan kan bli 3–5 centimeter och återfinns i tångruskor som hänger ut från bergskanter där havsöringen snabbt finner tillgång till lite djupare vatten utanför.

Ibland talar man också om de så kallade "sill-ätarna", vilka är de riktigt stora havsöringarna, vilket i till exempel regionen runt Göteborg innebär öringar som är 55–60 centimeter och större. Dessa havsöringar är i huvudsak på jakt efter små bytesfiskar, vilka främst utgörs av just sill. De förflyttar sig snabbt i jakt på sin föda och tycks oftast försvinna bort från fiskeplatsen i samma hastighet som de kom.

En av sommarens riktiga höjdpunkter för havsöringen – och för havsöringsflugfiskaren – är när borstmasken skall till att leka. Borstmasken håller till inne i lite grundare vikar, ner till cirka 2 meters djup, med en mjukare botten bestående av finkornigt sediment. Leken inträffar i början på sommaren när vattentemperaturen är mellan 7 och 11 grader och brukar pågå lite styvt en vecka. Borstmasken är en rejäl maskbit för öringen och storleken på maskarna varierar lika mycket som deras färg. Normalt är de dock 10–20 centimeter långa och oftast svarta, mörkbruna, mörkt lila eller olive i färgen.

Precis som i allt annat finns det "ing-

en regel utan undantag" även i kustöringens val av föda. Visst kan du få en öring på 60 centimeter med en immitation av en liten märla, eller en öring på 30 centimeter med en streamer som imiterar en sill. Lite ovanligare föda för sommarens kustöring innefattar också harkrankar och nattfjärilar, vilka under främst tidiga morgnar längre fram på sommaren av misstag kan hamna

”Min sommarflugask för västkustöringen innehåller räkimitationer, Wolly buggers, zonkers, svarta muddlers och en enkel svart fluga med en tunn kropp av kammat sälhårssubstitut. Därtill några Elk Hair Caddis”

på ytan och där utgör ett uppskattat byte för öringen. Om någon av dessa insekter i sitt larvstadium kan leva i saltvatten känner jag inte till, men troligtvis finns de i närliggande vattenpölar och dammar med sötvatten och hamnar sedan av misstag ute på det salta havsvattnet.

Flugvalet

Vad fisken äter och vårt val av fluga går ju hand i hand. Själv försöker jag alltid i största möjliga mån att förenkla mina flugor men bibehåller de "drag" som är karaktäristiska för det flugan skall imitera. Min typiska sommarflugask för västkustöringen innehåller förhållandevis lättbundna flugor som täcker in de vanligaste djuren (och insekterna) som öringen äter.

För att imitera små tångloppor, räkor och andra liknande smådjur, så fungerar en traditionell harörenymf mycket bra, men jag föredrar att binda mina på en böjd krok, en så kallad

"shrimp/caddis krok", med en tunn och transparent plastfilm, till exempel Body-Flex, vikt över ryggen för att bilda en genomskinlig ryggsköld. Dessa flugor ribbar jag med vanlig tafsnylon i passande grovlek, varefter jag ser till att peta fram dubbingen för att imitera benen och för att ge liv åt flugan. Hästräkorna går att imitera på samma sätt, men då på en större krok av den typ som oftast kallas "curved nymph hook".

Borstmasken går att imitera med en rad olika flugor, varav en del har beskrivits i tidigare nummer av FiN. Oftast görs de dock onödigt svåra. En Wolly Bugger i lämplig färg har alltid fungerat för min egen del – och är dessutom bekant för de flesta flugfiskare.

De stora "sill-ätarna" brukar jag fresa med en zonker bunden på streamerkrok 8–12, med nummer 10 som absoluta favorit. Mina zonkers förtynger jag lätt och använder en helt vit kaninskinnsremsa som ving över en kropp gjord av flashabou chenille (eller liknande) i färgen pearl. Jag brukar dessutom lägga in en tunn strimma Angel Hair i färgen Black Ice över zonkervingen.

Utöver dessa flugor brukar jag även binda upp några flugor speciellt för nattfisket, vilket oftast ger det bästa fiskeresultatet. Bra flugor för natten är svarta muddlers, oförtyngda svarta zonkers och därtill en namnlös fluga som jag binder på streamerkrok 8–10 med svart sälhårssubstitut som enda material och kropp. Gör flugan tunn och kamma sedan ut dubbingen med till exempel en gammal tandborste, så att materialet spretar ordentligt.

För att imitera de tidigare beskrivna landinsekterna, som ibland hamnar på vattenytan, brukar jag i princip enbart använda mig av Elk Hair Caddis i lite olika storlekar – ett flugmönster som utan problem täcker in det mesta.

Utrustningen

Till skillnad mot det tidiga vårfiskets tunga harvande med "monsterstreamers" i kyliga stormvindar, så erbjuder sommaren ett förhållandevis lätt flugfiske i behaglig värme.

Under främst kvällen, natten och tidig morgon söker sig havsöringen mycket strandnära i sin jakt på föda. Inga långa kast behövs. Istället är det mycket viktigare att snabbt kunna vinkla om kastet och lägga ut flugan på vakande fisk med god presentation. Detta innebär att man med fördel kan välja ett 9 fots flugspö som passar för en lina i klass 4, 5 eller 6. Valet av utrustning är till stor del en personlig

sak, men för min egen del föredrar jag att använda ett spö för lina i klass 4 eller 5.

Detta lättare spö bör kompletteras med ett spö som tar en tyngre lina i klass 6, 7 eller rent av 8 vid de tillfällen då vinden är hårdare eller om långa kast med till exempel zonkers eller andra större flugor blir nödvändiga.

När det gäller linan och dess utformning, så finns det idag två typer av linor som fungerar mycket väl för de förhållanden som råder på kusten. Den vanligaste typen är världens tveklöst mest sålda modell, den traditionella flytande WF-linan. En annan lintyp som fungerar mycket väl vid kustfisket, och som under de senaste åren vunnit många anhängare, är shooting-head linan. Fördelen med denna lina är att man på egen hand kan ta fram den optimala linan för sin egen kastteknik och sitt eget spö.

Förutom den flytande linan, så har jag numera alltid med mig ytterligare en lina. För något år sedan provade jag nämligen en helt ny lina från Scientific Anglers med namnet "Stillwater". Det är en transparent, långsamt sjunkande WF-lina avsedd att användas i klara vatten där fisken är mycket skygg. Idag använder jag denna lina allt oftare, dels med mycket stor framgång i bland annat Hökensås, men framför allt på kusten.

Oavsett vilken lintyp man föredrar, så måste man använda en tafs. Dels använder jag vanliga taperade nylontafsar, men allt oftare sitter en transparent intermediate poly-tafs i änden på mina linor.

Tafsens längd och grovlek avgörs utifrån flugans storlek och vattnets utseende, det vill säga om det är grumligt eller klart, djupt eller grunt, etc. För streamerfiske och större räkimitationer är en tafs på 9–12 fot med en spets på 0,18–0,25 millimeter lagom. För mindre imitationer av småräkor eller insekter och vid ytnära fiske bör tafsens vara 12–18 fot lång och ha en spets på 0,16–0,20 millimeter. Under nattfiske, eller om det blåser hårdare

än normalt, kan man korta ner tafsens och använda en grövre spets.

Under sommaren känns vadarbyxor eller till och med vadarstövlar överflödiga. Man kan med fördel vada i endast sandaler och ett par kortbyxor. Men den som känner sig naken utan komplett vadarmundering bör ändå avstå från såväl neoprene- som PVC-vadare och istället satsa på ett par bra andningsbara vadarbyxor.

Var finns fisken?

Sommarens havsöringar finner man i stor utsträckning i de vikar som fiskar bra riktigt tidigt på våren, det vill säga i långgrunda vikar med sand- eller grusbotten, som fläckvis har små ansamlingar av tång eller annan växtlighet på botten. Västkustfiskaren brukar kalla detta utseende för "leopardbotten", eftersom den ovanifrån sett påminner om leopardens fläckiga dräkt. Sådana vikar fiskar oftast bäst när en lite hårdare vind legat in i viken under någon eller några dagar så att vattnet grumlats upp. När vinden sedan avtar och vattnet klarnat brukar man kunna förvänta sig ett mycket bra fiske.

De typiska platserna för att finna kustöringen under sommaren är dock några helt andra, även om bottarna gärna får se ut som ovan beskrivits. Små, relativt grunda (0,5–2 meter djupa) sund mellan två öar, eller ännu hellre mellan fastlandet och en mindre ö, är mycket intressanta platser att bedriva sitt flugfiske på.

När vattnet i havet stiger eller sjunker till följd av månens dragningskraft, så blir dessa sund strömsatta och därmed en naturlig plats för öringen att söka upp, då det under sådana förhållanden tycks vara ett oändligt smörgårdsbord av kulinariska läckerheter som passerar med strömmen – och öringen är aldrig sen att utnyttja situationen.

Vill man i första hand rikta in sitt fiske efter de större öringarna, så kom-

mer även dessa tidvis in i de strömsatta sunden. Men främst finner man dem där tillgången på lite större bytesdjur, främst småfisk, är större. Den stora havsöringen gillar att stryka kring grynnor och öar med tångbevuxna sidor. Viktigt är att de där finner en snabb tillgång till djupare vatten strax utanför, där fisken kan söka skydd undan predatorer, men också finna kallare vatten.

Ett av de absolut hetaste områdena för lite större havsöringar är på utsidan av de landnära öar som bildar ett sund med fastlandet. Dessa platser lockar till sig små bytesfiskar, som även de vill frossa på alla de smådjur som dras med när det strömmar inne i sundet.

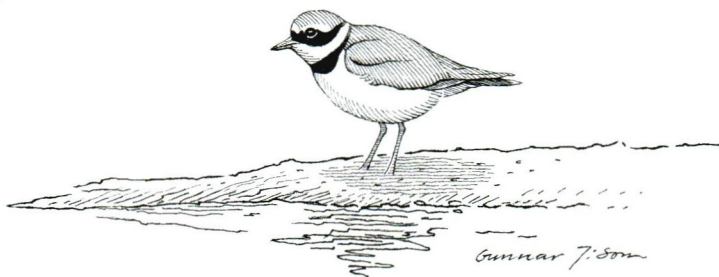
Men småfisken vågar sig inte in i själva sundet, utan håller sig en bit utanför, och blir där i sin tur byte åt de större havsöringarna.

Självklart kan man få sommarhavsöringen på en rad andra platser, men de här beskrivna är "säkra kort", och även om det har påpekats tidigare, är det inte fel att sägas igen; under sommaren bör man bedriva sitt fiske på kvällen, natten eller tidigt på morgonen, eftersom det är de tider då fisken är mest aktiv.

Fisketeknik

Sommarens överflöd av mat gör att havsöringen blir "kräsnare" i sitt födosök. Ganska ofta konfronteras man med ett stim öringar som frenetiskt vakar och plockar allehanda föda i ytan – utan att till synes ens lägga märke till den eller de flugor man så föredömligt presenterar för dem. Som alltid skall man vara ganska försiktig när man talar om "selektiv" fisk, vilket oftast förknippas med fisk som enbart äter av ett enda utvalt bytesdjur eller insekt, men som egentligen i de flesta fall kanske inte tagit vår fluga på grund av att vi inte presenterat den på rätt sätt. Visst spelar flugans storlek, form och
forts på sid 54

Sommarens kustfiske bjuder på möten med större strandpipare och många andra trevliga strandfåglar.

Vid de flesta fjällvatten klarar man sig gott med vadarstövlar.

Tips inför fjällfisket

Ofta står fisket, flugorna och fiskeprylarna så i fokus vid fjällresan att man lätt glömmer den övriga planering som behövs för att turen ska bli en njutbar upplevelse. Här följer några allmänna tankar, råd och tips från en gammal "fjällräv" med många års erfarenhet av fiske på nordliga breddgrader

Text & foto: Gunnar Westrin

Sommar, vittoppade fjäll och susande fluglinor är några av de ingredienser som finns med i vår bild av fjällfiskeresan. Därtill vindstilla dagar med kläckningar av dag- och nattsländor, vakande fisk och virvlande strömmar. Tältet står med utsikt över vattnet och elden sprakar gemytligt. Över våra huvud seglar den gamla kungsörnen. Det här är hans rike, dit vi har kommit som gäster...

Men bilden motsvaras inte alltid av verkligheten. För förstagångsbesökaren kan det bli en mindre chock, men

även den som tidigare gjort några fiskeresor till fjällen har gärna en tendens att minnas de skimrande dagarna och glömma fjällstormarna – eller den där gången då snön kom i mitten av juli och vi höll på att frysa fingrarna av oss och natten då sovsäcken inte riktigt räckte för att hålla kylan ute.

Kanske beror det också på att vi gärna låter fisket och målet för fisket komma så i centrum för vår planering av resan, att vi glömmer bort en del av den praktiska planeringen och val av utrustning. När funderingarna börjar

ta form, brukar målet för resan vara det avgörande. Många söker sig till våra nordligaste län och Lappland har kanske den största dragningskraften. Landet under midnattsolen har alltid lockat till mångmilafärder. Problemet är bara att hitta rätt...

Min erfarenhet har visat att harren har blivit den allt mer dominerande turistfisken i norr. Men hur går man då till väga för att hitta fram till sin harrström? Tyvärr är sportfisket inte strukturerat efter behoven. Många söker numera sitt tilltänkta resmål i allehan-

da sportfisketidningar eller på internet. Detta till trots är fortfarande den muntliga informationstraditionen inom sportfiskarkåren det som fungerar bäst.

Det säkraste sättet att få aktuell information torde annars vara att ringa upp de fiskeansvariga på respektive länsstyrelse. Här finns egentligen all den upplysning om fiskevattnen som behövs – kvoteringslistor, kartor och allmän information. Kom också ihåg att reglerna kan ändras från år till år, så lita aldrig till tidigare kunskaper och uppgifter.

Men även när aktuell grundinformation är inhämtad, så återstår många frågor. Vilka flugor och övrig utrustning krävs? Behövs det vadarbyxor eller klarar man sig med stövlar? Hur tar man sig till vattnet? Är det möjligt att vandra och hur är i så fall terrängen att vandra i? Eller måste man flyga? Här är det däremot inte alltid länsstyrelsen kan ge några relevanta svar. Det kan löna sig att kontakta lokala turistbyråer. Men oftast är det nu "gräsrotsexpertisen" behövs.

Men för min egen del är saken redan klar. Efter kontakt med myndigheterna har jag fått information om målet för resan. Sedan får man med lite sunt förnuft försöka fundera ut resten själv. Information om speciella vatten genom fiskefilmer och smaskiga artiklar brukar locka en hel del folk till det aktuella området.

Min åsikt om det fenomenet är att allt fjällnära sportfiske istället mår bäst av att spridas, vilket ger impulser att söka sig till helt andra områden än de mest populära.

Karta och kompass

En förberedande "vinterresa" med fingret på kartbladet kan faktiskt ge mycket information om det kommande sommarfisket. Därför är kartstudier en viktig inledning och del i planeringen.

När ett lämpligt vatten har hittats kan man sedan ta kontakt med länsstyrelsen eller någon lämplig turistbyrå. Ibland kan även de flygbolag, som transporterar ut sportfiskare till olika vatten, sitta inne med värdefull information. Så beväpna dig med en telefon och börja att ringa runt. Ofta leder nya telefontips dig vidare till ytterligare information om det tilltänkta vattnet.

Det gäller också att lära sig läsa en fjällkarta ordentligt – och att börja redan hemma vid köksbordet. Kartan är sedan oerhört värdefull när du väl är på plats, både för att inhämta informa-

Välj lägerplats med omsorg och undvik att resa tältet i en vindskyddad grop – det blir nämligen där regnvattnet samlas vid busväder.

tion och som en livförsäkring. Men då gäller det att du också lär dig att förstå och använda en kompass, vilket inte alltid är så vanligt idag. Det finns nämligen två utrustningsdetaljer som är viktigare än allt annat vid vistelse på fjället – det är kompassen och sovsäcken! Riktning och överlevnad, brukar fjällmännskor säga.

Kartan och kompassen behövs alltså inte bara för att utröna avstånd och riktning till bästa fiskeplatserna. Viktigare är att man kan kontrollera var närmaste väg och bebyggelse finns.

Tanken är att alltid ligga två steg före i handling och vara medveten om vad man ska göra, om en olycka skulle inträffa och någon skulle bli skadad. Man får inte räkna med att mobiltelefonen fungerar överallt i fjällen och inse att det kan vara osäkert om man kan få ner en fjällflygare.

Under senare år har jag märkt hur allt fler sportfiskare tar med sig mobiltelefon, och även om det kan vara bra i vissa lägen, så kan det samtidigt ge en falsk trygghetskänsla. På fjället finns

forts på nästa sida

Elda i första hand på gamla sotplatser, men räkna inte med att det över huvud taget finns tillgång till bränsle överallt i fjällvärlden. För matlagning gäller därför alltid stormköket.

forts från föreg sida

idag som regel ingen kontakt, åtminstone utanför de mest turistfrekventa områdena.

För några år sedan fiskade jag tillsammans med en kamrat, som hade en sjuk anhörig och därför ville ringa hem. Någon kontakt kunde inte erhållas, men efter febrilt letande på en tusen meter hög fjälltopp kom han fram. Ett knep kan annars vara att koppla in sig via Norge eller Finland, eftersom dessa länder tydligen har bättre täckning på sina mobila nät i vår nordligaste fjällvärld. Men grundtesen är ändå att aldrig lita på att mobiltelefonen fungerar i fjällen.

Flugor och annan utrustning

Valet av flugor för fjällfisket är sällan så dramatiskt som många tror. De vanliga flugaskarnas välfyllda innehåll brukar räcka för en fjällvecka. En lämplig blandning imitationer av nattsländor, några dagsländor, puppor, nymfer, myror och några harrankar brukar klara det mesta. Vill man vara helgarderad kan lämpligen ett mindre fältbinderi få följa med i ryggsäcken.

Däremot vill jag rekommendera en översikt av redskapen i övrigt. Ett flugspö i klass fem, kanske med en klumplina i klass sex, är inte alltid ett lämpligt val.

Vindförhållandena i det öppna fjällskapet kan vara sådana att en lätt utrustning inte alltid räcker till. Jag vet inte hur många gånger jag fått låna ut ett tyngre spö till fiskevänner, som haft med sig för lätt utrustning. Mina fjällspön är i klass sex med en klumplina i klass sju, men tyvärr har en ny trend vuxit sig allt starkare under senare år, nämligen att fiska med så lättklassade spön som möjligt. Men därav följer att de blir mycket vindkänsliga.

Det största problemet ligger dock vid drillningen av fisken, där även mindre fisk tar allt för lång tid att trötta ut. Många fiskar tagna på extremt lätt utrustning går därför aldrig att återutsetta. Mjölksyran tar livet av dem. Ett spö i klass tre eller fyra är därför ett dubbelt felval i fjällen.

Nästa fråga gäller vilken konstruktion av spö som är lämpligast. Skall det vara tvådelat eller fyrdelat? Ett nytt begrepp i det sammanhanget är resespö. Ett sådant bör vara fyrdelat för att kunna packas ner på ett bra sätt. Trivs man med sitt tvådelade spö, så skall man naturligtvis fiska med det. Fördelen med ett fyrdelat spö ligger mer på packningsbestyren än på kastförmågan.

Fjällfisket i Norrbotten

Köp av fiskekort till Norrbottens fjällvärld har tidigare varit ett problem. Numera har detta strukturerats upp och idag finns det ett kort för var och en av de fyra fjällkommunerna Arjeplog, Jokkmokk, Gällivare och Kiruna. För kvoterade vatten vänder man sig till länsstyrelsen.

Nedan följer kontakttelefoner till dessa fjällkommuner samt till de länsstyrelser som förvaltar statens vatten ovan odlingsgränsen i hela den svenska fjällkedjan.

Länsstyrelsen i Norrbottens län	0920-960 00
Länsstyrelsen i Västerbottens län	090-10 70 00
Länsstyrelsen i Jämtlands län	063-14 60 00
Arjeplogs kommun	0961-142 70
Jokkmokks kommun	0971-172 10
Gällivare kommun	0970-180 00
Kiruna kommun	0980-188 80

Se också information om nya fiskeregler för fjällfisket i Norrbotten på sidan 50 i detta nummer.

Tidigare artiklar av samme författare med råd och tips inför fjällfisket:

Mat för fjällfisket	FiN nr 3/1995
Flugor för fjällen	FiN nr 3/1997
Utrustning för fjällfisket	FiN nr 3/1998

Men för en vandrande fjällflugfiskare kan ett sådant vara att föredra, eftersom det lätt får plats i eller på ryggsäcken.

Stövlar eller byxor

Vi kan dela in fjällfiskaren i två kategorier, den vandrande fiskaren och den flygburne. Härav kan det förekomma skillnader i val av utrustning och hur man packar sin ryggsäck. Men oavsett hur man väljer att ta sig på plats, så bör man alltid packa sin ryggsäck så lätt som möjlig, utan vidlyftigheter och extravaganser. Omvänt gäl-

ler att ingenting väsentligt får fattas och att de grejor man tar med sig verkligen klarar de behov och påfrestningar man möter.

När jag flyger ut på fjället upprättar jag alltid en fast lägerplats, ett basläger. Där får tältet stå under den tid jag har till förfogande. Dagsmarschern kan däremot bli vidlyftiga och inte helt olika vanliga fjällvandringar. Idag tar många med sig en liten ramlös tursäck

för att klara dagsturerna, men enligt mitt sätt att se är det onödigt. Efter tältresningen packar man ur den stora ryggsäcken och lägger utrustningen i tältet, varefter säcken finns tillgänglig för turer i räjongen.

En ständigt återkommande fundering gäller valet mellan vadarstövlar eller vadarbyxor. I trettio år hade jag aldrig detta problem. Jag och mina kamrater drog alltid till fjälls med vadarstövlarnas skaff nedvikta och använde dem alltså för att vandra i, och det gick alldeles utmärkt. Fisket på fjället sker oftast i sådana vatten att vadarbyxor inte behövs.

Undantaget kan vara vissa djupare partier i en jock eller en och annan rödingsjö. Personligen är jag dock upplärd i den skolan att vadning oftast inte är att föredra. Däremot är det viktigt att observera och lära sig fiskens uppträdande och lägga upp sin strategi därefter. Är det kanske möjligt att fisken kommer in på grundare vatten lite senare?

Om färden däremot från början medvetet styrs till lite större älvar, som exempelvis Kaitumälven, kan vadarbyxor vara det enda lämpliga alternativet. Framför allt om man bor på en fiskecamp och inte har för avsikt att vandra några längre sträckor.

Som regnplagg är ett par vadarbyxor med tillhörande regnjacka ett nära nog oöverträffat alternativ.

Det är också lätt att falla för de nya superlätta vadarbyxorna, men samtidigt glömma bort att de behöver kompletteras med vadarskor. Det betyder i sin tur att den vandrande fiskaren dessutom behöver ytterligare ett par vandrarskor, varför den inbesparade vikten snart är uppäten. För det rena fjällhedsfisket räcker det alltså gott

forts på sid 50

Packa lätt och rätt

Det gäller inte bara att välja lätt utrustning för fjällfisket. Man måste också packa grejorna kompakt för att minimera volymen. Här följer några packtips med exempel som kan överföras även på andra utrustningsdetaljer.

a. En skaljacka kan förvaras i sin egen huva. Vik in ärmarna och rulla jackan hårt nerifån. Kräng över huvan och dra åt kapuschongsnöret, så får du ett litet och kompakt paket.

b. Utnyttja alltid alla tomrum och håligheter. Ett gammalt skolexempel är att rulla av toalettpapper och stoppa den mindre rullen i hålet i den större, som därmed får mindre ytterdiameter.

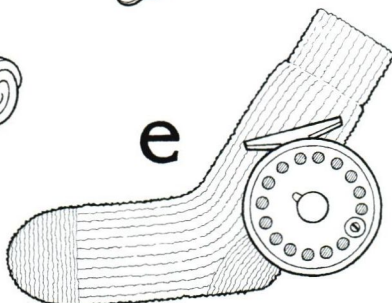
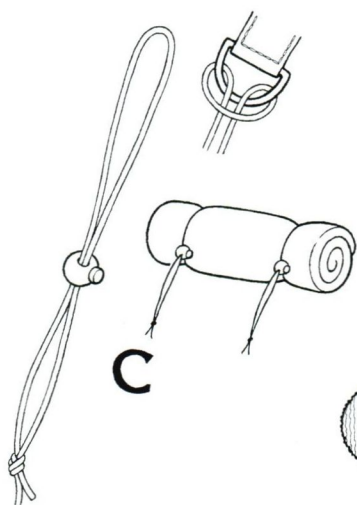
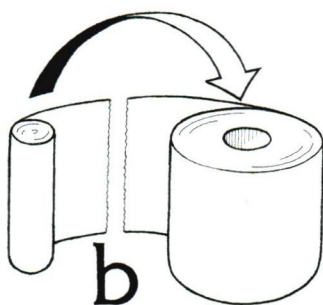
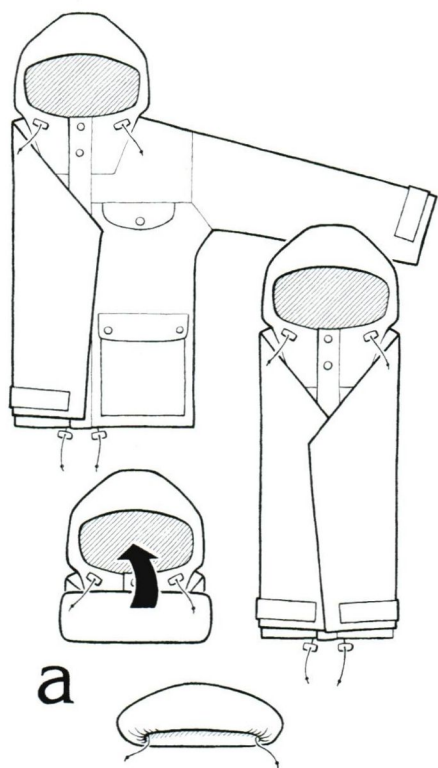
c. Tillverka packöglor av 60–70 centimeter långa flätade skosnören. Förse dem med skjutbara snörlås av den typ som används i jackor och sovsäckar. Öglorna kan fästas i ryggsäckens D-ringar eller hålbånd för transport av diverse småprylar, eller för att hålla samman rullade kläder, liggunderlag och liknande föremål. Billigare, lättare och smidigare än packremmar!

d. Plastsnäppen till vadderade postkuvert är användbara till lite av varje, till exempel för att hänga upp handduken till tork på tältsnöret eller förankra kompassen eller tafs-klipparen i bröstfickans knapphål.

e. Extrasockorna är utmärkta skyddspåsar för flugrullen eller kameraobjektivet under vandringen och gör att du kan lämna ordinarie fodral hemma.

f. Den tomma påsens princip; en styv förpackning, till exempel en burk eller en flaska, behåller alltid sin volym även när innehållet minskar. En påse minskar däremot i volym med minskat innehåll och är dessutom mer formbar i packningen. Typexempel är samernas sedan generationer väl utprovade kaffepåse av skinn. Packa därför hellre i plastpåsar eller andra lämpliga påsar än i hårda burkar.

Gunnar Johnson

Gunnar Johnson

Med TKK i Tjuonajokk

TKK – två kopulerande knott – blev fjällresans vinnarfluga

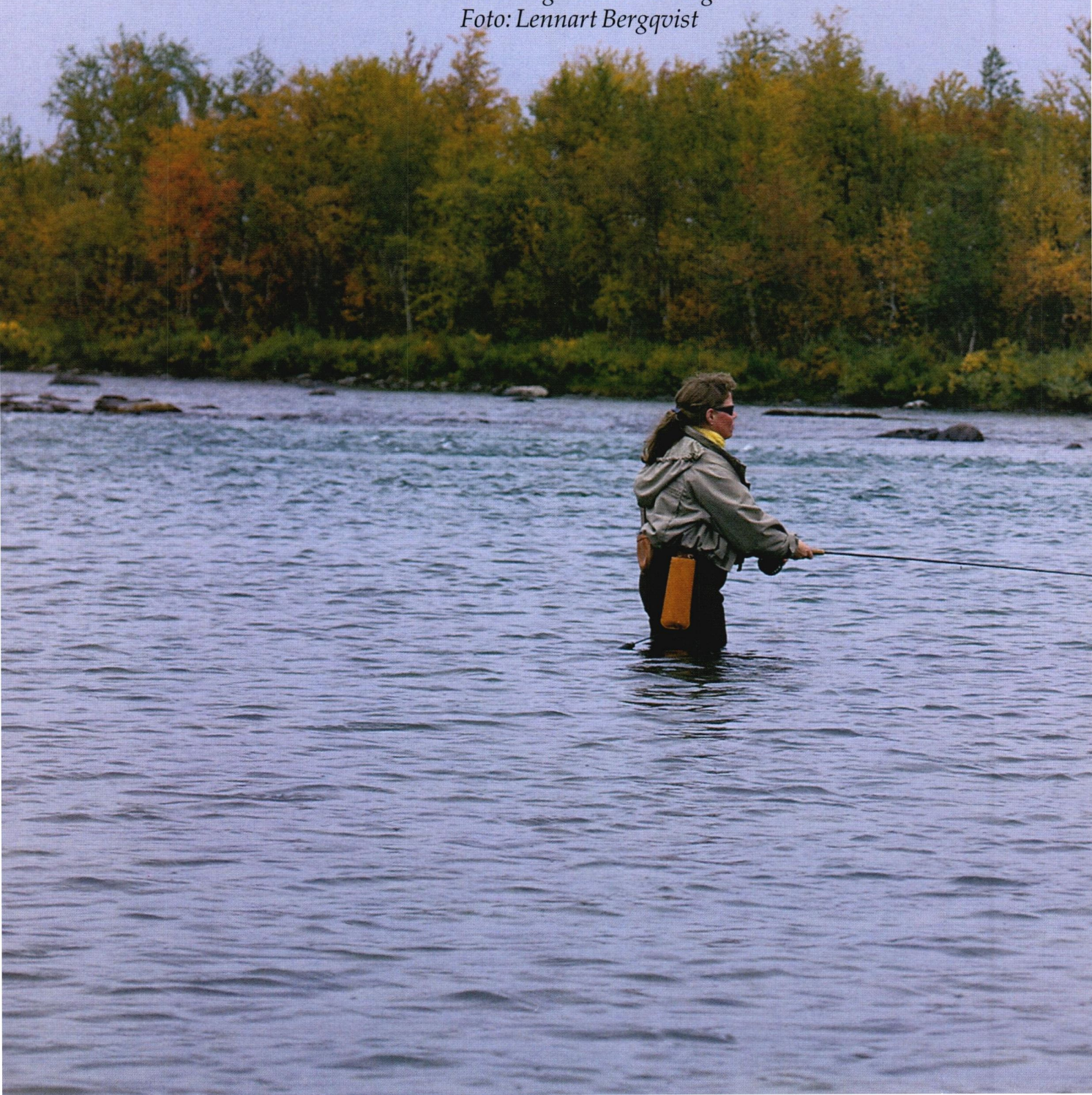
Äntligen återvänder jag till Tjuonajokk. Denna gång för att delta i campens "Lennart Bergqvist vecka". Helikopterresan från Kiruna går över Kaitums älvdal. Det syns tydligt att det är mindre vatten i älven än i juli 1998, när jag var här senast. Det är fascinerande att från luften se

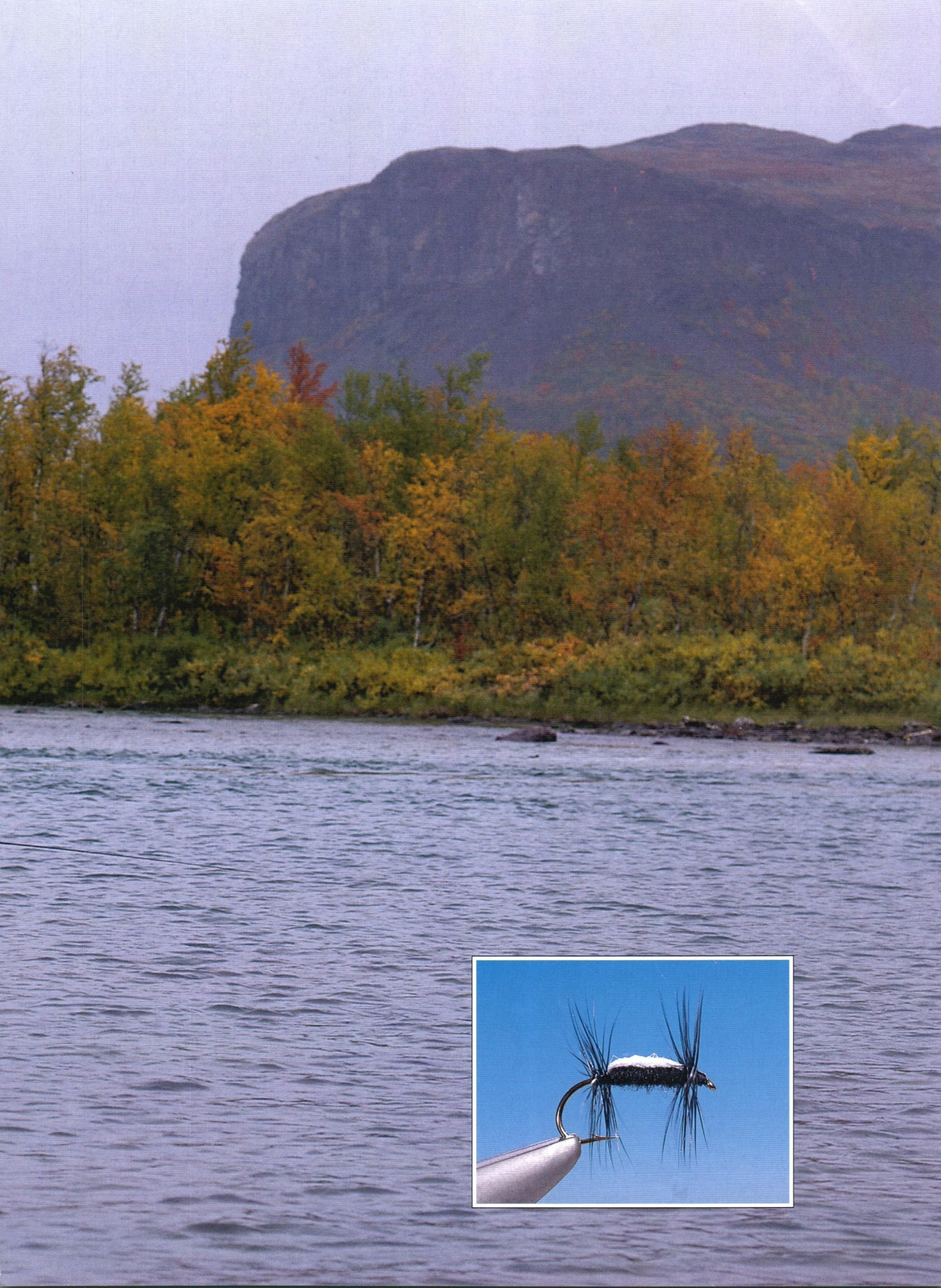
djupfåran så tydligt, den slingrar sig i tvära svängar, och sedd så här från ovan måste man än mer beundra Tjuonajokks guider som tar oss fiskare genom forsarna. Förväntningarna är höga där jag sitter i helikoptern och ser älven, forsarna och känner igen Kuhkakön där nere.

forts på nästa uppslag

Text: Margareta Setterberg

Foto: Lennart Bergqvist

forts från föreg uppslag

Det är härligt att sätta ner fötterna på ängen framför huvudbyggnaden vid Tjuonajokks fiskecamp. Några av oss kommer en dag tidigare än de övriga i gruppen, och drabbade av fiskefeber ger vi oss genast av till Kuhkakforsarna. Veckans största fiskar tas redan nu; flera harrar över kilot, där Lennart tar den allra största på hela 57 centimeter och cirka 1,5 kilo. Vilken härlig inledning på veckans fiske!

När alla har kommit fram till Tjuonajokk inkvarteras vi i "Andreas Pörte", som är en av campens äldsta stugor. Stugans namn andas historia; Andreas Labba var ju den som först grundade det som idag är Tjuonajokks fiskecamp. Hela gruppen bor tillsammans i stugan och samvaron inbjuder till trevliga samtal med ett och annat "ljug"-fiskehistorier från när och fjärran, där berättaren ofta får något drömskt i blicken...

Vi är ett gäng på nio personer, inklusive Lennart Bergqvist och Tjuonajokks fiskeguide Pelle Andersson, storharrens betvingare, som fiskar tillsammans under fem dagar i början av september. Fisket är ju grunden till varför vi sökt oss till Kaitumälven, men måltiderna är också höjdpunkter i vistelsen här. Kocken Micke lägger verkligen ner sin själ i anrättningarna. Välkomstmiddagen består av älgbiff med kantarellsås. Lägg därtill den fantastiska utsikten och atmosfären med den öppna spisen och i övrigt endast levande ljus i restaurangen. Frånvaron av dagstidningar, radio och TV gör också att man verkligen kan koppla av från vardagen, civilisationen och det oftast negativa informationsflödet...

Två kopulerande knott

Dagarna inleds med flugbindning. Maestro Lennart visar hur vi ska binda vinnarflugan TKK, som föreställer två parande forsknott. Det visar sig bli den fluga som kommer att vara outstanding under veckan. Den annars så säkra Superpuppan fungerar däremot inte alls, oavsett storlek eller färgkombination. Troligtvis för att nattsländekläckningarna är över för året.

TKK är lättbunden och flugaskarna fylls med dessa små svarta kreaturer i storlek 16 och 18. Naturligtvis binder vi dessutom många andra flugor vid våra trevliga flugbindningsstunder. Nya tips och kunskaper från Lennart varvas med förevisning av Palles CdC-flugor.

I början av veckan tillbringar vi en

eftermiddag vid Taivekforsarna. Halva gruppen fiskar på sydsidan och de övriga på nordsidan. Vi har ett trevligt fiske några timmar. En palett av färger dekorerar fjällbjörken. Så här i början av september går färgerna i en skala från mättat grönt till gult och lysande rött.

Min blick sveper som vanligt över vattenytan, sökande efter insekter. Det är mycket forsknott i luften, men det

Bindmönster TKK

Krok: Mustad 94833 nr 16–18.

Bakre hackel: Svart tupp.

Vinge: Vitt polygarn binds in längs hela kroppslängden och viks sedan fram efter det att kroppen är dubbad.

Kropp: Svart Fly-Rite.

Fronthackel: Svart tupp.

som drar mina ögon till sig är något gult som drifrar med strömmen – den gula forssländan. Den är en av de vackraste skapelserna och min personliga favorit, både att se på och att fiska med. Jag följer en sländas färd över vattnet. Strax innan den försvinner utom synhåll vakar det, och sländan försvinner.

Naturligtvis blir det byte av fluga. Kastet lägger jag så att flugan hamnar cirka två meter uppströms den plats där fisken nyss har visat sig. Ett försiktigt vak och jag har på en fin öring. Det är tydligen fler än jag som tycker om den gula forssländan...

Men nu är det matdags också för oss "tvåbeningar". Vi samlas och njuter av eftermiddagssolen och Bullens Pilsnerkorv. Därefter byter vi sida för fortsatt fiske i Taivek. De andra fortsätter nedströms, men själv vill jag gärna prova inloppet vid forsacken, där vattnet fortfarande flyter relativt lugnt.

Medan de andra försvinner nedåt, sätter jag mig som vanligt för att titta efter insekter på vattnet och i luften. Himlen, som har börjat färgas rosa, speglas i Kaitumälvens vattenyta. Efter en stund kommer de första vaken. Den alltid lika glade fiskeguiden Mattias kommer med båt åkande förbi mig, men för övrigt är jag ensam. Samvaron med andra vid vattnet är härlig och viktig för mig, men när jag fiskar tycker jag om att vara ensam.

Antalet vak ökar sakta men säkert och strax är det mängder av fisk som plockar insekter vid ytan. Jag lägger ut flugan och har snart på en fin harr. Den

kvällen har jag ett fantastiskt fiske och krokar av ett antal harrar i bra storlek. Den första tar på en Diptera, men sedan övergår jag till "den gula" igen. Kvällen avslutas med en fin öring. Under några timmars tid provar jag ett spö i klass 3, och jag vill lova att det är en härlig känsla att fightas med åttahektos harrar på en så lätt utrustning.

När de andra kommer och tycker att det är dags för hemfärd, har jag svårt att slita mig. Resan tillbaka till campen är emellertid oerhört vacker, vindstilla och med en himmel färgad i rosalila. Väl hemkomna till campen blir det "afterfishing" och prat om dagens fiske. "Fly-Dressing Per" dyker upp lite senare.

Men när han väl kommer är han glad som en speleman. Han har fått sin rekordharr! Per strålar när han berättar om kampen. Fisken har han redan rensat och den är nu klar för rökning. Dagen därpå bjuder han på rökt harr. Den smakar naturligtvis mycket gott!

Tidig morgon

En tidig morgon, strax före fem, går jag ut. Det är lugnt och stilla. Jag går den korta biten ner till båtarna. Det är frost på marken och jag får akta mig för att inte halka på spången. Färgerna på himlen är rena skådespelet. Det vakar lite försiktigt en bit ut, men denna gång är mitt syfte inte att fiska. Några sädesärlor flyger ut till bryggan. Under den korta stund jag står nere vid vattnet byter solen färg på fjälltopparna ett antal gånger. Sedan sveper dimman in över vattnet.

Det går otroligt fort. Ena stunden ser jag hela fjället, ögonblicket senare är det helt insvept i dimman. Det blir en morgon att minnas...

Senare den dagen, efter flugbindningen, åker vi till Kuhkak. Det småblåser hela dagen, men harren vakar ändå som vanligt. Den har inget val, den korta period som fjällfisken har att äta upp sig måste utnyttjas ordentligt.

De övriga i gänget går neråt viken, till nederkanten av Kuhkakön, och berättar senare att de haft ett mycket bra fiske. Eftersom det är lågt vattenstånd kan de vada långt ut mot djupfåran, där "de stora" uppehåller sig. Själv börjar jag fiska ungefär mitt på ön, där det är ett lugnparti strax innanför strömkanten och där det vakar fint. På tafsken har jag en svart Klinkhamer i storlek 16. Det visar sig vara ett bra val. Jag har på några fina harrar som jag returnerar försiktigt. Jag ser emellertid att det går en lite större fisk därute, den måste jag försöka lura. Jag får den ock-

så att hugga och det visar sig vara min rekordharr! För mig är torrflugefisket det roligaste, att få kasta på vakande fisk!

Senare går jag glad i hågen till de andra, som ju också haft ett fint fiske med flera fiskar mellan 8 hekto och 1,2 kilo. Men nu ökar vinden och blåsten håller i sig hela nästkommande dag. Trots att vi inte får något egentligt fiske, så har vi en trevlig dag med flugbindning och fiskeprat i storstugan. Några trot-sar vädergudarna och tar leden ner till Kuhkak och får också lite fisk. Inte heller jag kan låta bli utan går till det ställe som kallas Pissfallet, men någon fisk blir det inte för min del.

En sådan dag blir det extra lång bastu för dem som väljer att gå dit. Vi andra sitter i Pörtet och diskuterar...

TKK är veckans fluga

Sista dagens morgon inleder jag med en tur upp till kalfjället. Det är ett enastående vackert väder; klart solsken och helt vindstilla. Tillbaka på campen sätter jag mig på trappan till huvudbyggnaden och bara njuter. Solen värmer ordentligt. Snart ska helikoptern komma och ta oss tillbaka till Kiruna. Tankarna för mig några dagar tillbaka i tiden...

...till exempel till den dagen, då vi sitter i båten på väg till Tjirtjam. Färden tar ungefär en timma med båt över Nedre Kaitumsjön. Jag minns det fina vädret och den behagliga resan. Väl framme vid Tjirtjam lägger vi båtarna vid den lilla ön och fiskar en stund. Därefter bjuder Palle på renpyttipanna. Sedan går nästan hela gänget upp över ett stycke; vadar över till "fastlandet" och vidare uppströms. Där är älven relativt bred. Här inleder jag mitt absolut roligaste fiske.

Med TKK på tafsens fångar och återutsätter jag ett stort antal harrar. Alla med fin vikt. Harren i Kaitumälven är mycket stridbar, men här i Tjirtjam har de om möjligt ännu mer fart och styrka.

Harren går väldigt ytnära och vakar långsamt likt delfiner i ytan, samtidigt som de visar sina ryggfenor som färggranna segel. Jag tycker att harren här i

Kaitum har en extra blå nyans på ryggfenan, kanske är det inbillning...

Fisken finns överallt, endast ett fåtal meter från fötterna. Men de är mycket selektiva och tar endast TKK. Det är inte lönt att bjuda någon annan fluga. Nu vill jag prova fisket ännu lite längre uppströms.

Vid foten av fjället går det ut som en landtunga av stenskravel. Precis där är älven ganska smal och mycket

skulle jag komma i bättre vinkel, men samtidigt få ett längre kast och mindre chans att placera flugan rätt. Jag väljer att stå kvar och försöker få slacket på linan, som får dragningen av flugan att försenas. Det är dessutom relativt svårt att se flugan, som är i storlek 18, på det hårda vattnet.

De första kasten draggar flugan precis när fisken går upp, vilket resulterar i att den inte tar. Men jag ser varje gång hur fisken går upp från djupet för att titta på mitt forsknott.

Bara det är en härlig känsla. Nästa kast blir perfekt och jag ser fisken gå upp och suga i sig flugan – för att sedan leva rövare. Harren far upp i luften i ett jättesprång, går sedan ner i djupet och ställer sig mot strömmen, för att därefter försöka gömma sig under de utskjutande stenblocken.

Den är oerhört stark och det dröjer ett bra tag innan jag kan få den i håven. Harren väger åtta hekto och är mycket vacker. Den får naturligtvis gå tillbaka. Det här är helt underbart!

Tjuonajokks fiskecamp vid Kaitumälven når man med helikopter från Kiruna.

vatten trängs samman för att kunna passera.

Till en början ser jag inte några vak, men platsen ser ändå giftig ut. Jag avslutar mig för att vänta och studera vattnet en stund. Djupfåran går några meter ut och det är ordentligt tryck i vattnet.

Plötsligt ser jag vaken, inte lika många som nedströms, men fisk finns det. Jag ställer mig på en slags plåt under vattenytan. Där har jag god sikt ner i djupfåran. Vattnet är kristallklart med en grön ton. Det dröjer inte länge förrän jag har på en fin harr, som krockar av sig själv vid mina fötter. Min fluga får på nytt dansa på vattenytan, och jag kan kroka av ytterligare två stridbara fiskar.

Erik kommer gående, han har fiskat ännu längre uppströms. Det har resulterat i en femtiocentimeters harr och han ser mycket nöjd ut. Vi pratar en stund om detta fantastiska fiske, då jag i ögonvrån ser att det blänker till längre bort i djupfåran där vattnet är som stridast. Flera gånger är en rejäl fisk uppe och tar insekter från ytan.

Hur ska jag kunna kasta på den? Om jag går lite längre ner i strömmen, så

Helikoptern kommer

Jag väcks ur mina tankar och kommer tillbaka till verkligheten av att kocken Micke går förbi mig, där jag sitter på trappan. Han myser, han ska ju få stanna ytterligare ett par dagar innan campen stänger för säsongen...

Jag hör helikoptern komma över fjället. Årets "Lennart Bergqvist vecka" är därmed till ända.

Egentligen avslutades den redan kvällen innan med en god middag i restaurangen. Jag tror att samtliga deltagare kan intyga att det har varit en fantastisk vecka, trots att blåsten vissa dagar varit envis.

Efter att tagit avsked av hela den härliga personalen sitter jag så i helikoptern igen och ser campen och Kaitumälven försvinna i fjärran.

Det är något speciellt med Tjuonajokk!

PS! "Lennart Bergqvist veckan" kommer att anordnas även i år, 4–10 september. För vidare information se Tjuonajokks hemsida <http://www.tjuonajokk.bd.se> eller ring 0970-136 30.

Binda vid strandkanten

Med ett fältbinderi riskerar du aldrig att sakna "dagens" fluga under sommarens fjällfiske

Text, foto & teckningar: Gunnar Johnson

Trots att man efter många års fjällfiske får erfarenhet av vilka flugor som brukar gå bra, så vill man gärna helgardera genom att bära med sig allt för många askar med allsköns mönster "för säkerhets skull". Man kan ju aldrig veta...

Men oftast resulterar det bara i att de flugor man verkligen behöver ändå saknas, eller att de ligger kvar i tältet eller den hyrda stugan, eftersom det blir allt för många askar att bära med sig på dagsutflykten eller kvällsturen. Det är ju så mycket annat som ska få plats i tursäcken, och fiskevästen känns redan allt för tung.

För min egen del har jag radikalt skurit ner antalet askar till ett basför-

råd med flugor, vilka jag med säkerhet vet kan komma till användning. Övriga binder jag ute vid vattnet. Förr eller senare råkar man nämligen ut för oväntade kläckningar av någon speciell insekt eller för fisk som är verkligen selektiv och som kräver att man fiskar med ett alldeles särskilt mönster – och detta har man då som regel ändå inte med sig i någon av askarna. Det finns därför all anledning att ha med ett litet fältbinderi för att vid behov kunna binda upp några få exemplar av en speciell fluga vid fiske i nya vatten långt ute i vildmarken.

Ett sådant fältbinderi behöver inte ha någon *omfångsrik* materialsamling, men den ska vara *omfattande*. Med

andra ord innehålla många olika material – men bara i små mängder. Det gäller också att välja materialen med omsorg och eftertanke, så att man kan binda stort/smått, ljust/mörkt, flytande/sjunkande och så vidare. Man vet ju aldrig i förväg vilka val man kommer att ställas inför. Däremot blir det aldrig aktuellt att producera dussintals flugor av samma mönster – utan troligen endast tre, fyra stycken.

Därav följer att det är viktigt att man är garderad i krokstorlekar och färgskala vad gäller dubbing och hackel. Men mängden material av varje slag kan bantas till ett minimum. Därtill kommer att många material kan blandas, så att man i praktiken har med sig

betydligt fler färger än vad en första titt i materialsamlingen ger vid handen.

Detta är en viktig princip när man bygger upp och väljer material till sitt fältbinderi för att det inte ska växa och bli allt för omfångsrikt; välj material som kan blandas och som helst kan ha mer än ett användningsområde.

Dubbing och hackel

Som akvarellmålare har jag överfört erfarenheten att blanda fram olika färgnyanser också till min flugbindning. Man behöver till exempel inte helgardera genom att ha med sig hela färgskalan av Fly-Rite eller liknande dubbing för att klara alla upptänkliga situationer.

Utöver små mängder dubbing i de mest frekventa "insektsfärgerna", kan man istället med dubbing i några få grundfärger på plats ute vid vattnet blanda fram en stor färgskala av olika nyanser utan att det fyller särskilt mycket i det nedbantade fältbinderiet. Spetsad med lite gult går till exempel en grön grunddubbing över i gulgrönt, medan samma gröna dubbing får en brun ton genom inblandning av lite orangerött – och den orangeröda dubbingen blandar man fram av rött och gult, och så vidare...

Vanligtvis utgår jag från små mängder av en basdubbing klippt och mixad från haröra och harmask, vilken jag sedan blandar med cirka 5 millimeter långa, nedklippta fibrer Fly-Rite. Genom att blanda in en eller flera färger i grundblandningen erhåller jag en tillräckligt rik färgskala för att klara de flesta utmaningar, och vill jag någon gång ha en klarare färgton, så ordnar jag detta genom att utesluta harullen och endast blanda fram nyansen med hjälp av Fly-Rite.

Handstäd, minisax med kniv, bryne och pincett, hackeltång och peang med böjd spets. Den senare fungerar utmärkt att använda som städ.

Det gäller samtidigt att inte låsa sig för mycket utan binda med fantasi; en olive grundton hos en sländkropp kan naturligtvis erhållas genom att man blandar fram lämplig dubbing till flugkroppen, men den allmänna färgtonen hos sländan kan också förstärkas genom att man ger sin fluga olive stjärtspröt eller hackel.

Även nya hackelfärger kan erhållas genom att man lindar två hackelfjädrar med olik färg genom varandra. Denna metod ger dessutom ett mer "levande" resultat än då man använder en enda hackelfärg.

Fantasin hjälper oss att spontant ta vara på udda material; till exempel ludd från en tröja, silverfolien från ett kaffepaket eller de nedre, duniga fibrerna på en hackelfjäder, som man normalt river av och kastar bort. Vid bindning i fält finns det anledning att vär-

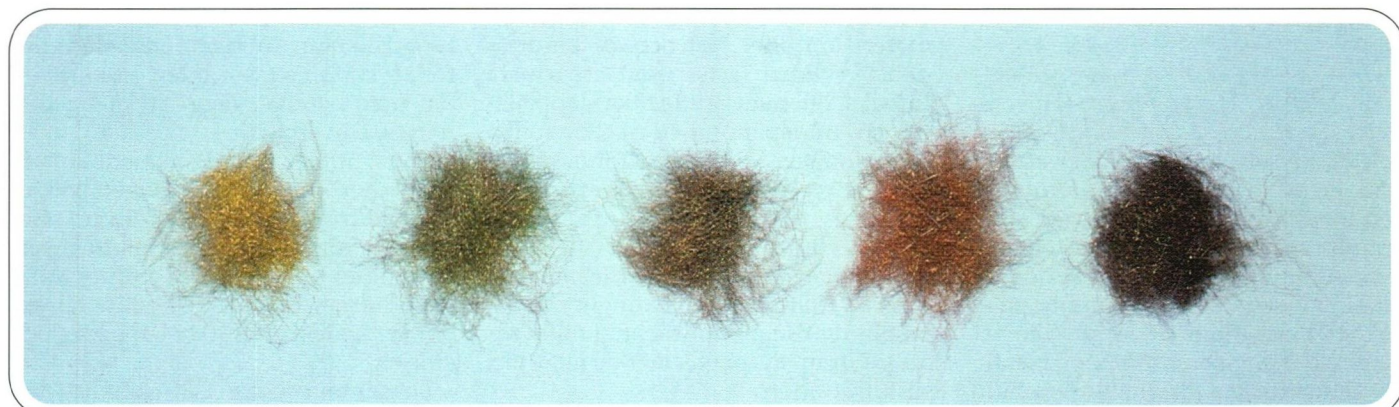
dera alla tänkbara material. Silverfolien kan kanske användas som tinselkropp på en våtfluga och de duniga fibrerna från hackelfjädern kan användas som dubbing.

Fältstäd

Flugbindning i fält kräver att man i början accepterar något förenklade kreationer. Men det är enbart en nyttig lärdom att inte förlora sig för mycket i detaljer, utan istället inse att också tämligen enkla "karikatyrer" i rimlig storlek, färg, form och siluett – och som sedan fiskas på ett trovärdigt sätt – oftast är fullt tillräckliga för att locka fisken.

Men med lite träning av fingermotorn hittar man snart de rätta hand-

forts på nästa sida

I samtliga av dessa dubbingprover ingår exakt samma färgfibrer, men i olika proportioner, vilket visar att man från ett litet urval grundfärger kan blanda fram ett stort antal nyanser.

forts från föreg sida

greppen och klarar då i stort sett lika komplicerade flugmönster som hemma vid bindstället med alla de upptänkliga verktyg man där har tillgång till. Det gäller bara att lita mer till den egna fantasin och de egna fingrarna än till verktygen – vilket till en början kan kännas lite ovant och motigt i vår pryl-trendiga tid...

Själv binder jag gärna genom att hålla kroken direkt i handen. Jodå, det går fint efter lite träning, och jag har beskrivit tekniken i en artikel i FiN:s juninummer 1994.

Det är heller inte lika avancerat som det först kan synas. I själva verket var det ganska vanligt för inte allt för många år sedan, och många professionella flugbindare anser än idag att de får bättre kontroll över flugan genom att binda direkt i handen.

Alternativet är annars att använda ett litet fältstäd, eftersom ett vanligt städ blir för stort och tungt att bära med sig i ryggsäcken bland allt annat som behövs under en fjälltur. Men även ett sådant fältstäd hålls normalt i handen. Det finns visserligen modeller som kan skruvas fast i en stubbe eller liknande föremål. Min egen erfarenhet är emellertid att någon stubbe i rätt höjd sällan finns att tillgå, och att arbetsställningen därför oftast blir synnerligen obekväm. För egen del har jag helt valt bort städet, men jag använder ibland min peang för att hålla fast kroken, då jag binder flugor på krokstorlek 16 och mindre. Peangen har jag ändå med mig av andra skäl – för att klämma in hullingar eller lossa krokar – vilket betyder att jag inte behöver dra med mig någon extra pryl.

Nya handgrepp

Men oavsett om man väljer ett fältstäd, en peang eller att hålla flugkroken med tumme och pekfinger, så inser man snart att man bara har en hand kvar att binda med och märker då hur ofta man normalt vid bindning på ett fast städ använder också sin vänsterhand vid många bindmoment. Här ligger den största svårigheten vid bindning i fält, eftersom det gäller att hitta nya handgrepp och sedan träna upp sin fingerfärdighet. Det är i grunden

inte särskilt mycket svårare – men det är definitivt annorlunda!

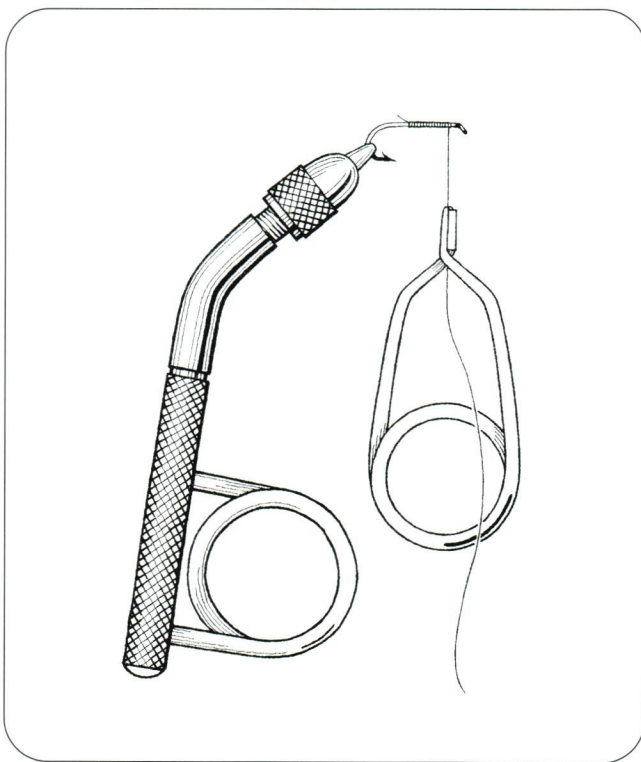
Normalt använder man tumme och pekfinger på båda händerna då man binder. Men vid bindning på fältstäd, eller då man håller flugan direkt i handen, är man hänvisad till att göra det mesta med högerhandens tumme och pekfinger.

Ganska snart övar man dock upp motoriken tillräckligt också i vänster-

som dubbingvax, har alltid en och samma konsistens, medan gammaldags vax kan styras till exakt den klubbighet man önskar vid varje enskilt tillfälle bara genom den värme vi överför från våra fingrar. Det blir därför, trots att det kanske anses mindre modernt att använda, i själva verket i praktiken mer allround och användbart i fler sammanhang.

Skulle man behöva lägga ifrån sig flugan räcker vaxningen oftast för att hålla bindtråden på plats.

Alternativet är annars att göra ett enkelt halvslag. Vid bindning i fält bör man för övrigt förbereda flugan genom att se till att alla material finns framtagna redan från början, så att man inte behöver lägga ifrån sig den halvbundna flugan under arbetets gång för att till exempel leta fram ett hackel av rätt storlek eller söka efter något annat material. Allt ska finnas på plats när det blir dags att binda in det.

Hackeltången kan också användas som tyngd eller för att klämma fast bindtråden mot krokskaftet om man vill lägga ifrån sig den halvbundna flugan.

handens långfinger, ringfinger och lillfinger för att hålla fast material eller bindtråd mellan olika bindmoment, eller för att spänna tråden då man vaxar och dubbar.

En liten kula av vax – stor som en ärtä – att kontinuerligt vaxa bindtråden med, utgör en stor del av hemligheten vid bindning i fält. Vaxningen gör att materialen biter fast och att bindtråden verkligen fäster utan att snurra tillbaka, om man skulle råka släppa efter på trådspänningen mellan olika bindmoment. Vaxningen gör också att man får en stark fluga med färre bindtrådsvarv, vilket i sin tur resulterar i mindre klumpiga flugor.

Vaxkulan är relativt hård, men genom att rulla den mellan fingertopparna blir den snabbt tillräckligt mjuk för att ge ifrån sig precis lagom med vax till bindtråden.

Här kan man göra en intressant jämförelse; det moderna vax vi köper på tub, och som endast är användbart

skinnpåsen ligger också en vaxkula, en minisax och en hackeltång. Den totala vikten på påse, inklusive verktyg, krok och material, är endast 90 gram. Det är allt.

Hackeltången är vid sidan av saxen det enda verktyg jag använder. Den är inte bara användbar då man lindar hackel. Den kan också användas som tyngd då man dubbar bindtråden eller för att klämma fast tråden mot kroken om man behöver lägga ifrån sig den halvbundna flugan.

Trots mitt synnerligen nedbantade fältbinderi och de få verktygen har jag ändå aldrig känt mig begränsad. Genom blandningstekniken klarar jag ett stort antal nyanser med ett litet antal grundfärger, och när det gäller hackel har jag endast ett tiotal i varje färg och storlek.

Detsamma gäller CdC, där jag begränsar mig till några få fjädrar i vitt, grått, brunt och olive, och vingpennor och andra större fjädrar klipper jag av

Sax och hackeltång

Mitt fältbinderi är ganska litet. All krok, dubbing, hår, hackel, CdC och övriga fjädrar får tillsammans med bindtråd, tinsel, koppartråd och lite blytråd, upplindade på en pappskiva, plats i en skinnpåse som mäter 8x12x4 centimeter. I

till längder som lagom får plats i påsen.

Dessutom sorterar jag rapphönsfjädrar och kroppsfjädrar från gräsandshona innan jag stoppar ner dem i fältbindningspåsen, så att jag inte riskerar att få med mig dåliga fjädrar som inte håller den rätta kvaliteten.

Trots den begränsade mängden av varje material får jag på detta sätt ändå nära nog samma utbud som jag har hemma för att binda de harr- och öringflugor jag önskar ute vid vattnet. Fältbinderiet gör mig alltså tämligen helgarderad och jag behöver aldrig riskera att sakna "dagens" fluga. Samtidigt kan jag begränsa antalet askar med "bra att ha flugor" i packningen, utan tar bara med mig ett begränsat antal askar med färdigbundna flugor – sådana som jag av erfarenhet vet är "säkra kort".

Mellan vaken

Samtidigt som fältbindningen vid strandkanten fyller ett praktiskt behov, så ger den dessutom många trevliga stunder mellan vaken. Personligen hör jag inte till den kategori som kan flugfiska "tjugofyra" timmar om dygnet.

Hänvisad till vattnet och tältet under en fjällvecka känns det därför både trevligt och meningsfullt att ta sig tid att vända på stenarna, kika i strandvegetationen eller på vattnet och studera insekterna man finner, och att sedan ägna en del av tiden mellan vaken till att binda ute på plats och experimentera med de aktuella insekterna framför sig.

Det ger helt andra intryck av storlek, färg, form och siluett än om man väljer att binda med foton i böcker eller tidskrifter som förebild.

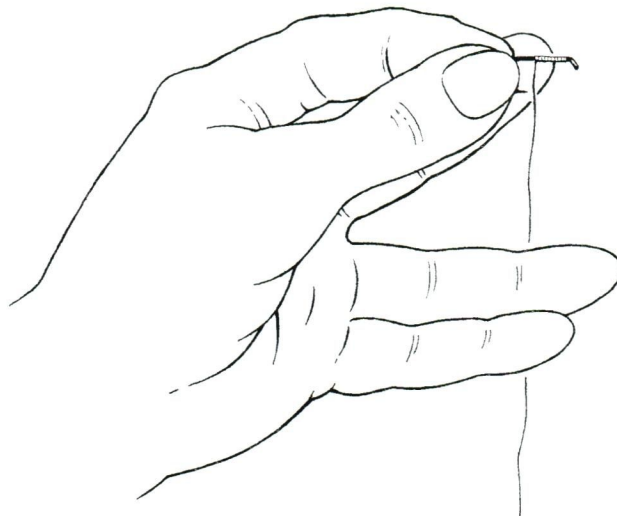
Det är samtidigt en nyttig erfarenhet att försöka efterlikna fiskens föda ute vid vattnet. Då har man en god chans att inte bara utseendemässigt komponera en fluga som är så lik som möjligt. Man kan också studera insekternas rörelsemönster och val av uppehållsplatser.

Att binda vid strandkanten öppnar helt enkelt våra ögon och gör troligen att vi förändrar synen på vår flugbindning. De flesta insekter är till exempel betydligt gracilare och mer transparenta än de kreaturer vi vanligtvis fyller våra askar med.

Kan fältbindningen dessutom resultera i att vi skapar "dagens" fluga och därmed lyckas lura en eller annan bonusfisk, så gör det ju inte heller saken sämre..!

Grundställningen då man binder genom att hålla kroken direkt i handen; greppet mellan tumme och pekfingret ska vara fast men inte krampaktigt.

Med långfingret klämmer man fast bindtråden mot krockens baksida mellan olika bindmoment.

Vid dubbnings spänns tråden mellan långfinger, ringfinger och lillfinger. Trådlängd och spänning regleras genom att man för fingrarna nedåt och in mot handflatan.

Jag minns mitt 70-tal: *Älvräddarnas årtionde*

Text & foto: Gunnar Westrin

Sjuttioalet blev det årtionde då mina nya bopålar slogs i norrbottniska Råneå intill den outbyggda Råneälven.

Efter fyra års arbete som mellanstadielärare på Råne-skolan kom den så kallade Ekströmska utredningen. Denna påbjöd en snar utbyggnad av ett antal älvar och nya strömsträckor i vårt land. Intentionen med utredningen var att Sverige skulle höja sitt uttag av elkraft från 63,5 till 66 Twh. En bomb med oanade konsekvenser hade briserat.

Jag minns min morfars visdomsord om alla tings ändlighet:

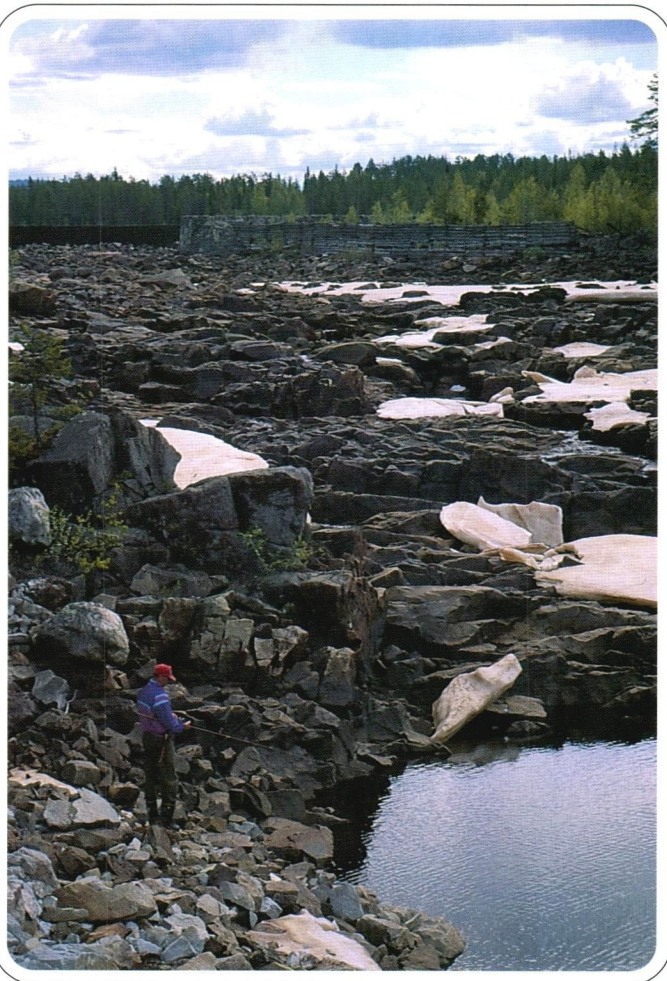
"Ta aldrig fler fiskar än vad som ryms i stekpannan".

Med dessa eftertänksamma ord i klart minne gick jag ut i den tioåriga älvräddardebatten. Här nöjde man sig inte med enskilda fiskar, man ville ta död på hela älvar. Jag gjorde det för morfar, men också för min egen självkänsla.

Efter några års intensiv, och stundtals mycket infekterad, debatt klargjordes att Råneälven skulle byggas ut med fyra kraftverk och en hiskelig damm. Denna skulle byggas på bästa renbetesland, en mardrömslik amöba skulle breda ut sig i fruktbart fjällskogsland.

Älvräddargruppen AMORE bildades – Aktionsgruppen Mot Råneälvens Exploatering. En kärngrupp av engagerade människor tog sig an uppgiften, for land och rike runt, debatterade och argumenterade. Men det gällde inte bara Råneälven. Det slutgiltiga förslaget till fortsatt utbyggnad gällde ett fyrtiotal ny- och tillbyggnader.

Debattklimatet blev kärvt och delvis fientligt. Sakfrågan förbyttes till personangrepp med illasinnade argumenteringar av aldrig tidigare skådad dignitet. I slutet av sjuttioalet kände jag att arbetsbördan hade blivit för stor. Jag gick rakt in i den berömda vägen...

På 70-talet fanns starka krafter som pläderade för ytterligare utbyggnad och ödeläggelse av våra älvar.

Det ena mötet avlöste det andra. Plötsligt hade dalgången delats i två grupperingar. Den ena för och den andra emot en utbyggnad.

För mig har Råneälven alltid betytt mycket. Jag ser det som en viktig del i min livskvalité att kunna greppa flugspöet när helst jag vill och vandra ner till "min" älv, njuta av naturen, spana efter vak.

Fortfarande fiskar uttern i strömmarna mitt i samhället, i samma vatten som den eftertraktade harren ännu finner sitt fria liv.

Men hela sjuttioalet skulle gå. Först i slutet av november månad 1986 tog riksdagen det beslut som äntligen satte

stopp för den mest intensiva debatten. Röstsiffrorna blev 161–139 för ett bevarande.

Med endast 22 rösters övervikt räddades älvarna undan en utbyggnad.

Det kan vara en nyttig påminnelse att veta på vilken skör tråd, och under vilka premisser, som dagens fria älvar fick leva vidare. Hade omröstningen gjorts endast två månader tidigare, så hade vi förlorat!

Så här kunde det låta på den tiden:

"I huvudsak är det lärargrupper som svarar för propagandan mot Råneälvens utbyggnad. Primus motor är Gunnar Westrin i Råneå, mellanstadielärare och dessutom så kallad författare efter några böcker om fiske. Gunnar Westrin svarar för skräckpropagandan, överdrifterna, rena lögnerna, desinformationen och raskället på individer med utbyggnadsvänlig uppfattning. Hur skall fantasifulla fiskehistorier kunna bli böcker, om folk får klart för sig att Råneälvens fiskbestånd består av id, brax, mört, gädda eller annan skräpfisk?"

Jag vet att morfar skulle varit stolt över mig...

Junilaxen

I decembernumrets kavalkad över laxsäsongen 1999 skriver Mikael Frödin att "storlaxfiskaren Fridolf Börjesson återigen slog till med årets största lax i Rolfsån". Här kan vi läsa Fridolfs egen berättelse om den dramatiska kampen för att bärga storlaxen.

Text: Fridolf Börjesson

Foto: Alva Börjesson

Den 21 juni förra året var vi tre flugfiskare som prövade fiskelyckan vid Hjälmsån i Rolfsån i norra Halland. Klockan var cirka åtta på morgonen. Det var ingen lax tagen ännu i ån vad vi hört. Men någon hade sett lax en halvmil längre nerströms, så chansen fanns. En halvmil är ju ingen längre sträcka för en lax.

Ingen av oss kände något på en och en halv timme, så vi blev allt mer säkra på att det inte kommit upp någon lax ännu till vår sträcka. Därför ringde jag hem till min fru och sa att jag snart skulle åka hem, men att jag först bara skulle prova en Green Highlander Tempelhund i brohöljan, innan jag satte mig i bilen. Det skulle snart vara gjort, trodde jag...

Det var idealvatten i ån. Jag gick i vid trappan, som vi brukar göra, vadade upp ett par meter och började kasta. Efter ett par kast var jag nere vid trappan. Det tredje kastet la jag utanför en mur på andra sidan och lät flugan drifva över. När den nått mitten på ån slog blixten ned! Både i huvudet på mig och i spöet! Åtminstone kändes det så! Det var inget litet försynt nafsande eller försiktigt dragande i flugan, utan ett rejält försök att ta hela utrustningen ifrån mig! Det lyckades dock inte. Jag höjde spöet och tänkte "var så god och sätt igång", något mothugg behövdes aldrig.

Laxen hoppade nästan direkt, och när en stor lax går upp och hoppar så nära som sju, åtta meter ut, då tappar man nästan andan. Den bilden sitter kvar på näthinnan för gott!

Så drog laxen iväg ner mot bron. Dit är det cirka 40 meter, men det tog inte många sekunder. När backlinan syntes på rullen försökte jag fingerbromsa min gamla Hardy Perfect,

med resultatet att jag brände alla fyra fingertopparna. Det skulle hända ytterligare några gånger innan kampen var över...

Jag fick dock laxen att vända strax uppströms bron, och den kom åter upp och hoppade tio meter utanför mig. Fisken var så blank att den nästan bländade mig. Skulle jag lyckas landa den, så vore hela säsongen bärgad med råge. Men laxen ville nog ha ett ord med i det resonemanget, misstänkte jag.

Laxen tog på en Green Highlander Tempelhund bunden på dubbelkrok nummer 4.

Laxen gick ofta och krokade nere på djupet, men kom då och då upp till någon decimeter under ytan, där den sedan stod nästan helt stilla i strömmen. Då hade jag goda tillfällen att betrakta den. Det är otroligt hur fint och lätt en lax manövrerar även i stark ström.

Men det var bara lugnet före stormen, plötsligt var den åter på väg mot bron, och på nytt brände jag mig på backlinan. Jag lyckades dock vända laxen även denna gång innan den nådde bron, och den kom åter upp och hoppade framför mig. Ytterligare två gånger lyckades jag hindra laxen att gå ur brohöljan, men den femte gången hjälpte inga böner. Jag fick dock

över den till min sida och den mindre grenen av ån, som delar sig där.

De två grenarna bildar en tjugofem meter långsmal ö. Hade laxen tagit den större grenen av ån, så hade det varit kört direkt, eftersom jag aldrig hade klarat att vada över till ön. Men situationen var ändå inte speciellt bra. Laxen hade gått under bron och stod fem meter nedanför. Själv stod jag vid trappan femtio meter uppströms laxen. Jag kände inte någon rörelse i spöet trots upprepade dragningar och tänk-

forts på nästa sida

Nu är jag sjuttiosju år fyllda och får därför tänka mig för lite extra. Jag har till exempel fått lova min fru att inte simma efter fler laxar. Vi får väl göra en kompromiss. Jag får försöka korta ner simturererna...

forts från föreg sida

te att flugan nog satt fast i någon mossbeklädd sten och att laxen troligen var på väg mot Magnussons hölja, som ligger mer än hundra meter nedströms från den plats jag befann mig, dessutom med forsar hela vägen...

Längs den här sträckan går det inte att följa efter på land, så det var bara att sätta igång och vada. Vattnet gick till midjan och det var många stora stenar att ta sig förbi, så jag fick ta det försiktigt och hela tiden se till att ha spänd lina, om det nu var så att laxen fortfarande var kvar. Man kunde ju alltid hoppas...

Jag kom ner till bron och fick sänka spöet en hel del för att komma under den. Fem meter nedströms skulle flugan antingen sitta i en mossklädd sten eller i laxen. Jag vadade ytterligare ett par meter och drog till i spöet för att få reda på vilket. Omedelbart kom det ett tungt svar från djupet bakom stenen – precis vad jag hoppats men inte riktigt vågat tro. Kors i taket! Laxen var fortfarande kvar! Kanske fanns det nu en chans att landa den, innan den fortsatte ner i Magnussons hölja.

Det var dock en fåfång förhoppning. Laxen gick upp i ytan och plaskade runt ett par gånger. Därefter kom ett utras på trettio meter förbi Forsstugan, där den åter hoppade. Det var bara att hänga med om jag skulle kunna lyckas få den. Men det var en mycket svår passage att komma dit ner. En stor sten låg nästan uppe i ytan, och den kunde jag inte komma över utan måste gå på utsidan, där strömmen var mycket djupare än vad jag trodde, nästan upp till axlarna på mig.

Där tryckte vattnet på så att jag föll omkull och måste simma en bit innan jag åter bottnade. Längs sträckan fanns en hel del stenar, som inte låg särskilt djupt utan nådde upp till mina knän och smalben, vilka fick ett par rejäla blåmärken.

Jag märkte också hur min flugask med alla mina Tempelhundar och andra flugor var borta. Asken hade glidit ur bröstfickan på vadarna medan jag simmade. Nu fanns endast en Tempelhund kvar och den satt i munnen på laxen, så det kändes mycket osäkert om jag någonsin skulle få återse även den.

Laxen hade nu gått över från den lilla grenen av ån som förenat sig med huvudströmmen och där funnit en djuphåla, där jag hoppades att jag skulle få en chans att ta den, innan den drog utför den stora forsen till Magnussons hölja. Laxen var så nära mig som fem meter, men vad hjälpte det om det nu var så att den bestämt sig för att nästa anhalt var just höljan.

Nu gick det undan! Jag hann se en glimt av laxen innan den försvann i djupet i höljan för att några sekunder senare göra ett kraftfullt hopp mitt i höljan. Laxen var nu på nytt femtio meter från mig och verkade lika pigg som då den tog, vilket jag knappast kunde säga om mig själv.

Där stod jag alltså med en svår for mellan mig och laxen. Dessutom var jag dyblöt och helt slutpumpad med kanske

tio liter vatten i vadarbyxorna. Flugasken var borta och om laxen nu också slog sig fri, så skulle allt detta vara för ingenting. Visserligen hade jag varit med om ett fantastiskt äventyr, men tröttheten gjorde att tanken på att rycka av tafsens föresvävade mig. Men den tanken slog jag straxt undan.

Hade det varit för tio år sedan, hade jag säkert redan varit på väg efter laxen. Men nu är jag sjuttiosju år fyllda och får därför tänka mig för lite extra. En sak var dock helt klar – så här fick det bara inte sluta!

Ett par tunga, sugande dragningar i spöet avgjorde saken. Jag startade vadningen snubblande, ramlande, simmande bitvis, men hur det nu gick till så tog jag mig ändå ned bland alla stenarna, samtidigt som jag fick nya blåmärken. Fyrtio, femtio meter kan ibland kännas mycket långt, och den här gången var det verkligen det. Dessutom skulle jag ju även hålla kontakt med laxen, så långt det nu var möjligt...

Äntligen var jag nere vid höljan och minns att jag tänkte, att här går i alla fall gränsen. Går laxen ur höljan nu, så får det bli utan mitt sällskap. Att simma ytterligare femtio meter klarar jag bara inte. Då får jag försöka rycka av tafsens istället.

Men laxen stod snällt kvar och spände under huvudströmmen. Där är det cirka tre meter djupt, och där kunde den stå kvar hur länge som helst om jag inte gjorde något.

Jag satte så hård press på den med mitt enhandsspö som det var möjligt. Till slut blev det så jobbigt för laxen, att den fick börja göra små utflykter åt sidorna. Till vänster var det en bakström, och dit ville jag få den. Det lyckades flera gånger, men varje gång pressade laxen sig tillbaka in i huvudströmmen igen.

Men till slut orkade den inte längre gå tillbaka dit utan fick hålla sig i bakvattnet. Där tog krafterna snart slut och den visade sig allt oftare i ytan, där den började kantra över flera gånger. Jag hade en bra landningsplats till vänster om mig med en liten sandplätt på bara en meter. Efter ytterligare några turer hade jag lotsat laxen dit och kunde vada in och med mina sista krafter fick jag upp den på land.

Äntligen var det hela över. Jag var så trött att jag blev ligande fem minuter vid sidan av laxen, men inte tröttare än att jag orkade betrakta den. Detta var den vackraste lax jag någonsin fått och väl värd alla strapatser jag varit med om under fight och landning.

Och dessutom hade jag ju fått tillbaka min sista Tempelhund...

Laxen var 98,5 centimeter lång och vägde 11,2 kilo. Den var full av havslöss och silverblank. Lyckan var fullkomlig!

Men jag har fått lova min fru att inte simma efter fler laxar. Vi får väl göra en kompromiss. Jag får försöka korta ner simturererna...

Härliga Härjedalen

NYTT PÅ MARKNADEN

Redaktör
Erik
Erlandson

Rustad för fjället

*N*og lockar sommarens fjällturer mer än det mesta man kan företa sig som flugfiskare? För min del lockas jag av de oändliga vidderna och den djupa rymden, som öppnar bröstet och får hjärtat att slå i en helt annan rytm. Fjällfisket är kanske det mest traditionella, det äldsta och mest sägenomspunna fisket, samtidigt som det fortfarande lockar allt fler nya flugfiskare att pröva sina egenhändigt bundna torrflugor i en ström, där kanske en konstgjord fluga är en nyhet för öringarna. Men fjället är inte alltid så vänligt som det kan verka i många fiskeberättelser. Därför bör man räkna med det värsta. I detta nummer av Marknadsnytt har vi tittat på en del jackor som kan komma väl till pass en dag när fjället vaknat på fel sida.

Snowbees produkter säljs i Sverige av Kingfisher i Malmö. Därifrån har FiN fått en intressant vadarjacka för test. Senast Snowbee förekom på dessa sidor gällde det några mycket välgjorda vadarbyxor, varför vi inte utan viss förväntan tittar närmare på vadarjackan. Även denna är mycket välgjord och genomtänkt. Materialet är en variant av de numera så allmänna materialen som andas, släpper ut men inte in fukt.

Materialet kallas i detta fall Vapourtec och är enligt fabrikanten hundra procent vattentätt. Insidan är klädd med ett lätt nätfoder i konstmaterial, som inte heller tar åt sig fukt.

Många vadarjackor har muddar eller kanter i textilmaterial som drar åt sig fukt, vilket dock inte är fallet med denna jacka.

Den är midjekort och kan alltså användas vid djupvadning. Genom en sk string som löper i nederkanten på jackan, kan man dra åt nederdelen ordentligt mot vadarbyxorna. Även ärmarnas muddar kan förslutas genom kardborrelås, så att man slipper vatten rinnande längs armarna under kastningen.

Två stora fickor i brösthöjd på jackans utsida tar hand om flugaskar, taf-

sar o dyl. Fickorna är rymliga och kan utan tvekan härbärgera de flesta sorters flugaskar. Utmärkt är att fickorna är försedda med dräneringshål, så att man slipper stiga ur vattnet med fick-

SafeWater Anywhere renar upp till 750 liter vatten innan mikrofiltret måste bytas.

orna fyllda med vatten. Ficklocken är stora och går en bra bit över fickorna, vilket också förhindrar vattenfyllning. Dessutom finns ett par stora innerfickor där ytterligare utrustning kan placeras.

Liksom alla andra vadarjackor är även denna försedd med en kapuschong. Denna är emellertid alltid i uteläge och kan inte gömmas under kragen när den inte används, vilket kan upplevas som en nackdel, eftersom insidan på huven därigenom riskerar att bli fuktig under duggregn eller snöbyar, när man kanske klarar sig med ordinarie mössa, innan man behöver kapuschongen, som då är våt.

Jackan är lätt och ledig att bära, väl avpassad i storleken och skyddar bra mot både väta och vind. Kanske kan man anmärka på vidden över axlar och bröst, som känns något snål när man bär fleecetröja under, men denna synpunkt kan ju vara högst individuell.

Enligt Kingfisher finns jackan i storlek S-XXL, varför de flesta säkert hittar en modell som passar.

Pris 990 kronor.

Betyg:

Windbreaker

Windbreakers kallas en typ av nya jackor i fleecematerial, som är avsedda för lite tuffare och kyligare förhållanden, t ex under fisketurer i fjällen. När sommarvinden tycks försvunnen för evigt och den kyliga nordanvinden kommer svepande utför fjällryggarna, då kan det vara skönt att ha en varm jacka att dra på sig, där man ligger i sitt läger och väntar på fiskeväder.

Scierra heter en sådan jacka som FiN har tittat närmare på. Den är som sagt helt tillverkad i kraftigt fleecematerial, något längre än midjelång, har två stora bröstfickor låsta med kardborreband, två sidofickor med dragkedjor och jacklåsning med dragkedja. På axlarna finns förstärkningar av konstmaterial.

Under armhålorna finns på ömse sidor av jackan en liten finess som kan utnyttjas på flera sätt, nämligen en dragkedja som öppnar jackan inåt. Den främsta funktionen är förstås möjligheten att släppa ut värme under ansträngande vandring. Möjligen kan man också använda hålen som fickor genom att sticka in någon tröja eller liknande och bära den som i en ryggficka, som låses nedåt genom bandet i jackans nederdel.

FiN tycker att jackan är lätt och fin att bära och mycket varm och skön i blött väder. Pris cirka 900 kronor.

Betyg:

Andningsjacka i fleece

I Snowbees utbud finns också en windbreaker försedd med 100 procent vattentätt Vapourtec-material för den som vill lägga ytterligare några kronor på just den vattentäta funktionen. En så kallad andningsjacka i fleecematerial är inte billig, men den ger ju alla nödvändiga funktioner för den som verkligen behöver ett varmt och skönt plagg vid fisketuren.

Jackan är skuren ungefär som en vanlig midjekort jacka och är försedd med krage, dragkedja och muffar runt ärmar och nederdel. Två bröstfickor med god rymd och dragkedjeförslutning finns, liksom två sidofickor, dock utan stängning. Innerfickor saknas. I övrigt är jackan som vilken jacka som helst, det finns inget extra i designen som är avpassat just till fiske eller friluftsliv. Nog kunde väl några extra fickor varit bra, till exempel ärmfickor eller innerfickor, på ett i övrigt så på-

forts på nästa sida

Fenwick Night Hawk 12,6 fot för klass 8/9 är ett mjukt men spänstigt spö för trånga kast i mindre åar.

Scierra windbreaker är en varm och billig jacka.

Nytt på marknaden

forts från föreg sida

kostat plagg? Nog kunde det funnits en kapuschong att fälla upp när regnet ligger horisontellt över backen? Sådana detaljer gör att denna jacka, som egentligen ur materialsynpunkt är av högsta klass, ur sportfiskarens synpunkt kanske missar lite och medverkar till att man tvekar inför köpet.

Med dessa detaljer avhjälpade hade jackan utan tvekan försvarat det allra högsta betyg som FiN utfärdar, men vi känner oss tvungna att dra ner lite på omdömet för dessa "missar" i utformningen. Pris 1 950 kronor.

Betyg:

Fiskeskjorta

Under det varma sommarfisket blir det ibland extra jobbigt att bära både skjorta och väst. Därför har redaktören för Marknadsnytt vid några tillfällen själv försökt förse skjortor i kraftigt material med ytterligare fickor för att kunna lämna västen hemma. Men till vår stora glädje finns nu en riktig sådan fiskeskjorta att tillgå via Kingfisher och Snowbee.

Skjortan är ett litet underverk av fickor och mindre finesser. Inte mindre än sju olika typer av fickor finns på bröstet, däribland fyra riktigt djupa och stora fickor för flugaskar och flera mindre för tafsar och annat. Dessutom finns fickor på ärmarna, ett flertal anordningar för upphängning av fil, tafsklippare och annat som används ofta.

Skjortan, som har extra förstärkningar över axlarna, är tillverkad i en snabbtorkande blandning av polyester och bomull och tillverkas i färgerna grönt och khaki. Den är lätt och skön att använda, materialet känns vattenavstötande och mindre stänk torkar ganska omedelbart i solen. Skjortan är dessutom så snygg att den utan vidare kan användas i vardagliga sammanhang, utöver vid fisketuren.

FiN tycker att denna skjorta uppfyller de flesta önskemål man kan ha på en fiskeskjorta, ett plagg som oss veterligt idag är mycket ovanligt på marknaden. Pris 549 kronor.

Betyg:

Rent dricksvatten

Gilbert's i Borlänge, telefon 0243-25 50 75, marknadsför vattenfilterflaskan SafeWater Anywhere, som rymmer

0,5 liter och har två filter. Flaskan är avsedd att användas i fält för att rena dricksvatten. Den fylls genom en stor öppning i botten, där ett 25 mikrons filter stoppar sandkorn och sediment. När man fyllt flaskan och skruvat tillbaka bottenlocket, trycker man på flaskans mitt. Vattnet passerar då genom ytterligare ett mikrofilter i flaskans topp. Genom denna mikrofiltrering elimineras mikroorganismer, till exempel E. coli och andra magsjukesbakterier, vilket ger trygghet då man tar vatten ur en fjälljokk, där det ofta finns rensplinning. Genom så kallad jonisk absorption försvinner också andra föroreningar såsom kemiska bekämpningsmedel, insektsmedel samt tungmetaller som kvicksilver och bly – allt enligt tillverkaren, som hänvisar till flera oberoende laboratorietester enligt EPA:s (Amerikas motsvarighet till Naturvårdsverket) strikta regler. Filtren är helt inbyggda i dricksfasken, som alltså ger rent, klart och välsmakande dricksvatten. Mikrofiltret renar upp till 750 liter vatten, innan det bör bytas ut. SafeWater Anywhere levereras med en hållare av kraftigt nylonnät som kan fästas på ryggsäcken. Tom flaska väger endast 135 gram. Pris cirka 449 kronor i sportfackhandeln och i väl sorterade varuhus.

Eftersom vi ännu inte haft tillfälle att testa flaskan under fältmässiga förhållanden, nöjer vi oss med att endast göra en anmälan, men utan att sätta betyg. Rent allmänt verkar emellertid konceptet förtroendeingivande och borde vara en god försäkring mot att riskera att bli liggande magsjuk på grund av infekterat dricksvatten. Roligare kan man ha på fjällsemestern.

Fenwick Night Hawk

ABU har ju genom olika sammanslagningar kommit att föra ett allt större utbud av flugspön. Inför säsongen har FiN haft tillfälle att testa ett Fenwick Night Hawk 12,6 fot i klass 8/9. Det är alltså ett tvåhandsspö, tredelat, och avsett för havsörings- och laxfiske på sommarvatten. Spöt har traditionellt handtag, med lite bullig design i underdelen, butt av metall/gummi samt rullfäste av trä som skruvas underifrån. Rullfästet ger gott utrymme också för lite kraftigare rullstativ. Överdelen av handtaget är lagom långt för ett så pass kort tvåhandsspö och väl avvägt beträffande balansen i spöt.

Klingan är mattsvart med mörkt gyl-

lenbruna lindningar. De nedersta två linföraröglorna är av keramisk höghastighetstyp, de övriga av snake-modell och med päronögla som topp. Holkarerna är av toppöverkonstruktion med honholkarnas nederdel förstärkta med lindningar; alltså i stort sett ett modernt designat spö av normalutförande.

Ett 12,6 fots spö i låg klass kan upplevas som ett onödigt spö, ett spö vars aktionsradie täcks av många andra spön – enhandsspön i längderna 10–11 fot täcker havsöringsfisket, och ett 14 fots spö kan användas för lättare laxfiske på sommarälv. Varför då införskaffa ytterligare ett redskap för sådana tillfällen, när andra spön kan göra lika bra tjänst?

Svaret på den frågan får man inte förrän man fiskat ett tag med denna 12,6 fotare. Då upptäcker man nämligen att det finns en nisch som varken 14 fotaren eller det långa enhandsspöt täcker lika bra som detta spö, nämligen kast utan bakkast, eller i stort sett samtliga specialkast man kan utföra med tvåhandsspön. Detta spö har nämligen en spänstig men relativt långsam helaktion, som får till och med en djupt fiskad sjunklina att ivrigt söka sig till ytan och sedan rulla ut sig över vattnet i hela sin längd av pur glädje, innan den lägger flugan in under busken på andra sidan.

Detta är ett spö för den som sällan kastar överhandskast och som istället gärna vill gå och småpeta under buskar och träd, där sannolikheten för ostört vatten är mycket större än på de pooler där kastningen mest liknar en tävlingsplan; ett läckert spö med mjuk, följsam aktion, där roll, underhandskastning och speyvarianterna liksom sitter inbyggda i ryggraden. Visst, det finns 14 fotare med samma egenskaper, men här har vi med lättare grejor att göra, en DT8, en skjut eller WF9 flyt, som lätt som en fjäder ligger där över vattnet. Den mjuka, lätta aktionen gör också drillningen av lite större fiskar ovanligt rolig – FiN har testat under vårfisket på öringar upp till sju, åtta kilo och haft mycket nöje av detta eleganta redskap. Nackdelar? Ja, som sagt ger överhandskastningen inga hästsparkar, den måste vara väldigt vältimad för att ge de där smala linbågarna, men i övrigt inga nackdelar alls. Med andra ord – ett av de bästa tvåhandsspön vi testat i denna klass. Pris 1 675 kronor.

Betyg:

Sommarens Äventyr runt Vemdalen-Vemhåns Fiskevatten

Fisketurer, Bäversafaris, Viltsafaris, Kanoting,
Golfbanor, Harrfiskekurser, Gäddjakt, Fiskeweekend
v24, Travhelg, Flygetsdag, Countryfestival 11-12/8
med Riksfinal i amatörtävling.

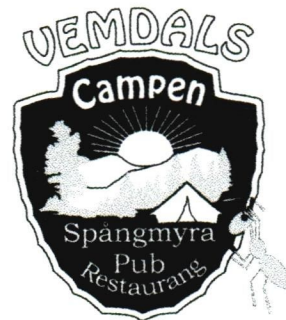
Ring oss nu!!

Tel: 0684-400 27
e-post: vemhans.fiskecamp@mailbox.calypso.net
www.fiskecamp.com

Tel: 0684-300 36
www.vemdaleninfo.se/ekbergsfiske

Stugby & Camping
Tel: 0684-302 00
e-post: 068430200@telia.com
www.camping.se/plats/Z30

Titta efter
den här dekalen!

HÄR KAN DU KÖPA
Flugfiske i Norden

Följande välsorterade redskapshandlare säljer FLUGFISKE I NORDEN i lösnummer

Arvika: Arvika Fiskecenter, Storg. 33

Borlänge: Olles Fiske & Fritid,
Hugo Hedströms v 16

T&R Sportfiske, Borganäs v. 26

Göteborg: Strömvalls, Ö:a Larmg. 16

EL-GE Sportfiske, Gustav Dahlsng. 13

Lennart Bergqvists Flugfiske,

Industriv. 2, Partille

Kiosken Turisten, Kungssportspl.

Halmstad: Wittlock Sportfiske, Tyghusg. 2

Jakobsberg: Fly Fisherman, Vasav. 46

Jönköping: Kurres Fiskeshop,

Lantmätargränd 6

Kalmar: Vapencentralen AB

Karlshamn: Fiskeshopen i Karlshamn,

Saltsjöbads v. 53

Karlskrona: Fiskemagasinet,

Amiralitetstorget 23

Ljungby: Skand Sportfiskecenter,

Skåneg. 10

Luleå: Vildmarksshopen, Ålg. 18

Lund: Sportfiskehuset, S:a Esplanaden 20

Malmö: Fiske & Fiskar, Regementsg. 17

Markaryd: Piraya Sportfiske, Österg. 9

Mörum: Bringséns Sportfiske, Parkv. 33

Record Fiske & Fritid, Åkroken

Fiskeshopen i Karlshamn

Norrköping: Norrköpings Sportfiske,

Trädgårdsg. 15

Piteå: Janssons Järn AB, Öjegat. 81

Sandviken: Sportimport, Storg. 22

Skellefteå: Domus, Nyg. 50

Stockholm: Fiskarnas Redskapshandel,

S:t Paulsg. 4

Berras Sportfiske AB, Valhallav. 46

Umeå: Blixt Sport, Storg. 87

Uppsala: MÅ Fiske o Fritid, Björkg. 4

Vimmerby: AT Vapen, St. Torget

Västerås: Willy's Sportfiske AB,

Långmårtensg. 2

Ystad: Fiske o Sportboden,

Österportstorget 1

Ängelholm: Varuhallen Hobby, Storg. 62

Örebro: Östlunds Fiske, Jakt och Sport,

Radiatorv. 1

Östersund: Fiskeservice, Stortorget 6

Danmark: Sport-Dres,

Fredriksundsv. 20, Köpenhamn NV

"Go Fishing", Brog. 6-8, Odense

Hunters House, HC Ørsters v. 7B,

Fredriksberg

Bössemager Korsholm A/S, Skjern

Norge: Jarle & Bjørnar Fluefiske,

Sörumsg. 28, Lillestrøm

Finn de Langes Sport, Christiesgt. 11,

Bergen

Nordisk Fiskeutstyr, Chr Kroghs gate 16

Flugfiske i Norden säljs även i alla välsorterade tidningskiosker, varuhus och / eller bensinstationer i Sverige, Danmark, Finland och Norge.

– Fråga efter Flugfiske i Norden om den saknas på tidningsshyllan –

En serie enkla laxflugor inspirerade av amerikanska steelheadflugor.

Laxflugor i regnbågens färger

Hur komplicerad måste en laxfluga egentligen vara för att väcka laxens intresse och locka till hugg?

Text & foto: Göran Claréus

När jag för många år sedan första gången provade att fånga lax på fluga hade jag samma inställning till detta fiske som många andra både före och efter mig. Det gällde att gardera sig inför alla tänkbara situationer och skaffa sig alla möjliga laxflugor i alla förekommande storlekar och i alla färgvalörer.

Därmed gjorde jag det som vanligt svårt för mig genom att krångla till det hela onödigt mycket. Dessutom blev det ju mycket kostsamt att införskaffa varje nytt flugmönster, vilket ansågs skulle ha den där alldeles extra starka och magiska dragningskraften att locka varje storlax till ett omedelbart hugg.

Efter några säsongers fiske insåg jag att det mycket väl räckte att förse sig med några få laxflugor i varierande storlekar och färger. Fångsten blev inte mindre för det. Tvärt om, genom att begränsa antalet mönster till kanske tre olika, började fisket plötsligt ge större utdelning. Det kunde räcka med att välja en mycket mörk fluga med svart hackel och svart kropp, en ljus med silverkropp och dessutom en med starka röda och gula färginslag. Genom att sedan ha dessa mönster i väl skilda storlekar kunde man vara garaderad för fiske i vilken älv som helst.

Men tyvärr litade jag inte riktigt helt på dessa snålt tilltagna förutsättningar för ett framgångsrikt laxfiske, utan när sommaren kom stod jag åter vid älvstranden med ryggsäcken överbelamrad med väl tilltagna flugaskar, där pråliga laxflugor trängdes i rad efter rad.

Jag tror numera att rörelsen på flugan trots allt är den viktigaste faktorn för att utlösa ett laxhugg. Laxflugfiskare i gemen har nog en tendens att överdriva laxflugans betydelse vad gäller färg och storlek. Får jag här välja, så tror jag storleken är långt viktigare än färgen. Mycket talar för att mönstret och färgen i de flesta fall har mindre betydelse.

Den engelske laxfiskaren Hugh Falkus myntade ett uttryck som tål att tänka på: "Ge mig vilken laxfluga som helst, bara den är svart". Han menade alltså på fullt allvar att flugan kunde vara helsvart. Därmed kommer vi in på en tankebona som kanske trots allt är viktigare och i de flesta fall utslagsgivande. Nämligen rörelsen på flugan. Här har vi nog "Ägga borti Katta", som vi brukar uttrycka det, när det gäller allvarliga spörsmål hemma i Ångermanland.

Jag tror numera att rörelsen på flugan trots allt är den viktigaste faktorn för att utlösa ett laxhugg. Laxflugfiskare i gemen har nog en tendens att överdriva laxflugans betydelse vad gäller färg och storlek. Får jag här välja, så tror jag storleken är långt viktigare än färgen. Mycket talar för att mönstret och färgen i de flesta fall har mindre betydelse.

Den engelske laxfiskaren A H E Wood, som kring 1934 hade fångat cirka 3 500 laxar i älven Dee i Skottland, har blivit berömd för sin utveckling av fisket med lågvattensflugor och flytande lina.

Det är en metod som kom att kallas för "greased line fishing", då man vid denna tid måste fetta in fluglinan av silke för att den skulle kunna flyta. Den helt flytande fluglinan hade ju ännu inte uppfunnits. Woods fiskemetod påvi-

sade vikten av att under sommarens lågvattenperioder, när laxälven har sin högsta vattentemperatur, hela tiden välja allt mindre laxflugor.

Han visade också att flugmönstret inte är den avgörande faktor som man kan tro. För att belägga detta fiskade han under en hel säsong med enbart samma flugmönster, en liten enkelkrokad March Brown, fiskad med greased line vid Cairnton Water, River Dee. Han fångade också mycket riktigt lika många laxar som under de föregående årens fiske. Det rörde sig om flera hundra laxar under en och samma säsong!

Med detta i åtanke kan man undra om en laxfluga måste vara så komplicerad som de gamla klassiska flugorna från mitten av 1800-talet. Med risk för att reta upp bindare av gamla klassiska laxflugor, vågar jag påstå att laxflugan till sitt utseende inte alls behöver vara särskilt märkvärdigt sammansatt. Det finns mycket som talar för detta!

Laxen, som står där nere i djupet, vet för det första inte vad den där mystiska "färgsudden" av kulörta fjädrar skall föreställa. Den har i sitt nedärvda minnesregister inte något föremål som liknar denna. Men som de flesta levande varelser har förmodligen även laxen ett visst mått av "nyfikenhet", om jag nu får kalla laxens beteende så. Den kanske också blir irriterad över att det mystiska föremålet tränger in på reviret. Men troligen finns även ett lika stort behov av att undersöka föremålet. Alltså gör den det!

Det enda sätt varpå en lax eller någon annan fisk kan göra detta är genom att ta föremålet i munnen och undersöka det genom att bita i det. Enkelt eller hur, min käre Watson?

Flera framgångsrika laxfiskare har lagt fram teorin att en laxfluga helt enkelt inte skall synas för tydligt i vattnet. Den skall bara plötsligt dyka upp framför nosen på laxen, så att den inte får för lång tid att i förväg studera flugan. Det ligger nog faktiskt mycket i detta. Om laxflugan plötsligt och i god fart kommer svepande utan förvarning framför nosen, så betyder det nog en stor provokation. Troligen reagerar laxen då, om den är starkt revirhävande, omedelbart med ett tveklöst hugg.

Nu kommer vi in på något som är mycket viktigt och troligen ofta försummas av fiskaren. Det gäller alltså flugans rörelse och fart. Troligen är flugans hastighet i de flesta fall den helt avgörande faktorn. Går flugan för sakta uteblir hugget.

Laxen uppträder mycket alert inom sitt revir. Varje störande föremål som tränger in på dess ståndplats måste genast fördrivas. Det kan gälla mindre fiskar, smålax eller laxar av mindre storlek och av mindre pondus än den revirhävande på ståndplatsen. Det är i första hand större hanlaxar som på detta sätt, med den starkares rätt, hävdar sitt revir. En laxfluga, som i god fart överrumplande kommer

in på laxens område, måste även den snabbt undersökas och fördrivas. Det hela kan nog knappast förklaras på ett enklare sätt!

Samtidigt vill jag påstå att nystigen lax, som helt nyligen intagit sin ståndplats och därigenom är mycket starkt revirhävande, också blir mycket starkt provocerad av en riktigt stor laxfluga som kommer tillräckligt nära. Ofta resulterar det i ett våldsamt laxhugg. Jag har faktiskt rätt ofta lyckats fånga skapligt stora laxar, alltså fiskar över tio kilo, när de helt nyligen kommit upp i älven, och då på rejält stora enkelkrokade flugor. Då menar jag flugor i storlek 5/0 och större.

Att kasta mycket på tvärs över strömmen för att ge flugan bra fart har resulterat i kraftfulla laxhugg. När däremot en lax stått länge på sin ståndplats och hunnit beskåda allehanda flugor och drag, kan den vara ytterst svår att lura till hugg.

Då kan ett kraftigare väderomslag med förändring i vattentemperaturen, ett häftigt regn eller en ändring i lufttrycket påverka laxen. Ofta kan ett kraftigare regn, som höjer vattenståndet avsevärt, göra att laxen blir orolig och vill fortsätta längre upp i älven på sin vandring. I detta ögonblick, just när laxen börjar röra sig oroligt på ståndplatsen, men innan den slutligen lämnar densamma, kan den också hugga på en laxfluga. Men oftast då i mindre storlek.

När jag började fiska lax på fluga använde jag de första åren flera av de gamla klassiska flugorna bundna på enkelkrok. Flugor som Silver Grey, Black Doctor, Thunder & Lightning och

liknande satt ofta på min tafs. Tanaälven i nordligaste Norge var det vatten som jag återvände till under många somrar och ofta med hyfsad framgång i mitt fiske.

När jag sedan väl började binda mina egna flugor, så gick jag mer och mer över till hårvingade mönster och upptäckte snart att dessa rörde sig mer i strömmen och genom detta gav bättre resultat. Särskilt på varm sommarälv var små hårvingade och dubbelkrokade mönster med tunna, skira vingar mycket effektiva.

Ändå samlade jag under alla år mängder av de kända klassiska mönstren, stora flugor bundna på enkelkrok. Dessa vackra fulldressade flugor betraktar jag som rena konstverk i sitt slag, och jag vill inte förstöra dem genom att fiska med dem.

Det kan ju låta absurt, men då jag vet att jag trots allt fångar lax på betydligt enklare flugor, så blir det sådana jag fiskar med. Numera försöker jag binda dem så enkelt som möjligt.

Flugorna på bilden som inleder den här artikeln utgår från amerikanska steelheadflugor till stil och utseende. De utgör ett experiment för att se om de också kan fungera vid vårt nordiska laxfiske.

Sommarens övningar får ge svar på den frågan..!

Beskrivning på grundmönster

Mina laxflugor i "regnbågens färger" är bundna på Partridge Bartleet Traditional krok i storlek 1/0 i färgerna: grön, svart, blå, röd och gul. Varje fluga har bara en dominerande färg.

Tag: Flat silverinsel.

Stjärt: Två tupphackelspetsar back to back (i respektive färg) och cirka 20 mm långa.

Kropp: 6–10 fibrer Lureflash (i respektive färg) binds in framme vid huvudet, lindas bakåt över krokskäftet och sedan fram igen.

Ribbing: Tunn oval silverribbing.

Kroppshackel: Tupphackel (i respektive färg) med långa fibrer. Fästs in vid huvudet.

Fronthackel: Pärllhöna (i respektive färg) fästs in vid huvudet och binds ner på undersidan.

Vinge: Två långa tupphackel (i respektive färg) som binds in back to back och slutar 20–30 mm bakom krokböjen.

Huvud: Svart.

Nya regler för fisket i norrbottensfjällen

Redan i aprilnumret informerade vi om att länsstyrelsen i Norrbottenslän inför årets sommarsäsong infört nya regler för fiske i statens vatten ovan odlingsgränsen. Man inför en generell "bag limit" på högst fem öringar och/eller harrar per dag. Minimåtten blir 30 cm för harr, 35 cm för öring och 50 cm för lax. Fiske med naturliga beten (mask, maggot, räka, betesfisk och liknande) förbjuds i strömmande vatten.

I syfte att skydda öringen i samband med dess lek är fiske efter öring förbjudet i strömmande vatten 1 september–14 oktober. Av samma skäl är fiske efter harr förbjudet 10 maj–10 juni i Gällivare, Jokkmokk och Arjeplog kommun, och 15 maj–15 juni i Kiruna kommun.

De nya reglerna gäller alltså i de vatten som ingår i de olika kommunkorten. Regeländringarnas syfte är att styra fisket i långsiktigt hållbar riktning. Men även för de kvoterade vattnen sker förändringar för att i allt högre grad skräddarsy fiskeregler efter den situation som råder i respektive vatten. Ett exempel är troféfiskevattnet för harr, Skieltajokk i Jokkmokks kommun, som lanseras inför säsongen. Här syftar specialreglerna till att begränsa fångstuttaget, så att harrpopulationens profil ska bibehållas, trots en ökning av antalet besökande sportfiskare.

Nytt för i år är också de utvecklade fiskekortsbilagor med nya kartor och utökad information som finns framtagna för respektive fjällkommun. Dessutom finns nu också möjlighet att inhämta information via internet, där intresserade sportfiskare kan hämta hem såväl kartor som ansökningsblanketter till de kvoterade vattnen.

Information om fisket i Norrbottens fjällområden finner du på adressen www.fjallen.nu eller på telefon 0920-960 00.

Red

Tips inför fjällfisket

forts från sid 30

med vadarstövlar. Det gäller hela tiden att minimera packningen.

Kyla och dåligt väder

Jag nämnde inledningsvis att man gärna minns de fina dagarna och förtränger att det kan bli kallt och blåsig i fjällen.

Detta blir dessutom extra lätt att förtränga, då man står där hemma med sommartemperaturer utanför fönstret och försöker banta ner innehållet i ryggsäcken för att denna inte ska bli allt för tung. Då gäller det att prioritera rätt och se till att man alltid är helgarderad när det gäller regn, blåst och kyla.

I min egen packning för fiske på fjället finns alltid en bra sovsäck. Jag menar att denna är den viktigaste detaljen för välbefinnandet. Många sovsäckar säljs med "glädjekalkyler" för vilken temperatur de skall stoppa för. Oftast stämmer det inte, så även om du vet med dig att du är varm av dig eller frusen, så välj en sovsäck med marginal. Lägg också in i kalkylen att du kan dra på dig en starkare förkylning, vilket kräver att du bäddar ner dig ordentligt.

Detsamma gäller om du drullar i en fors och blir helt genomvåt. Då finns det inte mycket mer att göra än att krypa ner i sovsäcken tills du får upp värmen igen – och då välsignar du säkert att du valt en extra varm modell.

Min egen sommarsäck för fjällbruk är graderad för att tåla tjugo minusgrader. Det kan tycks vara något övermaga, men så är inte fallet. En svettig dag på fjället kan ge en mycket kall natt. Då är det skönt att kunna krypa ner i värmen.

För tre år sedan kom till exempel en fjällsnöstorm i mitten av juli. Sovsäcken blev då min räddning under de kal- la nätterna.

För vällevnaden bör man komplettera sovsäcken med ett väl fungerande liggunderlag. Bäst är enligt min mening de luftfyllda.

Min gamla dunjacka finns också alltid med även på sommarfjället och ger god värme när natten faller på. Utstrålningen kan vara stor efter en solig dag, och under den stjärnklara natthimlen gäller det att skydda sig mot de stora temperatursvängningarna. En kall fiskedag välsignar man också att man tagit med sig ett par toppklippta finger-

vantar, så att man slipper stela fingrar, vilket knappast borgar för någon större fiskelycka.

Näver och stormkök

Det är en skön känsla att sitta vid en öppen eld intill en brusande ström. Men räkna inte med att det överallt i fjällen går att göra upp eld, eftersom det på fjällhedarna är ont om brännbart material och slitaget ökar om vi tar av den sparsamma växtligheten. En grundinställning bör därför vara att aldrig göra upp eld, om det inte är nödvändigt.

Skulle en sådan trots allt behövas, kan det vara lämpligt att ta med lite torrt näver i ryggsäcken.

Slitaget kring vissa av våra mest frekventerade fiskevatten beror till stor del på ett ohämmat upprättande av eldstäder.

Jag har sett platser där det har funnits rester efter fem, sex eldstäder på en yta av bara något tiotals kvadratmeter. Istället bör man naturligtvis elda på en redan befintlig sotplats.

Regn och blåst kan också omöjliggöra eldning, och för matlagning gäller naturligtvis att man måste vara utrustad med stormkök.

Kameran i fiskekorgen

Många flugfiskare är fotointresserade och vill dokumentera sitt fiske i det storslagna fjällandskapet. Som mångårig fotograf är jag noga med min kamerautrustning. Många kanske nöjer sig med en mindre pocketkamera, men den som fotograferar med en systemkamera vet att kamerautrustningen blir ganska tung. Själv har jag med tre olika objektiv, allt från vidvinkel och normaloptik upp till ett lätt teleobjektiv, därtill med möjlighet för närfotografering.

Någon speciell fotoväska har jag inte med mig. Istället låter jag fiskekorgen få den funktionen under transporten. Många använder inte längre fiskekorg.

Men faktum är att en sådan, utöver för att förvara den fångade fisken, genom sin styva och skyddande konstruktion är utmärkt för transport av ömtåliga föremål, till exempel kamerautrustningen.

Dan-Tackel Sweden Sportfiskebutiken 5 Års jubileum i maj 2000

Neoprenvadar

ABU	749:-
RT	649:-
Fiskevideo ingår	
värde 249:-	
Andningsvadar RT	
Ord 2499:- Nu 1549:-	

Flugfiskeset

Sierra 9' 5/6	1249:-
Dynadisc	499:-
Backing	99:-
Vår fluglina.	100:-
20 st flugor+box	140:-
25 m tafs	25:-
Flugväst	299:-

Flugrullar

Scierra Black Shadow	
Trout 4-6	1699:-
Grilse 7-9	1799:-
Salmon 10-12	1899:-
Dragonfly concept disc	
Med 2 extra spolar	
CD355 4-6	599:-

Flugor

25 st olika torr	75:-
25 st olika våt	75:-
25 st olika nymfer	75:-
25 st olika stream.	90:-
20 st Bysby Bob	70:-
20 st Cats Whisker	85:-
20 st Fritz	105:-
20 st Gold B. Nymf	90:-
20 st Muddler M.	100:-
20 st C.D.C	99:-
20 st Gold B. Lur.	105:-
20 st Mini Lures	75:-
20 st Booby Nym.	85:-
20 st Daddy L. Leg.	95:-
20 st Grayling	65:-
20 st Hopper Torr	95:-
20 st Mayflies	95:-
20 st Hairs Ear	89:-
20 st Mixed Sedge	85:-

Fiskejackor

Från Ron Thompson

Scandinavia	599:-
Montana	499:-
Scierra	799:-

Fiskevideo

Pin on reel set	119:-
-----------------	-------

Totalvärde 2779:-

Rabatt 1000:-

Jubileumspris: 1779:-

CD375 6-7 635:-

CD395 7-8 655:-

Bästsäljare i 3 år

2:Sorteringsfluglinor

Vi fortsätter med denna extrema storsäljare.

Flyt	WF/DT	2-13
Interm.	WF/DT	2-13
Sjunk	WF/DT	2-13
Fast Sjunk	WF/DT	4-13
U.fast Sjunk	WF/DT	4-14

Shootinghead

Nu finns vår lina i alla SH.

Flyt	6 till 12
Interm.	6 till 12
Interm. Clear	6 till 11
Sjunk	6 till 12
Ultra fast sjunk	6 till 12

Från 80:-st/vid köp av 5 st. Finns det fel på linan byter vi den.

Beställ vår "katalog", prislista.

Hemsida: www.dan-tackel.com

Ring och beställ på: **042-340601**

Besöksadress: Köpmansg. 7 A 263 38 Höganäs

Välkommen!

Se hit!!!

– alla våra läsare som
bor utanför landets
gränser.

Vi har nu möjligheten att ta emot betalning för prenumerationer via betalkort såsom:

- Eurocard
- Mastercard
- Visa

Även varor som Du beställer från vår postorderavdelning kan vi hantera på samma sätt.

Gör så här: Sänd eller faxa ett brev där du uppger följande:

- Ditt ärende
 - Kortets namn, exp Visa
 - Kortets giltighetstid
 - Kortets nummer
 - samt Din underskrift
- till Flugfiske i Norden
Violgatan 7
S-343 34 ÄLMHULT
Fax 0476-160 64

AnneMarie Skarp

Internet

– ett nytt sätt att betala med

Det går utmärkt att betala på detta sätt men om din referens uppges som t ex: vårt postgironummer, eller Prenumeration FiN eller Pren år 2000 då blir du svår att identifiera på grund av att bankerna inte alltid meddelar fullständig adress på inbetalaren så...

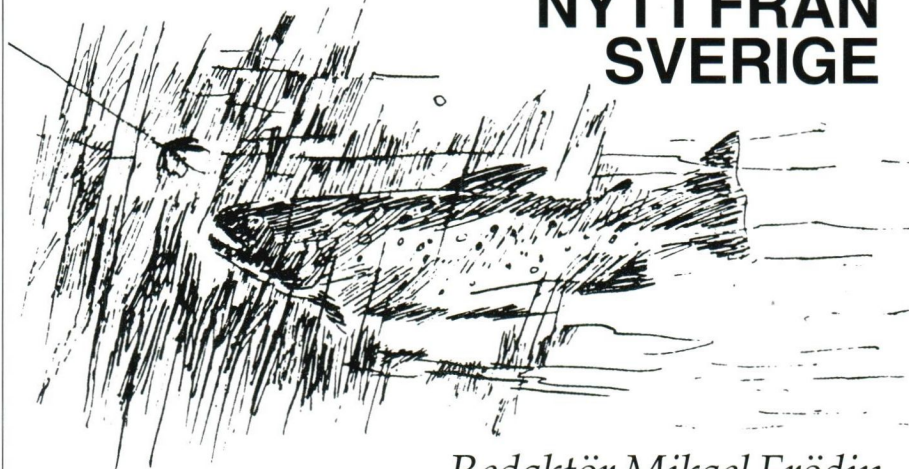
OBS!!!

Ange alltid ditt prenumerationsnummer (sex siffror) vilket finns angivet på ditt personliga inbetalningskort som medföljer nr 5 / 6 av FiN.

Är du ny prenumerant anger du alltid fullständigt namn och adress.

Prenumerationsavdelningen

NYTT FRÅN SVERIGE

Redaktör Mikael Frödin

Laxfiskeregler och flugfiskemässa

Sista dagarna i februari landade en pressrelease från Fiskeriverket. Lättnader i reglerna för fiske efter lax och öring i Östersjön var inledningen. Snabbt kunde man konstatera att Fiskeriverket återigen frapperar oss med beslut som inte kan tolkas på annat sätt än att de grundas på ren okunskap. Hur ska man annars tolka beslutet att fiske med garn tillåts inom Kalixälvens fredningsområde under hela året efter lax som är fenklipp!

För det första är det aldrig utsatt fettfeneklippat lax i Kalixälven eller dess biflöden, och för det andra är det ju omöjligt att återutsätta en garnfångad vildlax med intakt fettfena! Om det nu verkligen är så att någon skulle komma på den tanken! Detta är idioti som, om beslutet genomförs, kommer att innebära en krasch för Kalixälvens laxbestånd.

I Pite, Råne, Lögde, Hörneån, Ume älv, Kåge älv, Åby älv, Bure älv och Ljungans fredningsområden görs garnfiske efter lax återigen möjligt. Ett fredningsområde borde ju få vara just ett fredningsområde. Så som reglerna nu skrivs är innebörden endast ett hån mot dem som kämpar för våra vildlaxstammars existens. Visst är det en framgång att fridygnen för handredskapsfisket tas bort och att man signalerar att ett ökat laxfiske efter odlad lax i terminalfiskeområdena eftersträvas. Även att laxen åter får beskattas i Emån september ut är ett steg åt rätt håll.

Fiskeriverket är dock märkligt. Går

man ytterligare en månad tillbaka i tiden, kan man i pressrelesen "Fiske 2000" läsa att det startar en ny stor undersökning av svenska folkets sportfiskevanor. Jag citerar:

"Fritidsfiske är en av Sveriges största fritidssysselsättningar och omsätter cirka 2 miljarder kronor per år. Enligt den senaste rapporten, Fiske 1995, är det omkring 2 miljoner personer i Sverige som regelbundet fiskar på sin fritid. Dessutom är fritidsfisket en starkt växande turistnäring av stor ekonomisk betydelse, särskilt i vissa glesbygder."

Det är så man baxnar. Begriper man inte på verket att beslutet att tillåta garnfiske utanför Kalixälvens mynning är att sparka undan fötterna på alla de positivt satsande sportfiskeentreprenörer som kämpar i den glesbygden? Är detta ren dumhet, eller är det bara så att höger hand inte vet vad vänster hand gör?

Succéigen!

För andra året i rad arrangerades Svenska Flugfiskemässan i Västerås. I år pågick arrangemanget 24-26 mars. Efter fjolårets knallsuccé var förväntningarna från både utställare och besökare högt ställda. Mässan blev åter en stor framgång för såväl arrangören Mountain Media som de enskilda utställarna, men kanske främst för besökarna och för det svenska flugfisket.

Sverige har nu fått ett förstklassigt återkommande arrangemang, som vänder sig enbart till oss flugfiskare. Av flugfiskare för flugfiskare, skulle man kunna säga.

Under mässan kunde man höra föredrag av våra mest erfarna föredrags hållare, se kastuppvisningar av internationellt kända österrikaren Roman Moser, se några av våra mest kända flugbindare i aktion eller besöka monterarna hos de största leverantörerna av flugfiskeutrustning i landet. Totalt ett 80-tal utställare med allehanda mässerbjudanden gjorde det möjligt att göra verkliga klipp. Från många monter rapporterades man om riktig rekordförsäljning. De tre mässtagarna besöktes mässan av 6 100 personer, vilket är en rejäl ökning mot fjolårets 4 500 besökare.

Under mässtagarna hölls även en auktion till främja för Sveriges Flugfiskares Förening, Gustaf Ulfsparrs stiftelse och havsöringen i Emån. Auktionen inbringade drygt 125 000 kronor. Stiftelsen vill passa på att tacka både de generösa givarna samt de som ropat in föremålen, men även de som istället för att skänka föremål till auktionen satte in pengar direkt på stiftelsens konto.

Fungerade då allt prickfritt på mässan? Ja, näst intill. Visst var det trångt på kastbanan, som dessutom var väl kort, framför allt för tvåhandskastarna. Detta räknar man dock med att rätta till inför nästa år genom att då erbjuda två kastbanor. Att korven i kafeterian tog slut mitt under lördagen var ju också en miss, men inget som stjalper ett i övrigt förstklassigt arrangemang.

Utvärdering och planering inför nästa års mässa är redan i full gång. Man hoppas då kunna erbjuda en utställning i ytterligare tusen nybyggda kvadratmeter. Tanken att mässan ska vara en aktivitetsmässa ska fortsätta, och man hoppas kunna locka några av världens mest kända flugfiskeprofiler att visa sina färdigheter år 2001.

Det talas om att Svenska Flugfiskemässan idag skulle vara Europas största renodlade flugfiskearrangemang. Detta stämmer dock inte riktigt, då Paris står med ett arrangemang som är storleken större. Stora, välkända arrangemang som Fly Fair i Holland med flera är dock slagna på fingrarna. Nu satsar man på att ytterligare förbättra och utöka Svenska Flugfiskemässan. Målet är att locka både besökare och utställare från ett större område inkluderande även våra nordiska grannländer. Vem vet, får man hålla på några år kanske Västerås till och med kan slå Paris på fingrarna.

TIPSRUTAN:

"Fjällchampagne" och smältlim

Flyger man in till ett basläger vid fjällfisket kan man kanske kosta på sig att ta med några burkar öl för att förgylla måltiderna, medan den som vandrar med all packning på ryggen som bäst får nöja sig med en flaska saftkoncentrat för att på plats blanda ut med kallt källvatten. Men även en sådan saftflaska är ganska tung att bära med sig när man måste väga varje gram i utrustningen.

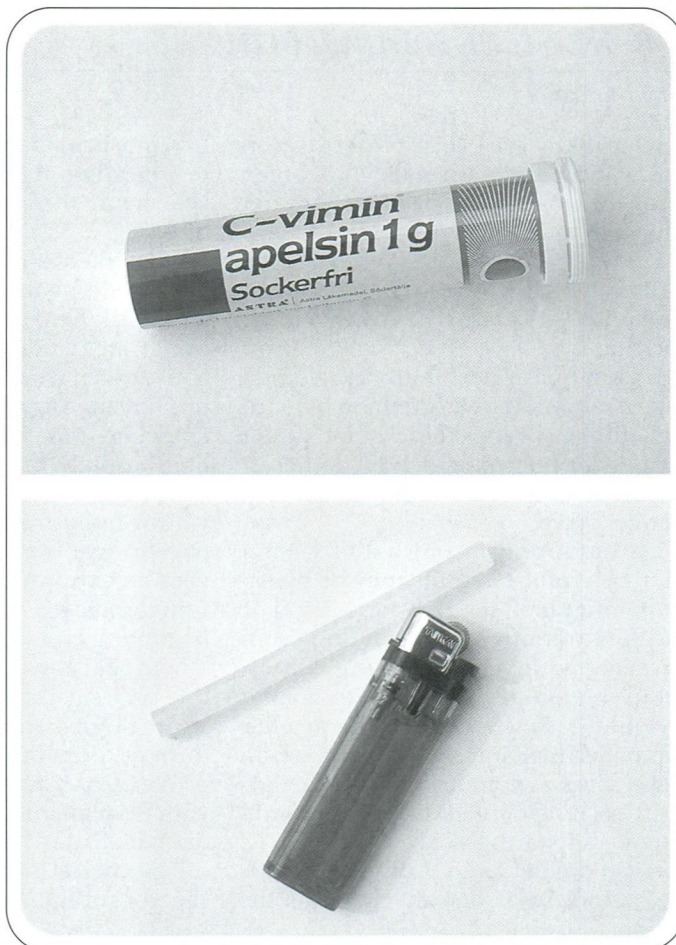
Vid några tillfällen har jag istället valt att blanda vattnet med tormjörkspulver, men vikten blir snart den samma och tormjölken har dessutom aldrig riktigt tilltalat mina smaklökar.

Det lättaste alternativet, som inte väger någonting i packningen, är naturligtvis att enbart lita till friskt vatten från någon jock. Men efter några dagar på fjället kan längtan efter omväxling i en sådan "vattendiet" göra sig påmind.

Sedan några år brukar jag därför alltid ha med mig en tub brustabletter med C-vitamin i packningen. Den väger nästan ingenting, bubblar festligt och ger lite mer "krydda" åt vattnet. Numera finns sådana brustabletter också med apelsin- eller citronsmak.

Ett annat tips är att packa ner en smältlimstav. Den kan värmas med en cigarettändare för snabblagning av vadare och ger en elastisk fog som stelnar på några sekunder, medan Aquasure och liknande lim behöver flera timmar för att härda.

Tommy Petersson

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FİN:s medarbetare sitter på skilda håll, varför material som kommer tidningen tillhanda ofta måste sändas vidare till rätt adress. Här följer aktuella adresser för att Ditt brev inte ska behöva gå omvägen över kansli eller redaktion.

Prenumerationer, beställningar och kassa:

Anne-Marie Skarp, Violgatan 7, S-343 34 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64.

Annonser:

Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, S-570 90 Påskallavik. Telefon 0491-913 23, 0708-74 32 26.

Redaktion:

Gunnar Johnson, Box 22, S-571 06 Bodafors. Telefon 0380-37 11 25.

Marknadsnytt:

Erik Erlandson, Barkvägen 13, S-370 10 Bräkne-Hoby.

Boknytt:

Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, S-280 70 Lönsboda.

Nytt från Sverige:

Mikael Frödin, Sjudartorp, S-741 93 Knivsta.

Nyt fra Danmark:

Steen Ulnits, Vejlegade 9 st th, DK-Århus C.

Nytt fra Norge:

Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

Rätt adress gör att Ditt brev snabbt når rätt medarbetare!

Västkustens sommaröring

forts från sid 27

färg en viktig roll och är på det viset en del i vår presentation, men viktigare är ändå flugans rörelse, hastighet och det djup den presenteras på.

Under sommaren sker ofta en febril aktivitet i ytreionen. Ofta har man möjlighet att fånga havsöringen på torrfluga.

Ett bra tips är därför att också binda några räkimitationer, där man byter ut plastfilmen i ryggskölden mot vanlig foam eller polycelon och på detta sätt får en flytkraft hos räkan, så att den hänger i ytan.

De havsöringar som aktivt jagar i ytan och främst äter lite mindre bytesdjur, tångräkor, tångloppor, hästräkor etc, föredrar oftast att ta en fluga som presenteras mycket långsamt. En effektiv metod är att fetta in en vanlig nylontafs, så att endast någon eller några decimeter av spetsen sjunker. På detta sätt kan man fiska flugan "dead-drift" och helt enkelt låta fisken finna flugan i sitt näringsök.

Även om det är en tålmodskrävande metod, så är den mycket effektiv.

I övrigt brukar imitationer av mindre bytesdjur fungera bra om de fiskas hem med en långsam handtwist.

En av de absolut mest framgångsrika metoderna under sommarfisket efter den kustnära havsöringen är för övrigt att i änden av tafsens knyta en zonker och sedan 30–40 centimeter upp en liten upphängarfluga, till exempel en imitation av en räka eller en liten harörenymf.

På detta sätt kan vi gardera oss rätt väl för hugg från både stora och små havsöringar, samtidigt som det tycks vara en extra intressant attraktion för öringarna med en liten fisk som jagar någonting ännu mindre.

Som i allt annat fiske är det viktigt att inte låta sig låsas för mycket av vad andra flugfiskare anser vara en korrekt form av presentation, utan själv våga pröva egna idéer och metoder. Omvänt får man inte vara trångsynt åt andra hållet, utan hela tiden lyssna och ta till sig av det som man finner intressant för sitt eget fiske.

Till sist...

Har du aldrig besökt kusten med ett flugspö i handen, så har du definitivt missat en trevlig upplevelse. Västkusten erbjuder ett fascinerande flugfiske efter silverblanka och starka sommaröringar i en vacker omgivning.

Flugfisket efter kustöringen är dessutom ett ganska problemfritt nöje som inte kräver någon särskild specialutrustning. Därtill är det helt gratis, då det inte krävs något fiskekort för kusten.

De områden som jag finner trevligast att fiska med fluga, och som dessutom erbjuder en otroligt fin natur, är från 5–6 mil söder om Göteborg och därefter hela vägen norr ut till Gullmarsfjorden.

Tänk slutligen på att det salta kustvattnet kan skada din utrustning, om du inte ser till att spola av den ordentligt i sötvatten när fiskedagen är slut.

Trevlig sommar och ett riktigt salt fiske!

Vetlanda konstförening visar sportfiske

Vetlanda konstförening har valt sportfiske som tema för årets sommarutställning den 1 juli till 6 augusti.

Det blir en bred utställning med deltagande av flera för Flugfiske i Nordens läsare välkända konstnärer. Rolf Smedman, Thommy Gustavsson, Anders Forsling, Gunnar Johnson och Christer Danielsson kommer att visa akvareller och Jan Nilsson från Borgholm på Öland sina snidade och målade träfiskar.

Därtill kommer Curt Lindhe och Niclas Sundsbom från Vetlanda Sportdykarklubb att ställa ut undervattensfotografier.

Vetlanda Sportfiskeklubb visar tillsammans med Njudungsfiskarna exempel på både äldre och nutida fiskeredskap.

Konstföreningens eget hus ligger centralt i Apoteksparken i Vetlanda och utställningen är öppen tisdagar till fredagar klockan 13.00–17.00 och under lördagar och söndagar klockan 12.00–16.00. Måndagar håller man stängt.

Red

Regnbågar längs Skånekusten

Redaktionen har hela våren fått rapporter om mängder av förrymda regnbågar längs Skånekusten. Flera läsare berättar om fångster både i åarna och ute på kusten.

Orsaken är den kraftiga stormen i vintras, då flera danska kassodlingar gick sönder i de extremt håftiga vindarna. Även från danska flugfiskare har kommit rapporter om goda fångster av stor regnbåge i danska åar och kustvatten.

Totalt rör det sig troligen om tusentals förrymda regnbågar.

Red

Ledande produkter inom Flugbindning

Habo. Tel. 036-460 95

DAIICHI

HMH Bindstöd
FLY-RITE®

www.elgeco.com heter vår

hemsida. Ta en titt, det kan löna sig!!

NYA MYCKET BRA STARTSET

TILL MYCKET BRA PRIS!!

9' spö för lina 4-5, 5-6 eller 6-7, rulle lina och tafs med c:a 30% rabatt!!

MILL END LINOR.

2:A SORTERING FLUGLINOR MED OFTAST OBETYDLIGA SKÖNHETSFEL.

Pris: 88:- / st., 240:- / 3 st.,

380:- / 5 st., 650:- / 10 st.

WORCESTERSHIRE LINOR !!

TILL KALASPRIS !!! 220:- / st.

REA!

PÅ MYCKET,
MINST 30%!!

KOLLA HEMSIDAN!!

ELGECO

Box 8012

421 08 Västra Frölunda

Tel. 031 - 473560

Fax. 031 - 493581

E-mail. elgeco@algonet.se

SPORTFISKARN
i Strängnäs

Din närmaste fiskebutik
www.sportfiskarn.com

Allt för flugbindning

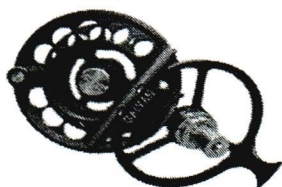
Butik

Trädgårdsgatan 36 - Strängnäs

Mobiltelefon: 070-528 26 96

E-mail: sportfiskarn@swipnet.se

FLUGFISKE - FLUGBINDNING - FLUGOR

Galvan Open Back

Grön storspolad flugrulle med broms.
Finns i fyra storlekar för klasserna 0-8.

JK FLUGFISKE

www.jkflugfiske.com

Tel: 0157-21871, 070-6330301, 0152-21299 Fax: 0157-20821
Postadress: JK Flugfiske, Box 124, 640 32 Malmköping
E-Post: info@jkflugfiske.com Hemsida: www.jkflugfiske.com

Annonssida special

*Begränsat utrymme till
förmånliga priser*

Laxfiske i Ängesån

Info. Boende - guide - bokning mm.

www.angsstugan.nu

Ängsstugans Fiskecamp

Tel. 0926-300 03 (efter 18.00) 0920-992 49

BYDALLEN

Fiska i Dammån efter grov öring.

Massor av fjällsjöar med

öring, röding, harr.

Mycket att göra för familjen.

Stugor pris/v fr 1 790:-

För medlem i Sveriges Flugfiskares Förening pris 1 200:-

Ring: 0643-320 09, 320 11

www.bydalen.com

Vi är...

STÖRST!

Saracione Mark II

**på
nätet!**

När du letar efter något

SPECIELLT!

www.flyfishingmasters.nu

**BRODERADE
TYGMÄRKEN**

Skriv/ring för upplysning och pris.

Tel. 040-49 65 33

Fax. 040-49 78 30

www.B4.nu E-mail: carrek@B4.nu

Carrek

Box 14019, 200 24 Malmö

**SANDELL'S FLUGBINDNING
VÄLBUNDNA LAX OCH HAVSÖRINGS-
FLUGOR FÖR DITT FISKE**

Mats Sandell Forsythiagatan 4

266 31 Munka-Ljungby, Tel: +46(0)431-432310

E-mail: m.sandell@swipnet.se

Hemsida: <http://home.swipnet.se/salmoflies>

Nyt fra Danmark

forts från sid 18

På selve premieredagen blev der således landet adskillige fisk på både 2, 3, 4 og knap 5 kg – langt flere end nogensinde tidligere. Flere end 30 fisk blev indvejet til premieredagens fiskekonkurrence, der totalt overskyggedes af regnbuerne. De indfødte havørreder måtte man kigge længe efter.

De kolossalt mange regnbuer skyldes helt enkelt de massive udslip, som er sket fra danske havbrug under vinterstormene. Tonsvis af tamfisk undslap fra de havererede netbure og søgte i vinterkulden op i vandløbene – enten for at gyde eller for at overvinde.

Så noget positivt tegn er de store premierefangster definitivt ikke. De er blot resultatet af et utilsigtet long distance Put & Take. Måske kan de mange regnbuer endda have en negativ indflydelse på den naturlige og indfødte ørredbestand. Dels i form af opgravning af allerede brugte ørredgydepladser. Regnbuen er jo som bekendt forårsgyder, hvor den hjemlige ørred gyder om vinteren.

Stimfisk blev strömfisk

Genom ett beklagligt korrekturfel i bildtext 7 på Rolf Smedmans uppslag över fiskens uppehållsplatser i aprilnumret påstods att harren inte är någon *strömfisk*, vilket säkert förbryllade många läsare. Rätt ord skulle naturligtvis varit *stimfisk*. Vilket vi härmed rättar till!

Red

Översyn av det fria fisket

Allt sedan handredskapsfisket 1985 blev fritt längs södra ostkusten och i de stora sjöarna Vättern, Vänern, Hjälmaren, Mälaren och Storsjön, så har protester hörts från de tidigare fiskerättsägarna.

Motståndet, som varit särskilt starkt i skärgården, har inte tystnat under de femton år allmänheten haft tillgång till de nya frivattnen, eftersom lokalbefolkningen ansett att utomstående turistentreprenörer överutnyttjat de egna fastigheternas vatten. Det finns risk för en kortsiktig överexploatering som bromsar en långsiktig utveckling, menar man.

Samtliga politiska partier i jordbruksutskottet är nu eniga om att utreda frågan. Det är inte aktuellt att slopa det fria fisket, men man vill hitta former som gynnar de bofasta ägarna och bidrar till den lokala utvecklingen, framhåller man från jordbruksutskottet.

Red

Köp, Sälj & Byt

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader **SEK 30:- per rad**, bifogas med beställningen. Då publiceras den oftast i påföljande tidning. Varje rad består av ca 35 nedslag. OBS! Mellanslag, kommatecken och dylikt räknas också. Köp, sälj och byt-marknaden avser endast PRIVAT annonsering. Företag och firmor kan ej annonsera under denna vinjett.

Annonser, vars innehåll tyder på någon kontinuerlig verksamhet i inkomstsyrte tas endast emot av FiN prenumeranter såsom betalda radannonser. 30:- / rad bifogas manus.

Skicka Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Violg. 7, 343 34 Älmhult, fax 0476-160 64. Uppge namn o fullst adress!

Säljes: Orvis Western Spring Creek 9', #4, pris: 1 900:-. GATTI FR 104-3 PA 10', #3-4, pris 2 000:-. Mikael, tel (S) 019-611 46 39.

Säljes: FiN 1999, nyskick, 100 kr. Håkan, tel (S) 08-648 00 74, kväll.

Säljes: Laxutrustning Sierra 14', #9-10. Black Shadow Salmon + Backing o runningline, 2 300:-. Peter, tel (S) 0303-77 38 31, 070-601 97 76.

Säljes: Flugspö Hardy Halford, Knock-bout. år 1961. Ser E 9', #6-7, som nytt. Tel (S) 08-648 62 62.

Säljes: FiN 1979 t o m 1999, mkt bra skick, inkl tre index och FiNs tygmärke. 2 700:- el högstbj + frakt. Mogens, tel (S) 021-18 28 27 (kvällar).

Betald annons

Fiske på Norra Öland. Moderna stugor 200 m från havet vackert belägna mitt i naturen med tillgång till båt, fiskrök, gemensam grill och bastu, uthyres 1 995:-/vecka, 4 personer.

Ring Monica Gutenberg, tel (S) 0485-241 34 el

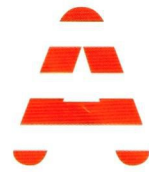
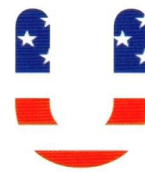
www.checkpint-oland.com/halludden

VISION®

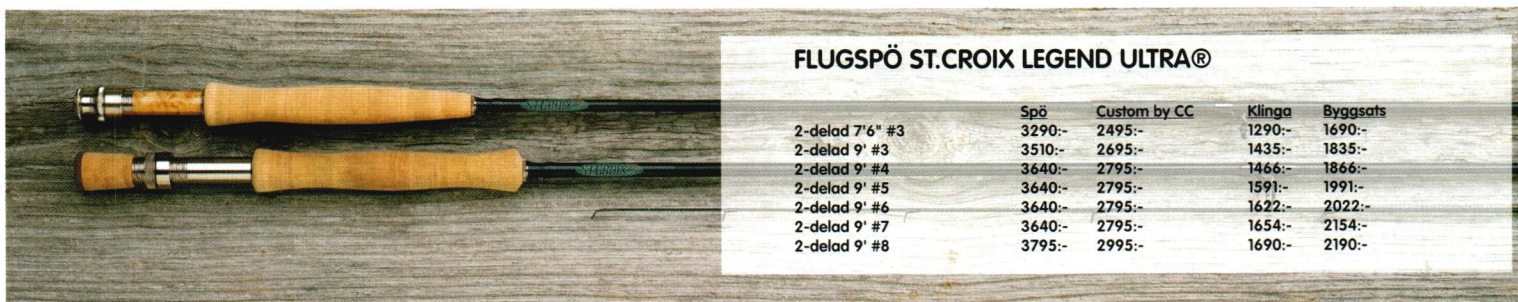
www.visionflyfish.com

Made in

Fly Rods by **capricorn.se****FLUGSPÖ ST.CROIX Legend Ultra® Travel**

	Spö	Custom by CC	Klinga	Byggsats
4-delad 8'6" #4	3690:-	2995:-	1895:-	2295:-
4-delad 9' #5	3895:-	2995:-	1935:-	2335:-
3-delad 9'9" #5	4195:-	3295:-	2050:-	2450:-
4-delad 9' #6	3895:-	2995:-	1966:-	2366:-
3-delad 9'9" #6	4195:-	3295:-	2050:-	2550:-
3-delad 9' #7	3950:-	2995:-	1995:-	2495:-
3-delad 9'9" #7	4290:-	3295:-	2028:-	2528:-
3-delad 9' #8	3950:-	2995:-	1995:-	2795:-
3-delad 9'9" #8	4290:-	3295:-	2028:-	2528:-

FLUGSPÖ ST.CROIX LEGEND ULTRA®

	Spö	Custom by CC	Klinga	Byggsats
2-delad 7'6" #3	3290:-	2495:-	1290:-	1690:-
2-delad 9' #3	3510:-	2695:-	1435:-	1835:-
2-delad 9' #4	3640:-	2795:-	1466:-	1866:-
2-delad 9' #5	3640:-	2795:-	1591:-	1991:-
2-delad 9' #6	3640:-	2795:-	1622:-	2022:-
2-delad 9' #7	3640:-	2795:-	1654:-	2154:-
2-delad 9' #8	3795:-	2995:-	1690:-	2190:-

ST. CROIX Legend Ultra®

Generalagenturen av det amerikanska flugspömärket ST. CROIX är det mest positiva som hänt CAPRICORN FLY sedan etableringen av företaget för åtta år sedan. Aldrig tidigare i företagets historia har vi blivit så positivt bemötta av nöjda kunder och aldrig tidigare har vi själva blivit så positivt överraskade av ett flugspömärkes egenskaper och fördelar. ST CROIX LegendUltra® flugspöserie är det mest kompletta och fulländade flugspö vi någonsin stött på och serien har alla förutsättningar att bli en likartad succé i Sverige liksom den är i USA.

Legend Ultra® är på god väg att etablera sig att bli **USAs mest populära flugspömarke** bland seriösa flugfiskare som vill ha ett flugspö av högsta möjliga kvalitet i funktion, finish och garanti till bästa möjliga pris. ST. CROIX Legend Ultra® är idag det mest prisvärda högteknologiska USA-tillverkade flugspöt på marknaden. Till nästan halva priset av andra jämförbara flugspön blir du ägare till ett hi-tec flugspö av absolut högsta klass i både **Finish - Funktion - Garanti**.

Design/Finish

ST. CROIX LegendUltra® har omsorgsfullt **utvalda detaljer i diskreta färgnyanser**. Gunsmoke/Titan enbenta snakeringar på en mattlackad halvtransparent grön klinga. Rullfäste i Gunsmoke/Titan detaljer med träinlägg av Bird's Eye Maple (lönnrot) oftast i mycket livlig textur. Korkhandtag av bästa möjliga tillgängliga kvalitet.

Kvaliteten på finishen i själva klingan, som exempelvis en total avsaknad av "måndagsexemplar", klingans ytjämnhet, lackning, passform i holkarna är exhibitionellt hög och helt i linje med den amerikanska flugspöbyggartraditionen. Den **lilla extra speciella känslan i finishen** förhöjer helhetsintrycket av ST. CROIX LegendUltra® till mångdubbelt värde som varar i många, många år.

Funktion

ST. CROIX LegendUltra® är mer lättkastad i jämförelse med serien av existerande högt prissatta/statustyngda amerikanska flugspön. Känslan att fiska/kasta med ST. CROIX LegendUltra® är närmast att beskriva som en djup halvaktion med **en mycket potent kraftreserv** i mellan- och buttdelen av klingan som tas tillvara vid längre distanskast och fiske med tyngre flugor/linor. Kännetecknade är också **den mycket finkänsliga toppdelen** vilket är en förutsättning för fisket på kort distans. Med den välbalanserade kraften från mellan/buttdelen kan en mycket hög linhastighet uppnås som genererar små trånga linbågar vilket ofta behövs för att bemästra hård vind.

ST. CROIX LegendUltra® är ett renodlat flugfiskespö där även själva kastmomentet är en njutning.

Den officiella amerikanska beteckningen på aktionen är "Fast" (näst snabbast på en skala 1 till 5). Vår bedömning är att den klassningen är korrekt när man följer deras råd av **linval som anges i WF-lin**.

Svensk distributör

capricorn.se

Bomsarvet 86, 781 95 Borlänge,
TEL 0243-23 23 70, 070-555 55 48
FAX 0243-23 20 80
info@capricorn.se
<http://www.capricorn.se/stcroix.html>

Säkerhet/Garanti

Både fabriksmonterade flugspön och Custombyggda flugspön levereras i skyddande corderutub med separata fack för varje spödel. Denna fackindelning i spötuben eliminerar behovet av tygpåse vilket avsevärt förenklar hanteringen att packa spöna, en mycket praktisk lösning.

ST. CROIX LegendUltra® är byggda att tåla ett normalt livslångt slitage. Vi vet av erfarenhet att **klingarna är tåliga och robusta**, de är mycket hållbara och har en extremt låg reklamationsnivå. Klingväggarna är helt enkelt tjockare och byggda för att tåla en omild behandling i form av upprepad drilling av stor fisk.

Om olyckan ändå är framme så gäller **garantin som är ovillkorlig och livslång** för förste ägaren och omfattar felaktigheter i materialet och tillverkningen. Bedömningen vad som är tillämpligt enligt ovan är generellt sett generös i jämförelse med övriga garantiutfästelser i branschen.

Pris

ST. CROIX LegendUltra® är med hänsyn till ovanstående fördelar/egenskaper **utan konkurrens i sin prisnivå** och det absolut mest prisvärda amerikanska flugspöt på marknaden idag.

Helhetsintryck

När design/finish/funktion/pris och övriga faktorer vägs samman blir helhetsomdömningen att ST. CROIX LegendUltra® är det närmaste man kan komma en 100% lyckad konstruktion av ett flugfiskespö.

Med den åtta år långa erfarenheten vi har av alla förekommande flugspömärken på den svenska marknaden så är vår absoluta rekommendation till seriösa flugfiskare att allvarligt överväga ett ST. CROIX LegendUltra® vid nästkommande inköp av ett nytt flugspö.

Vi påstår att det idag inte går att få mer för pengarna vid köp av ett flugspö Made in USA.

Övertyga dig själv. Ring 0243-232370

Även återförsäljare välkomnas att själva bilda sig en objektiv uppfattning.

Flugkast från gotländsk kalkstenshäll

Havsöringsfisket på Gotland bjuder härliga upplevelser längs spännande kustavsnitt. Stämmer bara väder och vind kan flugfisket vara glimrande.

Text & foto: Pelle Klippinge

Såg du vaket, Lasse? Precis utanför djupkanten!

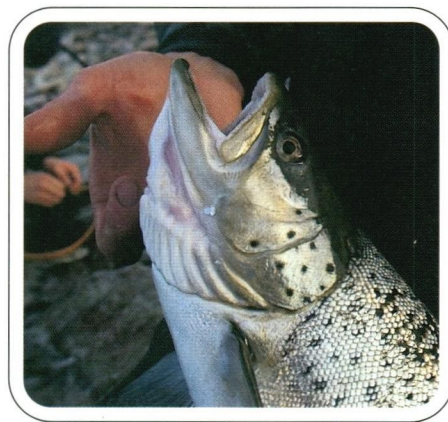
Jag sätter nära nog kaffet i halsen av ren upphetsning. Pekar och gestikulerar mot några vakringar som sakta ebbar ut just intill pallens markerade djupkant. Ett eggande vak som av allt att döma avslöjar en gotländsk havsöring på jakt.

Nu blir det bråttom. Från vår position högt uppe på klinten vid Sigsarvestrand på norra delen av ön tar vi oss nedför kalkstensbranten med spön och håvar i högsta hugg, ner mot stranden så att grus och stenar sätts i rullning under glatta filtsulor.

Lasse vadar i position först och fiskar försiktigt – "fine and far off". Vattnet är mycket klart och det gäller att inte skrämma fisken. Flugan placerar han intill djupkanten där jag såg vaket. Precis där den plana kalkstenshällen, eller "pallen" som man säger på gotländska, tar slut. Kast och fluga landar mjukt och fint. Den lilla spiggimitationen syns lång väg genom polaroidglasögonen och det är otroligt spännande att bara stå och se på. Med små dragningar och ryck fiskar Lasse hem flugan under djup koncentration och inlevelse. Hans mun är halvöppen, kroppsställningen lite mer spänd än vanligt – och det är inte att undra på. Havsöringshugget kan komma när som helst!

Jag fiskar tätt efter Lasse. Kasten fungerar fint, även om skjutlinan trasslar lite i sidvinden. Kinkar sig och hakar fast i linföraren just när jag är på väg att få till det där rätta drömkastet. Men trots ett gott arbete uteblir hugget och efter en stund är vi åter tillbaka på vår klipphylla. Där tömmer vi Lasses stortermos till sista kaffedroppen, skär lite torrkött och njuter friheten omgivna av den skönaste fågelsång. Utsikten över havet är fantastisk och bland alla de märkliga kalkstensformationerna, som omger oss i de lodräta bergväggarna, upptäcker vi ett stort huvud som med fantasins hjälp kan liknas vid en fornisk med gapande mun.

Vi är också eniga om att månaden maj på kalkstensön lätt kan sammanfattas i ett enda ord – underbar! Det är ju inte så konstigt, utslängd som den är mitt i Östersjön och omgiven av knallblått hav utgör Gotland något av en oas. Att här sedan dessutom finns de

Stundtals är det gott om fin blanköring runt Gotland.

mest perfekta och inbjudande havsöringsstränder för oss flugfiskare gör ju inte saken sämre. Tänk om vi nu bara kunde lura på en vacker och smalfet havsöring!

Vi provar nya platser. Vart vi än färdas med våra spön skiftar ljuset sällsamt och fascinerande över kritvita stränder och mäktiga raukfält. Bildstenar, forngravar och äldre skeppssättningar avslöjar en kulturhistoria som sträcker sig tusentals år tillbaka i tiden. För att nu inte tala om lammen, alla pittoreska stenhus och den sjungande gotländska dialekten. Allt detta ger tillsammans mersmak åt tillvaron och emellanåt glömmar vi nästan bort att vi först och främst är här på jaktstråter efter öns lite särpräglade havsöring...

Nordostlig vind och tunga dyningar

Den här turen har vi dock lite otur, Lasse och jag. Vädergudarna har plötsligt blåst upp en vådlig nordost-

anvind som omöjliggör fiske där vi tänkt oss. Vi vankar lite frustrerat och oroligt söderut längs stranden och skrämmer plötsligt upp en mindre flock med vitkindade gäss. Tänk att de häckar här!

Vi blickar ut över havet och konstaterar besvikt att nordosten sannolikt är det värsta hotet mot fisket på Gotland, då den sveper in sin tunga dyning överallt. Vågtopparna rammar den lilla hamnen vid Ljugarn där vi bor, så att det slår upp meterhöga kaskader under kusligt dovt dån. Flugspöt känns för tillfället som ett ynkans litet vapen...

Nåväl, vi har dock tur och träffar ett par erfarna havsöringsfiskare, Peter Landegren och Lars Wallin. Båda kan ön, är flugfiskare och slår vänligt följe med oss upp till Häftings klint på den nordvästra sidan av ön. Där borde det finnas en chans till lite fiske.

Efter en ganska lång promenad genom gotländsk försommar och bland vajande jättetallar kommer vi fram till själva klinten. Utsikten är betagande och nedanför oss breder milslånga havsöringsstränder ut sig med alla möjligheter detta ger. Lasse och jag klickar lite på varandra och undrar i det tysta hur någon, någonsin, skall hinna fiska av allt detta. Här finns ju allt och lite till att upptäcka bland alla vikar, stenstränder, pallar och storsten. Vi släntrar ner till stranden, lägger ifrån oss våra spön och pustar lite.

Mellan rullande dyningar, skorrande ejdrar och några skarpvisslande rödbenor, berättar Peter och Lars om hur spännande och intressant fisket på Gotland kan vara under rätta förhållanden. Fin och stridbar havsöring, forts på nästa uppslag

Gotland bjuder oändliga möjligheter till havsöringsfiske. Lasse Kreutner från Oskarshamn frestar havsöringen just intill djupkanten av en flat gotländsk kalkstenshäll, eller en "pall", som den kallas lokalt.

forts från föreg uppslag

som dessutom tar bra på fluga, är det vad vi förstår stundtals ganska gott om längs de skiftande stränderna. Inte minst här uppe på den nordvästra delen av ön, där platser som Höftings, Ire och Lickershamn är smått klassiska. Helst ska det dock vara lite sydlig vind.

Peter berättar med stor inlevelse om en tidigare upplevelse från en närbelägen plats, då förhållandena var närmast optimala:

"Det var sydvästlig vind med små dyningar som rullade in mot strandstenarna, vilket är helt perfekt här på ön. Vi hade redan taktiken klar den gången; börja med spinn för att känna av området, för att sedan snabbt skifta till fluga vid minsta kontakt. Josef, min kompis som var med den gången, märkte fisk först då en havsöring följde hans blänke utan att hugga. Det är för övrigt typiskt för havsöringen här.

Vi skiftade då snabbt över till fluga. Själv knöt jag på en enkelkrokad färgglad rävhårsfluga som givit havsöring tidigare. Gotlandsöringen tycks av någon anledning gilla lite färg i flugorna. Hur som helst, ett styvt flugkast ut intill en större stensamling, sög det tag tungt och bestämt efter en stunds kastande. En helt blank och trind havsöring gick sedan upp i flera luftsprång, innan den drog iväg på en riktig långkörare. Den var otroligt stark.

Slutligen fick jag i alla fall in den och kunde efter lite besvär styra in en härligt stålblank gotlandsöring på nästan tre kilo. Men inte nog med det. Under en kort och hektisk huggperiod miste sedan både Josef och jag ytterligare några fiskar. Som sagt, när förhållandena väl stämmer kan havsöringsfisket vara mycket intensivt här på Gotland.

Efter den berättelsen är vi snabbt utvadade med visslande fluglinor i luften, dyningen till trots. Själv erbjuds jag den giftigaste platsen och har redan i de allra första kasten också indikation på att här finns en intresserad spekulant. Ganska fantastiskt egentligen med tanke på dessa vida vattenvidder. Men en plogformad höjning av vattnet, avslutad med en härlig virvel bakom den lilla "Dicke-Duckan", avslöjar att havsöringen finns inom räckhåll.

Följande kast hakar flugan oturligt i

sjögräset. Sedan händer ingenting, varför tveksamheterna i vanlig ordning börjar infinna sig. Blev den skräm, ska flugan fiskas snabbare eller når inte kasten tillräckligt långt? Spörsmålen dyker upp och skapar osäkerhet.

Men jag kastar vidare ut mot de oändligt öppna vattenvidderna och känner till slut inte just mer än att vinden antligen tycks mojna något...

Havsöringen leker i ett trettiotal mindre åar och bäckar runt Gotland. Här Lummelundaån, ett stycke ovan mynningen.

Ynglen växer upp i brackvatten

Peter och Lars ropar att det är dags för kaffe. Vi slår oss ner på mjukt neopren bland rundslipad sten. På stranden ligger det uppspolade snäckskal tillsammans med vindtorkade tångruskor.

Doften av hav och sälta är påtaglig och plötsligt ser vi några tornseglare komma svepande i högsta fart. Kanske är sommaren i antågande i alla fall, trots det bistra nordanvädret...

Skymningen tilltar allt mer och solnedgångens ljusspel är förunderligt vackert. Att på nytt greppa flugspöna och vada ut för att kasta blir det inte tid till, då Lasse och Peter börjar berätta

om gotlandsöringen. Båda har stora kunskaper i ämnet och det är mycket intressant att lyssna till dem. Fiska hinne vi ju för övrigt i morgon.

Det som mest fånglar mig är deras berättelser om gotlandsöringens otroliga förmåga till anpassning och överlevnad.

Båda jobbar för övrigt med ett forskningsprojekt, där bland annat havsöringens lek och ynglens uppväxtbetingelser på och runt om Gotland utgör huvuddragen.

Enligt Lars och Peter reproducerar sig havsöringen i cirka trettio mindre vattendrag runt ön. Några är faktiskt bara ynka diken, men havsöringen hittar trots allt dit och lyckas, hur otroligt det än kan låta, att säkra nya generationer. Detta dessutom år efter år.

Det hela är minst sagt fascinerande och intressant. De berättar också att en viss andel av de yngel, som kläcks i dessa "dagstråk", senare tvingas att vandra ut i mynningszonen på grund av minskade vattenflöden. Där, i det bräckta vattnet, växer ynglen sedan upp, vilket torde vara unikt. Snacka om anpassning till särpräglade förhållanden och kärva livsvillkor. Några år efter smoltstadiet, på vandring längs den näringsrika kusten, växer de sedan snabbt till sig och det är då man ibland kan träffa på smärre stim med blanköring. Med lite tur kan fisket då också bli riktigt intensivt...

Tyvärr, menar de, är det dock så att det strandnära nätfisket runt Gotland slår hårt mot havsöringen. Ibland ligger näten så tätt att de gör sportfisket rent omöjligt. Detta inte minst i anslutning till nämnda lekbäckar. Båda menar att detta är vansinnigt slöseri med en värdefull naturresurs och dessutom biologiskt förödande.

Ett helt bestånd, eller en hel årsklass av havsöring, kan under olyckliga omständigheter helt raderas ut om detta får fortsätta. I förlängningen hämmar detta naturligtvis också all satsning på viktiga projekt som exempelvis fiskevård och sportfisketurism.

En betydligt tuffare reglering och bevakning av det strandnära nätfisket, inte minst i anslutning till nämnda lekbäckar och deras mynningsområden, liksom en utökad fredningstid, vore önskvärd.

Det skulle gynna såväl sportfisket
forts på nästa uppslag

Boka ditt "Drömfiske"

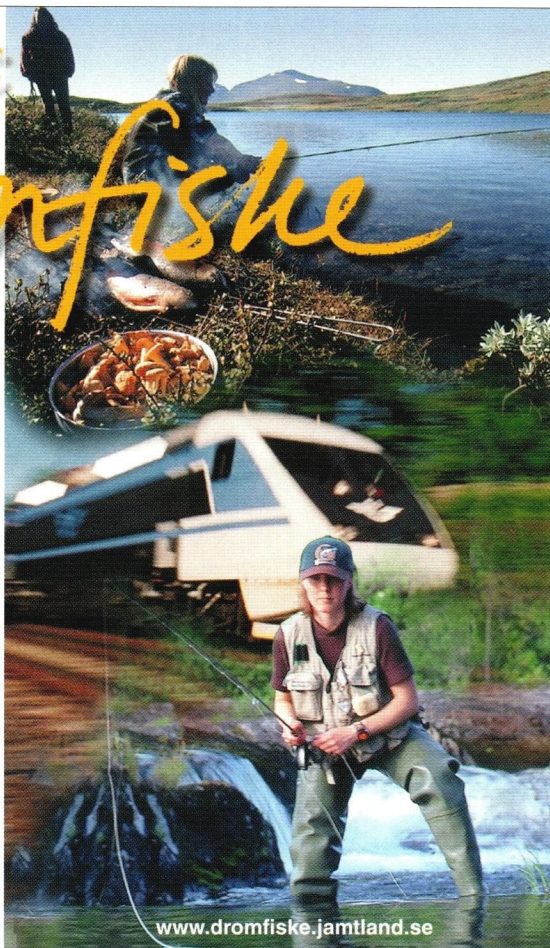
Tåg & Fiske
Välj bland
14 drömfiskeområden
i Jämtland/Härjedalen.

Priser från:
2.000:-/ person
(vid 4 personer)
Detta ingår: tåg, hyrbil,
fiskekort och boende.

Ring vår
bokningscentral!
063-14 72 02

För information och
beställning av
44 sidig broschyr:
Tel. 063-14 72 00
Fax 063-14 72 01

Camp Linafall

Laxfiske för finmakare...

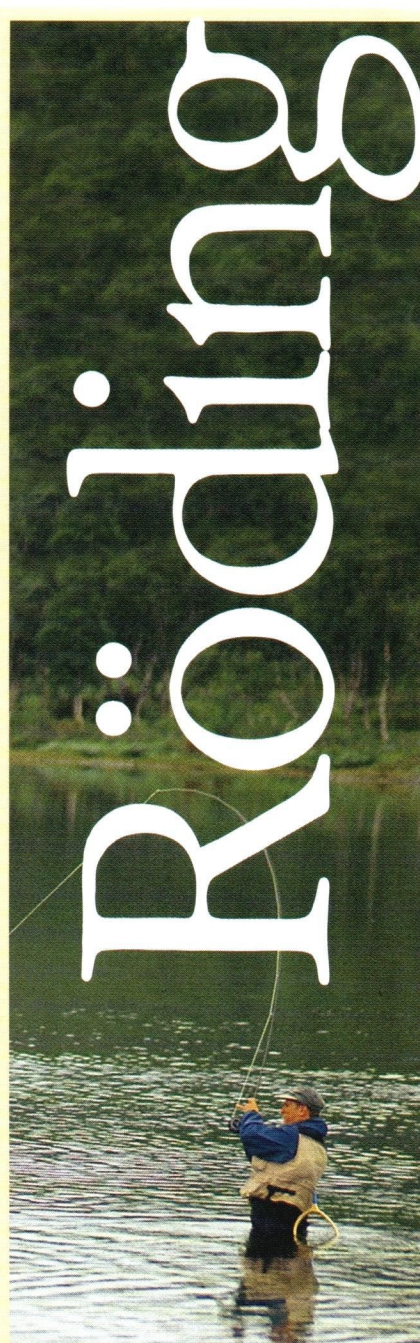
Camp Linafall ägs och drivs av Tjuonajokk Vildmarkscamp,
vilket borgar för fiske, service, boende och mat av bästa kvalitet.

Titta in på vår hemsida för mer information
eller ring, så berättar vi mer!

www.tjuonajokk.bd.se Tel: 0970-136 30

Röding

FÖRENADE KRAFTER FOTO ALMER/GUNNARSSON

Storselet ligger ungefär 6 km norr om
vår camp i Miekak. En vandring på en
dryg halvtimme. Väl framme så står du
vid ett vatten som vi själva utnämner
till Sveriges bästa rödingvatten. Nämn
Storselet för någon som varit här, så
får du kanske veta mer.

Ring, faxa eller skriv så skickar vi
mer information.

MIEKAK JAKT & FISKECAMP

Hamnplan, 930 90 Arjeplog.
Tel 0961-612 40, fax 0961-105 96.

Ronald Ivarssons "Dicke-Duckan".

forts från föreg uppslag
som yrkesfisket genom en bättre avkastning. Dessutom vore detta sannolikt också en början till ett mer fruktbart samarbete mellan de skilda fiskeintressena, politikerna och de beslutande myndigheterna. Jag kan naturligtvis bara hålla med, för visst vore väl den speciella och särpräglade gotlandsöringen väl värd den omtanken.

Ronalds Dicke-Duckan

När det gäller val av dunkroksmönster till det kustflugfiske efter havsöring, som vi är bortskämda med runt om i Norden, talar mycket för olika räkvarianter. Gärna då dressade i naturligt diskreta nyanser i olivgrönt, brunt eller grått med långa, mjuka hackel som attraherar genom att ge flugan liv.

Det finns många bra räkvarianter – och det behöver verkligen inte vara några komplicerade mönster för att ge

bra resultat. Havsöringen är ju sällan särskilt kräsen eller selektiv.

De danska flugfiskarna är otvivelaktigt lite av föregångsmän inom denna nisch. De har en lång tradition av flugfiske längs kusten och har under flera decennier serverat oss övriga nordbor en räckta fångstgivande mönster. Vid några tillfällen har jag fiskat tillsammans med mycket erfarna danska kustflugfiskare, vilket alltid varit otroligt lärorikt.

En av mina favoritflugor vid hemmafisket efter havsöring i Kalmarsund var länge en liten kreation som jag kallade "Tobis". Under de senaste åren har jag dock, inspirerad av danskarna, fiskat allt oftare med en lite modernare räkvariant.

Det är en spännande kreation, enkel och diskret i sin framtoning, bunden av gode vännen Ronald Ivarsson från Påskallavik. Jag brukar kalla den för "Dicke-Duckan" efter en livlig gumminymf som tillverkades förr. Fiska gärna "Dicke-Duckan" lätt förtyngd med flytlina och 0,25 mm tafs.

Bindmönster Dicke-Duckan

Krok:	Storlek 6. Färdig fluga mäter totalt cirka 40 mm.
Butt:	Fluorescerande orangerött ullgarn.
Stjärt & bakdel:	Rödbrun fjäder från guldfasan samt några strån flashabou. Ögonen görs av 0,40 mm nylon som smälts.
Kropp:	Dubbing från opossum eller kanin.
Kroppshackel:	Rapphöna.
"Vinge":	Bröstfjäder från gräsandshona som binds in liggande i sektioner.
Huvud:	Svart.

Flugfiske i Norden

Nr 3 juni 2000
Årgång 22

Redaktör:
Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:
Nore Sundin

PRENUMERATIONER, BESTÄLLNINGAR, KASSA: Anne-Marie Skarp, Violgatan 7, 343 34 Älmhult, tel. 0476/160 90. Fax 0476/160 64.

ANNONSER: Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik, tel 0491/913 23 eller 0708/74 32 26.

REDAKTION: Gunnar Johnson, Box 22, 571 06 Bodafors, tel 0380/37 11 25.

Prenumerationspris: för kalenderår 2000 SEK 295 i Skandinavien, SEK 415 i Europa och SEK 480 i övriga världen. Våra postgironummer är: i Sverige 10794-6 i Danmark 5 00 21 33 i Finland 1099 515 i Norge 0806 1931377.

Payment from abroad by e.g. Eurocard, Visa, Mastercard, or international money order in Swedish crowns payable to Flugfiske i Norden, Violgatan 7, 343 34 Älmhult, Sweden.

GLÖM EJ ATT ADRESSÄNDRA SKRIFTLIGT NÄR DU FLYTTAR. UPPGE OCKSÅ ALLTID GAMLA ADRESSEN.

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvaras icke. Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden. Tidningen utkommer med sex nummer om året: feb, april, juni, okt och dec (dubbelnummer).

Sättning: Art Graphia AB.

Repro: Reprografen AB.

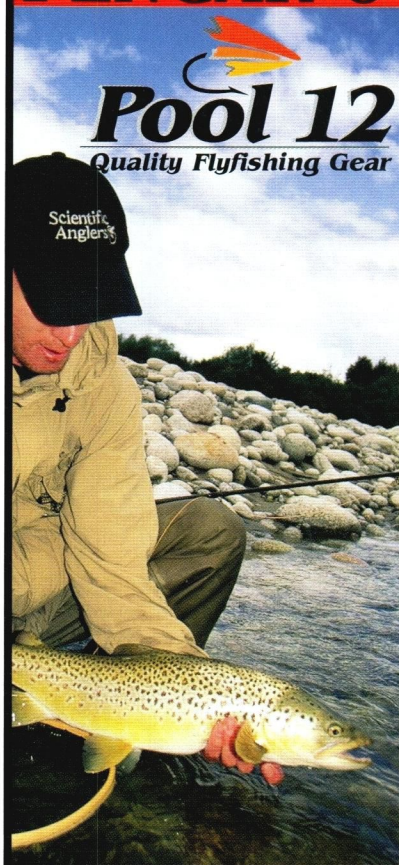
Tryckt 2000 hos Abetryck, Helsingborg.

ISSN 0349-3849.

Nummer 4 av Flugfiske i Norden 2000 beräknas utkomma i okt.

PENGAR ÖVER TILL DRÖMFISKERESAN

Pool 12
Quality Flyfishing Gear

Pool 12 flugfiskeprodukter ger dig absolut bästa möjliga valuta för dina pengar när du ska investera i ny flugfiskeutrustning. Under de senaste tre åren har Leif Stävmo, tillsammans med några av landets skickligaste och mesta flugfiskeproffs arbetat fram ett koncept som blir allt mer komplett. Och till priser som ger dig råd att dra på fiske resa också!!

Pool 12 Guideväst
Cirka pris: 599.00

Vadarväst Kispiox
Cirka pris: 449.00

Nya tafsar och superstarkt tafsmaterial till kanonpris!

SSD 12'3 # 8/9
Cirka pris: 2395.00

BIOS AB Best In Outdoor Sports 0280-441 00

*En skön
och trevlig
flugfiskesommar
tillönskas
alla läsare,
annonsörer
och
medarbetare.*

AnneMarie och Gunnar

Europas bästa fiske och naturupplevelser

Kontakta oss, vi kan allt om
din resa till Kalix Älv.

Kalix Älv ekonomisk förening

Tel. 0926-779 90, fax 0926-109 04

E-mail: info@kalixriver.se

www.kalixriver.se

Superfin, ny spöteknik & klassisk, beprövad fluglina

Diamondback

AEROFLEX

Kombination av högmodul och ultrahög spänst DGS 900 grafit och en ny avancerad aktion med nyutvecklade nickel-titanium (NiTi)-flexibla snake-ringar. Denna innovativa design kombinerad med flexibla spöringar, är det första spöt av denna sort i världen. Extrem linhastighet, som ger möjligheten att kasta med smala linbågar under varierande förhållanden. Du kastar långt med full linkontroll, men fortfarande med möjligheten att använda små flugor och servera flugan med en delikat presentation. Finns i fyra modeller, cirkapris **4.295 - 4.495 kr**, samt en resespömodell **5.995 kr**.

VSR

Ett mycket fint, lätt, allroundspö för öringfiske. Avancerad tapering som ger en snabb aktion - maximal respons och kontroll. Mjuk, följsam aktion under korta kast - snärtig, snabb aktion för långa kast. Hårdkromade ringar. Finns i tre modeller, cirkapris **2.795 - 2.895 kr**, samt som två resespön **3.395 kr**.

ALL AMERICAN

En utsökt kombination av skickligt hantverk och fin prestanda. Klingan ger en medium/ snabb aktion och har nog med kraftreserver för långa och precisa kast. Taperingen är designad med tanke på allroundfiske. Här har du ett spö som lämpar sig för såväl nybörjaren som för den mer avancerade flugfiskaren. Hårdkromade ringar, anodiserat rullfäste. Finns i fem modeller, cirkapris **1.795 - 1.895 kr** samt två resespön, **1.995 kr**.

CORTLAND 444 LASERLINE

En högt flytande lina som ligger mycket fint i vattnet. Linan har en yta som är aningen hårdare än hos vanliga linor och är dessutom självmörjande. Mycket goda glidegenskaper. Kärna och ytskikt är sammansatta, så att man nästan helt undgår tvärgående sprickor. Linan behåller sina utmärkta flytegenskaper under hela livslängden. Cirkapris **649 kr**.

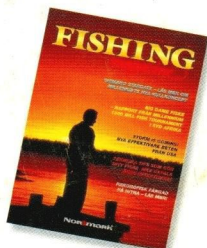
CORTLAND 444

Lämpar sig utmärkt för våra nordiska förhållanden - håller sig mjuk även under kall väderlek. Mycket lätt att knyta till tafsen så att flugan presenteras på ett optimalt sätt. Finns även som shooting taper, förtyngd 9 meter lång spets. Cirkapris **549 kr**.

CORTLAND 333 HT

Linan som varit en klassiker i mer än 40 år. En pålitlig allroundlina för fiske i alla förhållanden - kallas ofta med skäl "arbetshästen bland fluglinor". En lina som ger lätt och bra kontroll. Cirkapris **399 kr**.

**NYA FISHING
MAGAZINE HAR
UTKOMMIT!
FRÅGA I DIN
BUTIK!**

